

broj
35

DOX HOLIDEJ

DŽORDŽIJA
STAKATO

★ CENA 5 DINARA ★

Frenk Larami

Džordžija Stakato

Naslov originala:
FRANK LARAMY —
Copyright 1975. by
UNIVERSUM PRESS
SVA PRAVA PRIDRŽANA

Odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ
Izdale i štampa NIP "FORUM" Nov. Sad, Vojvode Mišića 1.
24. mart 1975.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine.
broj: 413—279/73. od 10 marta 1973. godine.
1. april 1975.

Iz Karlsbada, koji se dodiruje sa Pekos Riverom i ivicom Ljana Estakada, krenuo je na severozapad.

Bio je sam. Kao i obično.

Bio je sav u crnom, od glave do pete. Ispod širokih revera nalazila se kao sneg bela košulja sa riševima. Oko pojasa bio mu je prikopčan opasač sa dva teška kolta.

Ispod visoke bele kragne bila mu je vezana kravata boje vina.

Jahao je šarenog indijanskog ždrepcu, koji je sa svojim gospodarom pronosio širom Zapada njegovu slavu i njegovu ukletost.

Oblaci su zaklanjali kose sunčeve zrake nad Gvadelupa. Planinama kada je senka visokog jahača izbila na brežuljak.

Lice čoveka iz Džordžije samo je za trenutak bilo okrenuto svetlosti.

Onda je na njegove ledenoplave oči pala senka od oboda šešira. Brežuljak, na kome se jahač pojavio i tog časa izgledao začaran i veličanstven u isti mah, ostao je ponovo pust i sparušen.

Dok Holidej je silazio u kržljavu, prašnjavu savanu.

Računao je da će kasno uveče stići u Krosing Bel, polovinu puta između Karlsbada i Alamodžorda.

Izdužena senka konjanika ostajala je za njim, sve duža i duža. Činilo se da će se svakog časa zaključiti za neki grm i tu ostati, a onda bi bezvoljno skliznula i krenula za kopitama šarca.

Izgledalo je da sunce, kao tek iskovani bakarni novčić, bezglavo juri prema zapadu. Kao da i ono traži spas u predvečerju.

Uprkos popodnevnoj žezi, lice slavnog kockara ostalo je hladno, ukočeno i suvo.

S takvim izrazom zatekao ga je i Ben Houkej, bivši rendžer. Susret se odigrao na malom prevoju, kraj korita presušenog potočića na čijim su se obalama sklapale i preplitale trave.

Houkej je ugledao kockara kad je ovaj već bio na svega desetak jardi ispred. Dotle ga je zaklanjao drvo-red obalskih vrba.

Čovek je zategao uzde svom zelenku i pokušao da se seti lica koje je iskrslilo pred njim. Nebesa! Mora

da je to lice bilo poznato, ali je Houkejeva inače izvanredna memorija odjednom zatajila.

On malo pomeri obod šešira u znak pozdrava, očekujući da Holidej učini to isto.

Ovaj se, međutim, nije potrudio.

— Za Krosing Bel, mister? — upitao je, prevaljujući pod jezikom duvan.

— Glupo pitanje, burazeru — uzvрати mu Džordžijanac.

Ben Houkej izdiže obrve, ali nije izgledao iznenađen. Imao je snažan vrat, velike, zašiljene brkove, delovao je nezainteresovano i pospano. Kaput sa krznom bio mu je smotan pod jabukom sedla. Na sebi je imao košulju i prsluk. I stalno je žvakao duvan.

— Loše sam se izrazio — reče potom. — Hteo sam da pitam...

— Idem tamo — prekide ga koc-kar.

Ben Houkej žmirnu očima.

— Nisam hteo da vam smetam — promrmrljao je između dva pokreta vilice. — Zovem se Ben Houkej, mister...

Holidej je ćutao. Nešto mu se nije dopadalo u Houkejevom držanju. Lice mu je bilo odbojno, pod-muklo, reči napadno razvučene i lenje. Iza svega toga stajao je oprezan, opasan čovek.

Nekada, davno, ima tome šest ili sedam godina, Houkej je nosio rendžersku uniformu, ali ne dugo. Zatim se godinu dana prsio sa maršalskom značkom u Harperu, država Kansas. I tu se nije zadržao dugo; šerifska plata bila je premala.

Ben Houkej se ponudio Pinkerto-

novoj agenciji. Pokazao se u početku kao vrlo pronicljiv, uporan i neustrašivi tragač, da bi mu kasnije to toliko prešlo u naviku da se nije držao propisa i ugovorenih obaveza, pa je polako uzimao poslove u svoje ruke.

Otpušten je kao nepouzdan.

Sada se bavio lovom na učenje. Istina, mogao je za sebe da tvrdi da u mnogo čemu bivši: bivši šerif, bivši rendžer, bivši detektiv.

Sva tri poziva ostavila su poneki trag u njemu.

— Ne tražim vaše društvo, mister — nastavio je Houkej na svoj lenji, otegnuti način. Zavukao je ruku pod košulju. — Da li vam ovo lice govori nešto?

Razvio je požuteli, ispresavijani tabak, otrgnut sa zida neke kancelarije. Bila je to poternica, sa koje je u Holideja gledalo uzano, mršavo lice nekog čoveka. Bio je bez šešira, bez kose.

Fotografija je bila verovatno stara, ali su zato slova pod njom jasno govorila da se traži, živ ili mrtav, izvesni Fil Fobrej, zbog ubistva i pljačke u okrugu Preskot, Arizona.

— Niste ga videli?

— Ne — odgovori Holidej.

Houkej vrati poternicu natrag, pod košulju.

— Viden je ovde — reče potom. — Što je najvažnije, ova nagrada još važi. Čak je, mislim, i povećana gore, u Koloradu.

Bivši rendžer je bacio pogled na desni kundak kockarevog „linkolna“. Radoznalost ga je prosto prikovala za sedlo. Morao je da proveri svoju memoriju.

— Mogu samo da pogađam vaše ime, mister — polako je kazao, umirući butinama svog zelenka.

Holidej učini nemaran pokret kao da će da krene.

— Niko vam ne brani — reče.

— Praviću vam društvo deo puta — ponudi se Houkej.

— Nisam mnogo društven.

— Izgleda da ste u pravu — promrmlja Houkej. — Takvo oružje ne nose druželjupci. Vi ste, verovatno, keckar?

— A vi ste dosadni — dobaci mu Holidej, poteravši Miga ulevo.

— Niste mi rekli ime — dokvinu Houkej. — Ali... setiću se već! Možda je i vaša slika na nekoj po-ternici?

Nije dobio odgovor.

Čovek iz Džordžije zadovoljio se time da jednostano odjaše. Lovac na skalpove je prestao da žvaće duvan. Srmknuta lica pratio je vitku figuru tamno odevenog stranca kako se gubi, uokviren oreolom vatre zalazećeg sunca.

*
* *

Kočija za Tularosu zaustavila se kraj postaje južno od Kamarg Hila. Odatle se činilo da čovek može rukom dodirnuti izmaglicu nad vencima Sakramento Planina. Ali, tako se samo činilo. Bila je to daljina za čitava tri dana hoda.

Žućkasta prašina umotala je kočiju sa svih strana i slegla se dugo posle zaustavljanja i povika vozača.

Bila je to elegantnat linija „Abot”

Dauning i Kompanije” kočije. Vozačko sedište bilo je visoko podignuto, sa velikom polugom za kočenje sa desne strane; imala je dva prtljažnika, pozadi i na krovu, za ogradom od šipki. Kadnji točkovi bili su nešto veći pa se činilo da su kola izdignuta pozadi. Vrata su se nalazila između dva prozorčeta, preko kojih su bile prebačene platnene zavesice za zaštitu od sunca i prašine. Dva velika fenjera sa strane, kraj vozačkog sedišta, noću su podsećala na avetinjske oči čudovišta, dok su danju izgledala manje strašno.

— Odmooor! — još jednom je povikao vozač, videvši da su vrata zatvorena. Putniči su, izgleda, čekali da se prašina potpuno slegne, pa tek onda promole glave.

Iz male, trošne kolibe od neravnih balvana i krova od sasušene trske, i blata, izišao je polumeksikanac sa keceljom oko bedara.

Nadlanicom je obrisao svoj mesnati nos, žmirnuo, a onda istu šaku obrisao o prljavu kecelju.

Smeškao se umornim osmehom. Nije se rastrzao od ljubaznosti.

— Kafa je na stolu — ravnodušno je ponudio i, ne čekajući da vidi lica putnika, ušao u postaju.

Vrata su se najzad pokrenula.

Jedna čizma kročila je na papučicu. Njen vlasnik bio je dugajlija uzanog lica, lukavih očiju i obrijane glave pod „melba” šeširem.

Imao je elegantno zeleno odelo u struk, prsluk iste boje, ljubičastu maramu smotanu pod raskopčanom kragnom i nisko pripasan kolt duge cevi.

Lice ovog čoveka, s druge strane, nije izgledalo nimalo elegantno.

Pre bi se moglo reći da pripada okorelom revolverašu i protuvi. Sve je tome govorilo u prilog: nepoverljive, lukave oči, sužene zenice, tanka stisnuta usta i uzano lice s obrijanom glavom.

Za trenutak je zastao i zaokružio pogledom po okolini.

Onda je još više raskopčao kaput i krenuo dugim koracima prema niskoj krovinjari.

Za njim su izašla još dva putnika.

Prvi je bio stariji, pogrbljen čovek u prijavnoj beloj košulji zakopčanoj do grla. Odelo na njemu je prosto visilo; bio je onizak, dugih ruku i čvornovatih šaka, krivih nogu i čizama do vrha pokrivenim prašinom.

Nije bio naoružan. Delovao je prilično jadno, videlo se da kroz život prolazi sa dosta muka i odricanja. Jedan od onih malih rančera koji nikad ne postižu više od onoga što su imali pre deset ili više godina: sastavljaju kraj s krajem i time su zadovoljni.

Drugi putnik bio je golobradi momčić, u košulji golubje boje sa šarom oko rukava. Nosio je uzane pantalone i kolt za koji se ne bi moglo reći da je često potrzan. Više je visio kao ukras.

Momak je imao zelene oči i tamne obrve nad njima. Teška srca se udaljavao od kola. Osvrtao se kao da nekoga iščekuje.

Onda se na jednom od prozorčića pojavilo jedno dugokoso, plavo stvorenje.

Sa nekom ljupkom gadljivošću pogledala je postaju, krov, prašinu oko kola, i videlo se da nerado odlučuje da siđe.

Mladićevo lice, časak pre toga ozareno nadom, odjednom se izduži. Senka tuge prelete po njemu i on obori glavu.

Očigledno, devojka je radije htela da ostane u kolima.

Momak uzdahnu i bezvoljno se pridruži ostalima u postaji.

Dugajlija obrijena glave sačekao je mladića na ulazu. Lice mu je bilo razvučeno u ironičan smešak.

— Neće da izađe, a? — upita.

Mladić se zbuni. Nije odmah shvatio.

Dugonja pokaza prema kočiji u kojoj je ostala devojka.

— Ne sviđa joj se naše društvo?

— Briga me — frknu momak i žustro sleže ramenima. — Nije mi stalo!

— Zar?

Mladić pocrvene i htede nešto bezobrazno da uzvрати strancu, ali učuta na vreme.

Iako se smeškao, dugonja je u očima imao samo odblesak smrti.

— To je njen problem — rekao je momak i prošao pored njega.

— Možda... — promrmľjao je ovaj.

Pred postajom, u hladu dva drveća, stajao je nečiji konj. To je značilo da unutra ima nekoga ko čeka da se poveze prema Tularosi.

Ko bi to mogao biti, pitao se dugajlija, zabacujući kraj svog kaputa na desnoj strani.

Još jednom se osvrnuo okolo.

Izgledalo je da očekuje nekoga.

Unutra su se već nalazili momak, rančer, vozač i njegov oružani pratilac.

U uglu, pokriven hladom, na uzanoj drvenoj klupi, dremuckao je neki kabalero. Nosio je sombrero, ali onaj koji nose bogati hacijenderi na meksičkoj granici i njime pokrio lice. Na nogama je, takođe, imao kratke meksikanske čizme od fine kože, sa duplim vezom od svilenog konca. Nije se ni pomerio na ulazak putnika; izgledalo je da spava dubokim snom.

Dugajlija odmeri spavača i odahnu kad ne primeti na njemu nikakav trag od maršalske zvezde.

Seo je na kraj duge klupe kraj stola.

Nije ni pogledao kafu pred sobom.

Vlasnik postaje je primetio putnikovu ravnodušnost i pokušao da ga privoli na nešto drugo.

— Pivo, senjor? — upitao je, nagnuvši se.

Dugajlija je odmahnuo glavom.

— Viski?

— Ne.

— Da pojedete nešto, senjor?

— Ne.

Melez je slegnuo ramenima i udaljio se.

Momak za stolom se postavio tako da je mogao da vidi kočiju kroz odškrinuta vrata. Uzalud je istezao vrat: devojka se nije pojavljivala.

Rančer je mahnuo rukom prema melezu.

— Ja bih pivo — kazao je skoro šapatom.

— Doneću...

— Je li hladno?

Melez je raširio ruke.

— Na ovoj vrućini, senjor — slegnuo je ramenima. Rančer se kolebao.

— Koliko košta?

Čovek je odmerio rančera, njegovo odelo, zgužvano, sasušeno lice, blede oči, i ponovo slegnuo ramenima.

— Ja ću da častim, senjor...

Rančer je razvukao usta u zadovoljan smešak.

Vozač i njegov pratilac ćutke su jeli komad mesa u svojim plitkim, zemljanim tanjirima. Oni su najveći deo vremena provodili na vazduhu u vetru, pa su najviše bili i gladni.

Vozač je bio sredovečan, preozbiljan čovek. Nerado se družio sa putnicima, malo je govorio, po koju reč samo sa pratiocem, i često pogledao u svoj džepni časovnik.

Voleo je da bude tačan koliko god je to moguće.

Nije mario za prašinu koja mu se taložila na trepavicama i obrvama. Duboko natučeni šešir pokrivao mu je polovinu kao pergament suvog lica, izbrazdanog desetinama sitnih bora oko očiju i jagodica.

Polumeksikanac je napolju petljao oko konja. Ispregao je umorne i na njihovo mesto doveo dva sveža iz koralu iza postaje.

Kada je upao unutra, vozač je pokazao prema spavaču na klupi.

— Kuda će ovaj?

Melez je pokazao prema severu.

— Tularosa, kuda bi?

— Ovako neće skoro stići. Probuđi ga.

Melez klimnu glavom, priđe klupi i žestoko raspali po njoj. Bio je to udarac od koga bi se rasanio i grizli u zimu. Čovek pod sombrenom je jeknuo, ispružio ruke da se zadrži o zid kako ne bi pao, a onda stao na noge.

Bunovno je žmirnuo i razgledao oko sebe. Jedva je uspeo da se snađe. Tada se nasmejao, zavrteo glavom i ponovo seo.

Bio je to mlađi čovek, glatko izbrijanog lica, crne kose i bakarne kože. Videlo se da pripada pravoj meksikanskoj rasi, pa je to, možda, bio razlog da ga vlasnik postaje mrko pogleda izdaleka.

Oružani pratilac kože, koji se nije rastajao od svoje puške, protegao se obema rukama pre nego što je dohvatio zemljani vrč sa pićem.

Za razliku od vozača, bio je to vrlo otvoren, nasmejan čovek, tek zašao u tridesetu. Ironično se cerio na svaki pokret svog prijatelja čim bi ovaj posegao sa džepnim satom. Lice mu se menjalo pri osmehu, pretvaralo u okrugao, pun mesec sa kriškom od zuba i usana pri dnu.

Na širokim ramenima nalazio se nešto puniji kaput od jelenske kože; šešir sa novim, umašćenim obodom pokrivač je slamnastozutu kosu. Dva srednja razmaknuta zuba činili su ga još mlađim i obešenjački raspoloženim u celoj toj „posadi“ kože za Tularosu, koju su polako dokrajčivali žega, prašina i dugi put iz Alamožorda.

— Imamo još tri minuta — rekao je vozač, ignorišući pratiočev podsmeh u očima.

— Da ti ne zaostaje taj sat, Bili? — smeškao se ovaj.

— Još nije — odgovorio je ozbiljnim glasom vozač. — Pazi da tvoja puška jednom ne zakasni, Dejve!

— Još nismo sreli Indijance! — A onda dodade: — Ili se i oni ravnaju po tvom satu?

Dugajlija s obrijanom glavom je protegao noge i odšetao do malog prozora s istočne strane. Učinio je to napadno ležerno, ali niko na to ne obrati pažnju.

Bacio je pogled napolje — i razvukao usta u pakleni osmeh.

Oblačić prašine približavao se postaji.

Jahači!

Rančer je halapljivo ispio svoje pivo i bučnim uzdahom odlepio grlić sa ustiju. A onda je zadovoljno uzdahnio i raskopčao prvo dugme svoje prljave, iznošene košulje.

Momčić je izgubio svaku nadu da će devojka izići i možda izabrati mesto kraj njega. Tamo, u kočiji, sedeo je prekoputa, ali ona ga nijednom nije udostojila značajnim pogledom.

Ne, samo njega... Nikoga od njih!

Kakva je to cura bila? Nežna, skoro prozirna ali nikako mršava. Do struka tesno pripijena haljina oblikovala je njeno telo u najlepšim linijama; dole, široki nabori pokrivali su noge i vrhove cipelica. Što se tiče lica, na njemu su se prvo zapazale plave, krupne oči. Tu je

bio i ovalan oblik usta, kao plod jagode na glatkoj, porculanskoj površini. Okolo je treperila bujna, plava kosa u kovrdžama, po sredini malo izdignuta i obavijena nebeskoplavom pantljikom.

Taj lik nikako nije mogao da iščezne pred mladićevim očima.

Koliko je mogao da iščupa iz nje, još na samom početku puta, ona je silazila u Tularosi.

Što se njega tiče, i on je mogao tu da izabere krajnju stanicu za sebe.

U Rosvel je imao prava da zakasni koliko je hteo. Otac ga ionako nije čekao raširenih ruku, s obzirom da je njegov najmlađi sin bio jedini školarac u porodici. I to, propali školarac. Umesto na knjige i časove, novac je odlazio na karte te i sumnjive ženske.

A u poređenju s ovom plavokosom, sve one u San Antoniju bile su nula!

Vozač je zapalio svoju lulu i odbio prve dimove.

Tada su se spolja začuli zvuci konjskih kopita.

Pratilac izmenja poglede sa vozačem.

Za svaki slučaj, sagnuo se da podigne ispod stola svoju pušku i proveri ko im dolazi u posetu.

Međutim, ruka mu je ostala u vazduhu.

Dugajlija je stao pred njim s izvučenim koltom.

— Ostanite na svojim mestima — povikao je ostrim glasom.

— Šta to znači? — prenu se vozač.

— To što sam rekao — dobaci ovaj. — Niko da se ne pomera!

Malopredašnji spavač, koji je seдео na klupi sve vreme pokušavajući da se potpuno rasani, hteo je da ustane.

— Miruj, kabalero — dobaci mu dugonja.

Meksikanac seđe brzo. Nije bio raspoložen da izaziva sudbinu.

Vozač je s očajanjem pomislio da prvi put u životu ima izgleda da prilično zakasni. A važio je za najtačnijeg službenika „Parkerove prevozne kompanije“, koja je zauzimala prostor između Pekosa i Rio Granda, na jugu Novog Meksika.

— Je li to neka šala, mister? — upitao je mračno.

Dugajlija se kezio.

— Promaja na glavi nije šaljiva stvar — rekaó je. — Možda želiš da oprobaš?

— O čemu se radi? — upitao je pratilac, glumeći naiivnu veselost.

Tog trenutka, na ulazu se pojavio više dva čoveka.

Obojica su bila neobrijani, zadrtani, sa prašinom po celoj odeći, od čizama do oboda šešira.

Sve je to govorilo da su jahali brzo i pogibljeno.

Napolju se prolomio ženski vrisak.

Dugajlijino lice se ponovo razvuče u smešak.

— Je li Bad već u kočiji? — upita on pridošlice.

Niži od njih, debeljkó dobroćudnog lica, klimnuo je glavom s nekom vrstom blaženog uživanja. Novi vrisak delovao je njegove uši poput muzike.

— Treći put neće vrisnuti — kazao je.

Tu je bio u pravu.

Mladić, kome je plavokosa iz kočije đavolski bila zapela za oko, našlutio je da se radi o njoj. Ne mareći za posledice, skočio je sa klupe, bleđ i uzdrhtao.

— Ma... Šta se to dešava? Koga vi to...

— Zaveži! — opomenu ga dugajlija.

Momčić je kroz otvorena vrata opazio kako neki grdosija izvlači iz kola devojkicu. Činio je to nimalo nežno. Prosto ju je vukao, ne obraćajući pažnju na njeno bacakanje i lupanje šakama.

— Šta... Što joj to činite? — upitao je i spustio ruku.

Dugajlija ne sačeka dalji ishod tog pokreta. Munjevito je ispružio desnicu i vrhom cevi udario nesrećnika po uhu.

Mladić je skljojao kao gromom pogođen.

Dotle ošamućeni rančer, kome je cela scena ličila na neko priviđenje u mamurluku, iznenada se otreznio od mlakog piva i kočoperno ispravio leđa.

— Mladiću, zašto si ga udario?

Dugajlijin kolt skrenu cev prema starome.

— Bolje sedi, jarčel! — dobaci mu.

Sad je i rančer video devojkicu kraj kočije. Još se koprcala, ali mnogo slabije.

— Ona mala tamo...

— Ništa joj se neće desiti — ute-

ši ga lupež. — Budi siguran u to, kad Fil Fobrej to kaže...

Rančer se trže.

— Fil Fobrej? — promuća. Zenice mu se suziše. — Fobrej? — naprezao se da se seti. Da, naravno! Lice mu je bilo poznato. Ona poternica u Rankonu, iza Sakramenta Planina. Istina, slika je iz davnih dana, ali to lice, obrijana glava, oči...

— Mora da si me se setio, matoriri? — naceri se ovaj. — I to je loše po tebe, a?

— Ne, ja ništa nisam...

Fobrej podiže cev.

Rančer zatvori oči; iščekivao je prasak, olovo u telu, nije bilo nikakvog načina da izbegne smrt.

Fobrej pritisnu oroz.

Ali zrno se nije zaustavilo u pogrbljenom, mršavom rančеровом telu.

Umesto u njega, svoj put je završilo u glavi oružanog pratioca kočije. Nesrećni čovek je hteo da iskoristi trenutak lupežove nepažnje i da dohvati pušku.

To mu se grđno osvetilo.

Obliven krvlju, pratilac je pao glavom na sto i ostao nepomičan.

Vozač je ispustio svoju ugašenu lulu i zurio u prijatelja. Izgledalo mu je suviše nestvarno, i taj pucanj, i krv koja se razlivala ispod njegove brade.

Nebesa!

Nemoguće da neko, tek tako, može da ustreliti čoveka. I to njegovog prijatelja!

On podiže svoje namršteno, tvrdo lice prema Fobreju. Mogao ga je golim rukama zadaviti.

Međutim, ni Fobrejev izraz nije bio mnogo popustljiviji. Izgledao je sperman na sve; od drugog hica delila ga je samo nečija mala nepažnja.

Njegovi prijatelji na ulazu stajali su nepokretni. Svetlost spolja padala im je na leđa i lica im skrivala u senkama šešira.

Rančer se spustio na klupu, obnevideo od straha i hladnog znoja.

Što se tiče momka, on je zaboravio na devojkicu i uzdržavao se da glasno diše, kako i time ne bi privukao na sebe pažnju.

Melez, vlasnik postaje, mrmljao je molitvu sebi u bradu.

Svi su izgledali skamenjeni.

Meksikanac je držao ruke podalje od bokova.

— Bad je unutra — javi se jedan od onih na ulazu. Fobrej klimnu glavom.

— Izuvajte se... svi! — naredi on ljudima u postaji.

Pogledali su ga s nerazumevanjem.

— Svi! — dreknuo je on i opalio u pravcu vozača. Metak je skinuo šešir i oprljio znojavu, slepljenu kosu službenika „Parkerove prevozne kompanije“.

Momak je svima dao primer: počeo je užurbano da skida čizme. Za njim su krenuli i Meksikanac, a onda i rančer. Vozač se poslednji povinovao ovom naređenju.

— Donesi ih sve ovamo — naredi Fobrej momčiću. Ovaj poslušno pokupi sve i spusti kraj lupežovih nogu.

— A sad opasaće!

Meksikanac je skinuo svoj revolver.

Vozač je nogom gurnuo pratiočevu pušku ispod stola. Njegovom prijatelju više nikada neće biti potreban, bio je mrtav.

Jedan od Fobrejevih ljudi pokupio je čizme i oružje u naručje i izneo napolje, u kočiju.

— I ne pojavljujte noseve — dobaci Fobrej napuštajući postaju.

Čekali su.

Vozaču je bilo jasno da ostaju bez kočije, a možda i bez konja uopšte. Do Tularose ih je delilo nekih desetak milja prašnjavog, džombastog puta kroz pustinju.

Mnogi će stići sa tabanima punih rana.

A neki možda neće uopšte ni izdržati...

•
•

Četvrti čovek sačekao ih je kraj kočije.

Bio je džinovskog rasta, u nekoj debeloj potkošulju izvučenoj preko pantalona. Preko nje nalazio se, ukoso namešten, opasač načičkan mecima. Nosio je gustu bradu na mrgodnom, surovom licu i zlatan lančić preko zgloba leve ruke.

Gruđi su mu bile razdrljene, majlave i znojave; na rukama su mišice pretile da rasprsnu tkaninu. Sav je zračio medveđom snagom, mada se nije odlikovao naročitom pameću.

Bio je to Bad Tekeri, za kojim su tragali u Arizoni zbog pljačke, narsrtanja na žene i ugrožavanja živo-

ta građana u svakom gradu gde se pojavljivao i zadržavao duže od pola časa.

Fil Fobrej pokaza prstom prema brazgotini ispod Tekerijevog levog uha.

— Izgleda da te nije podnosila? — iskezio se.

— Mačka! — zareža ovaj skupivši usta. — Ali, biće ona mirna... kasnije.

Devojka je sedela u uglu kočije, onesvešćena. Mora da je Tekeri prekratio njenu želju za otimanjem jednim udarcem.

Fobrej pogleda prema postaji.

Niko se nije pojavljivao na ulazu.

On stavi svoje oružje za pojas i mahnu rukom.

— Krenimo! — reče.

Tekeri se pope na vozačko sedište.

Dok je kočija pravila polukrug, Fobrej i preostala dva jahača isteraše iz korala četiri konja pa ih, zajedno sa Meksikančevom kobilom u hladu, razjuriše po ravnici.

Kada se oblak prašine slegao, od konja više nije bilo ni traga ni glasa.

Fobrej se cerekao zadovoljno.

— A oni tamo? — obrati mu se Roni Sparks, pokazujući prema postaji.

— Šta je s njima?

— Mogu da budu nezgodni svedoci — reče Sparks.

Za razliku od Tekerija, njegova brada bila je manja, negovanja i tamnija. Međutim, on je među njima bio najrazdražljiviji i najnemilosrdniji. Nosio je jednostavnu flanel-

sku košulju, a preko pantalona je imao „betving” štitnike za noge, kakve obično nose kauboji na velikim rančevima. Bili su to štitnici od pojasa do vrha samih čizama, ali ni njegovim najbližim pajtašima nije bilo jasno zbog čega se Sparks od njih nikad ne rastaje. Pa, ni kada spava.

Još nešto je imao, za razliku od ostalih: dva prsta manje na levoj šaci.

Zbog toga su ga zvali „troprstaš”.

Don Laski, debeljko dobroćudnog izraza, pre je ličio na nekog trgovca ili razalovanog sveštenika nego na razbojnika. No, iza te dobroćudnosti koju mu je majka priroda ispisala po licu, nalazila se brutalna priroda ubice, srce neosetljivo, kao od leda, i đavolsko raspoloženje za tučom. Odlično je baratao nožem pa mu je to bila neka vrsta specijaliteta. Naravno, uz obavezan „ukras” za opasačem.

Fil Fobrej se dvoumio nekoliko časaka.

Sparks je čekao odgovor.

— Oni jesu svedoci — promrmljao je Fobrej, ali će im trebati dugo vremena dok stignu da nas opišu. Ako uopšte mogu to da učine.

— Zašto ne?

Fobrej se iskezi.

— Jednostavno! — smejuljio se.

— Vaša lica su bila u senci, zapažio sam to. Tekerija nisu videli. Mene je lako upamtiti, ali ja umem da se prerušim, a ti, Sparkse, možeš da se obrijaš?

„Troprstaš” mrzovoljno trže ramenima.

— Jednostavnije je da ih sve po-
ubijamo! — reče.

— Umukni — prekide ga Fobrej.
— Jedan je mrtav. Ako ih bude pet,
onda nas neće goniti zakon Novog
Meksika već Sjedinjenih Država.
Bićemo kao u prstenu. Nema pro-
laza.

— Ipak...

— U međuvremenu — nastavio
je Fobrej — mi ćemo se valjda le-
po smestiti negde u Meksiku i žive-
ti onako kako smo zaslužili?

— Samo da se ne otegne — doba-
ci sa strane Don Laski.

— Već se oteže — dreknu Fobrej,
mamuznuvši konja. — Pričamo ov-
de kao gavranovi, a vreme teče...
Napred!

Tekeri je već odmicao sa kočijom.

Tek kad su sasvim nestali na ho-
rizontu, vlasnik postaje je bojažljivi-
vo otvorio ulazna vrata i promolio
glavu.

Prva misao bila mu je koral.

Na žalost, samo je konstatovao
ono čega se plašio.

Banditi nisu ostavili ni jedno je-
dino kljuse napolju. Bilo bi pravo
čudo da se neko vrati natrag.

Svuda okolo vladala je pustoš:
usijani vazduh, bez daška vetra,
okamenjeno žbunje meskvite, žuć-
kasti, prašnjavi talog po zemlji i
brežuljcima...

Vozač je tromim korakom došao
do meleza.

— Treba mi ašov — reče hra-
pavim glasom.

— A moji konji, senjor? — jadao
se ovaj. — Sve su oterali! Kako da
ih nađem? Nemam ni čizme da ih

tražim! Propašćemo ako neko usko-
ro ne naiđe ovuda!

— Naići će — reče vozač. — Oni
u Tularosi će primetiti da kasnimo
i krenuće da nas potraže.

— Da, samo kada će to biti?

— Kad zakopamo mog prijatelja
— suvo primeti ovaj.

Melez uzdahnu i odgega do ugla
postaje. Odatle je, iz hrpe nekih
sanduka i korpi, izvukao ašov.

Uskoro su se čuli samo udarci o
tvrdu, spečenu zemlju. Četvorica
su stajala okolo i posmatrala pe-
tog kako divljim zamasima rastvara
zemlju.

Nije želeo ničiju pomoć.

*
*
* *

Suton u Tularosi lagano je nad-
nosio crne slutnje.

Robertu Mekluru, najviše!

Stajao je ispred poštanskog ode-
ljenja, pogleda uprtog prema jugu.

Iza njega, na pristojnom odsto-
janju, nalazili su se čuvar zakona
Sem Drajper i Meklurova desna ru-
ka Kliford Koks.

Grupice građana bile su sa obe
strane ulice u tihom, skoro nemom
iščekivanju šta će uraditi Meklur.

Jer, kočija iz Alamodžorda kasni-
la je već čitav sat!

Neobično mnogo za Bilija Beng-
stona, koga su znali kao najtačnijeg
i najboljeg vozača „Parkerove”
kompanije.

Markantna figura najbogatijeg i
najuglednijeg građanina Tularose
izgledala je kao skamenjena u bla-

gom, omamljujućem junskom suto-
nu.

Robert Meklur je bio pedeseto-
godišnjak, srednjeg rasta, bujne
prosede kose i visokog čela. Imao
je lice odlučnog čoveka, živahne oči
i duboko usečene bore između očiju
i oko ustiju; jasan dokaz da je
umeo da krči sebi put kroz život i
da se navikava na uspehe i poraze
podjednako.

Poslednje godine cvetale su za
Meklura više nego ikada u njego-
vom životu.

Ranije je bio dva puta biran za
gradonačelnika, ali se najzad povu-
kao i posvetio poslu. Čega god se
dotakao, pretvarao je u novac!

Prvo je, iz sažaljenja, otkupio
od nekog bednog kopača njegov
mali rudnik u podnožju brda „Ka-
jova Čif“. Nije ni šanjao da bi to
mesto moglo da procveta i da pro-
spe zlatno grumenje kada se tome
najmanje nadao. A desilo se upravo
to!

Naglo stečeni kapital, Meklur je
uložio u banku, a veliki deo u nove
poslove sa stokom i konjima. Tu je
bila i železnica, za koju se pričalo
da će proći tim krajem. Meklur je
prvi to saznao i pokupovao neke
parcele, koje će kasnije preprodati
državi za pet, a možda i više puta
skuplje!

Niko tačno nije znao koliko Me-
klur ima zlata i gotovine, ali ljudi
su voleli da o tome raspredaju fan-
tastične priče.

Tog predvečerja, mnogi su sa zlu-
radošću prisustvovali njegovom ne-
miru pred poštanskim odeljenjem.

Kočija, kojom je trebalo da stig-
ne njegova jedinica Sju, kasnila je
prokleta mnogo!

Ceo sat!

— Drajpere! — pozvao je on šeri-
fa iza sebe.

Čovek sa zvezdom se približi.

Mada je naizgled bio viši od Me-
klura, kada mu se našao u blizini,
kao da se smanjio.

Nosio je veliki crni šešir sa rav-
nim obodom, prugastu košulju i
prsluk, na kome je svetlucala lime-
na značka. Lice mu je bilo prekri-
veno pegama, smežurano i nabora-
no; očigledno, Drajper je bio na me-
stu čuvara zakona zbog ranijih za-
sluga, a ne zbog trenutnih sposob-
nosti.

— Mister Meklure — javio se še-
rif, pogađajući šta bi ovaj mogao
da mu kaže — za poteru su mi po-
trebni pomoćnici, a oni su na te-
renu...

Bivši gradonačelnik se okrenuo
prema šerifu kao gromom ošinit.

— Rekli ste poteru? — procedi
krqz zube, suzdržavajući bes. — Ne
mislite valjda da se NEŠTO dogo-
dilo kočiji i mojoj Sju...?

— Čekajte — omekša Drajper,
videći da se zaletio — kad kažem
potera onda mislim na ljude koji
jašu sa mnom, ma o čemu da se ra-
di...

Meklur ponovo okrenu glavu pre-
ma jugu.

— Nešto nije u redu — rekao je.
— Moja kćerka je tamo... Učinite
nešto, do vraga!

— U redu, kako vi kažete...

— Ovo zakašnjenje nije normal-
no! Osećam to...

Drajper ispod oka pogleda u Koksa. Međutim, Meklurov čovek se pravio da ga ne vidi.

Šerifu se nisu dopadale Meklurove reči. Naravno, zakašnjenje kočije zabrinjavalo je i njega, ali nije mogao tek tako da pojaše na Meklurov mig.

Sju Meklur bila je jedinica, bogata nasleđnica iz Tularose. Rano je ostala bez majke i otac ju je poslao na istok, u Hjuston, kod sestre. Smatrao je da život na Zapadu nije za takvu devojkicu, ma koliko mu ona nedostajala.

Sju je tamo provela šest lepих godina, uz Meksički zaliv. Jednom godišnje, na mesec dana, dolazila je u Tularosu da poseti oca; kad god je dolazila, deo puta ispred Tularose, posle železničke stanice u Karlsbadu gde je pruga naglo skretala za El Paso, devojkicu su sačekivali Meklurovi telohranitelji i pratili je do samog praga očeve kuće.

Ovog puta je izričito zahtevala da ne šalje pred nju svoje ljude. Ona više nije bila mala! Poznajući njenu tvrdoglavost, Meklur je popustio teška srca.

Kako se sada kajao zbog toga!

Samo matora, raznežena budala u poznim godinama, mogla je da učini nešto tako! Vrlo važno što je Sju smatrala sebe odraslom, ovo je bio Zapad!

Istina, vozač Bili Bengston, kao i njegov pratilac Dejv Lou, bili su pouzdani momci.

Međutim, ovim krajevima lutaju besposličari, odmetnici, ubice, lo-

povi. Ako saznaju ko je devojkica... Ako saznaju?

Srce mu se steže pri pomisli na najgore.

— Mister Meklure — trže ga Drajperov glas. — Jahaću malo okolo, mada je noć...

Meklur kao da je ostario desetak godina.

Ali, glas mu je bio snažan, rezak.

— Malo okolo? — podržavao je šerifove reči. — Mada je noć!... Zar ste vi gluvi, Drajpere? Želim da znam šta je sa kočijom... Ili je ovo vaše poslednje šerifovanje!

Drajper nabra obrve, ali oćuta.

Malo zatim, besno mamuzajući konja, odjurio je u sumrak.

Meklur prenese pogled na svog telohranitelja Kliforda Koksa.

— Idi na imanje — reče mu umornim glasom — ja ću ostati u hotelu.

Koks klimnu glavom.

On je bio Meklurova senka. Čovek od poverenja, kako ga je nazivao ovaj. Počeo je sa Meklurim još pre nego što je bivši gradonačelnik „stao na noge“ kupovinom rudnika kod „Kajova Čifa“. Proživeli su zajedno tuce nevolja da bi sada mogli mirnije da misle na budućnost.

Koks je bio prilično ćutljiv i povučen momak. Nije se mešao s ostalim momcima u gradu, izbegavao je salune i lake žene, obično je nalazio ili izmišljao poslove na hacijskijem kako bi bio uz Meklura.

Tako je postao njegova navika.

Činilo se da ga ima na svakom koraku pod rukom. Više puta, poslednjih godina, Meklur se nosio

mišlju da Koksa bogato nagradi za sve što je učinio za njega, ali se plašio da će ga jednom takvom nagradom odvojiti od sebe!

Mogao mu je kupiti mali ranč, ili dati novac, međutim, to bi značilo, možda, kraj njihovoj vezi. A Mekluru se ta misao nije svidjela.

I odlagao je svoju odluku.

Što se Koksa tiče, on je i dalje obavljao svoje svakodnevne poslove. Brinuo se o imanju, izdavao naređenja ostalim ljudima, nabavljao sve što je bilo potrebno. Jednom rečju sve je teklo po ustaljenom redu kao nekada.

Jedino se Koks malo više uvukao u sebe.

Meklur ja pomišljao da momku treba žena. Jer, ovaj je zašao u tri desetetu, a to nikada nije pominjao. Kao što je malo govorio i o samom sebi.

Znalo se da je došao iz Teksasa, samo sa sedlom i nešto prnja okačeno o jabuku. Tražio je bilo kakav posao, a Mekluru je u to vreme bio potreban vičan kauboj.

Koks se pokazao odličnim. Bio je marljiv, pouzdan i uporan.

Imao je bakarnu boju kože, jer se uglavnom kretao po polju. Nije nosio opasač, kolt je smatrao suvišnim ako je čovek vičan pušci. A Koks je baratao puškom kao igračkom.

Mada nije zračio urođenom elegancijom, redovno se brija i kresao kosu. Lice mu je bilo četvrstasto, oči, nešto uvučenije pod čelom negde obično. Šiljast, povijen nos odavao je odlučnost njegovog karaktera.

Meklur je gledao kako Teksašanin prelazi preko ulice na svojim dugim, snažnim nogama.

— Potraži me ujutru — dobaci mu.

— Biću tu noćas — uzvрати mu ovaj.

Robert Meklur se uputi prema hotelu „Pekos“ gde je imao stalno rezervisanu sobu. Inače, najveći deo vremena proveo je na svom imanju, u kući koju je sazidao u meksičanskom stilu: belo okrečeni zidovi, polukružni svodovi i nastrešnice, prostrana terasa koju sa podnožjem spajaju velike stepenice i niz talasasto poređanih crepova po krovu. Okolo se nalazila prava mala šuma od zelenila i drveća, dok je dvorište bilo popločano komadima belog kamena i posuto šljunkom i kockama.

Portir u hotelu počeo je da se klanja još dok je Meklur bio na ulazu.

— Ako šerif dođe, neka me smešta potraži gore! — dobacio mu je u prolazu.

— Naravno, mister Meklure!

— Ako u međuvremenu naiđe ko čija... javite mi! Smešta!

— Ništa ne brinite — uveravao ga je portir.

Lagano se popeo stepeništem, do prostranog hodnika. Njegova soba nalazila se u dnu, sa dve terase. Unutra je bio unesen poseban nameštaj, sa presvlakama iste boje kakve su bile zavese.

Ušavši unutra, Meklur skide šešir i baci ga na postelju.

Znao je da mu nema sna.

Mogao je samo ovako obučen da

se malo ispruži i osluškuje zvuke spolja.

Najlepša muzika bilo bi kloparske točkova poštanske kočije. Ili bar glas Sema Drajpere, gradskog šerifa.

Nešto mutne svetlosti spolja padalo je u sobu.

Mekler priđe stolu na kome je boca viskija uvek satjela i čekala ga.

Ovog puta neko je bio bezobrazan pa je otpio iz flaše.

Verovatno konobar?

Ili...

Istovremeno kada je pomislio na mogućnost da nije sam u sobi, iza leđa je osetio šum.

Nije uspeo da se okrene.

Na slabinama je osetio ubod oštrog predmeta.

Revolver!

Mahinalno je počeo da podiže ruke. Dah nekog čoveka nalazio mu se na samom vratu. Zatim mu je čuo i glas, prigušen ali vrlo razgovetan.

— Ne okrećite se... gledajte u pravcu prozora i ne mičite se!

Mekler je poslušao.

— Ko ste vi?

— Ne pokušavajte da saznate — nastavio je glas. — Inače ću vas ubiti.

— Ne shvatam...

— Shvaćete.

*
*
*

Devojka je bila svesna da je nose kroz neku šumu, ali jednostavno se plašila da otvori oči.

One iste snažne, maljavne ruke ko

je su je zgrabile u kočiji, sada su je nosile nekuda.

Bila je noć.

Gde se nalazila?

Koliko daleko od Tularose? Od oca?

Šta su hteli od nje?

Nije otvarala oči ni kad su je nimalo nežno spustili na zemlju i pri slonili uz jedno stablo.

Kroz polutvorene trepavice vide-la je, potom, kako se senke udaljuju od nje. Zatim je, nedaleko, zaplamsala vatra i zamirisala kafa.

Protegla je obamrle noge, ali sa rukama već nije išlo. Bile su vezane oko članaka.

Nije bilo nade za bekstvo; osećala se slomljenom i izgubljenom u šumi čije su krošnje pokrivala skoro celo nebo. Ponegde, poput srebrnih kapi, izronila bi koja zvezda i to je bilo sve.

Ljudi oko vatre se pokrenuše.

Sju Mekler se trže i skupi. Topot konja dolazio je iz severnog dela šume.

Neko se probijao kroz granje, lomeći one najsitnije najsuvlje.

Sju Mekler se ponadala da to, možda, njoj stiže pomoć.

Možda je otac poveo ljude da je traže?

Tračak nade ozari joj lice; podigla je glavu i otvorila usta, da krikne, da privuče pažnju. Međutim, glas ju je izdao.

Njeni otmičari su poustajali i izmakli se podalje od vatre.

U rukama su držali koštove.

Jahač izbi na svetlo plamena. Bio je to Fil Fobrej.

Sju Mekler im je jedva razazna-

vala lica, ali je čula sve što su govorili.

Roni Sparks se primakao vatri i skinuo lončić sa kafom. Don Laski poturi svoju konzervu, dok je Bad Tekeri jednim okom motrio na devojku pored drveta, čija se haljina belasala u polutami.

Fobrej skliznu iz sedla i pljesnu konja, goneći ga u stranu, da potraži trave.

— Šta je bilo? — upita Sparks.

— Sve je u redu. Stari je pristao.

— Zaista? — s nevericom upita „tropskaš”. — Isplatiće u zlatu?

— Naravno!

Don Laski zavrte glavom, prinošeći konzervu ustima.

— Ta mala je prava zlatna koka, a? — rekao je, pokazujući glavom prema Sju.

— U pravu ste — iskezi se Bad — nije samo zlatna. I slatka je!

Fobrej čutke prihvati svoj deo toplog napitka i srknu.

— Pričaj nam — podstaje ga Sparks.

— Ne volim mnogo da razglabam — odgovori dugajlija obrijane glave. — Tačno sam mu opisao mesto i napomenuo da se ne šali glavom da povede još nekoga sa sobom.

— Misliš da neće? — sumnjičavo primeti Sparks.

— Siguran sam, ne mislim! — iscerio se Fobrej. — Sve će učiniti da dobije kćerku... živu!

Sparks i Laski izmenjaše poglede.

Fobrej se podiže i uputi prema drvetu kraj koga je ležala devojka.

Čuñno je ispred nje i nekoliko trenutaka piljio u njeno lice osenćeno tamom i strahom.

— Da li se plašite? — upitao je bezbojnim glasom.

— Da — priznala je Sju.

Fobrej razvuče usta u još širi osmejak.

— Ne bojte se — umirivao je lupež sa ciničnim izrazom — ja ću vas štititi u prvo vreme. Ili možda hoćete nekog drugog? Izaberite!

Ona ga je gledala s nerazumevanjem i očajanjem.

— Šta hoćete od mene? — prošaputala je.

— Zasad ništa... osim od vašeg oca. Znae šta sam mu ponudio večeras? Da vas otkupi! A on je, budala, pristao! Platiće nam pedeset hiljada dolara u zlatu i isto toliko u novčanicama. Razumete? Toliko će dati za vas.

Pošto je Sju ćutala, on nastavi.

— Nisam znao da je toliko bogat. Pričali su mi, ali sam malo verovao u to. Kad sam mu rekao koliko tražimo u gotovom, nadao sam se da će planuti, povikati, udariti me... Ali ništa od toga. Pristao je odmah! Mora da vas mnogo voli?

— Kada će doći? — upitala je devojka.

— Uskoro — podiže se Fobrej u svoj svojoj dužini. — Možda sam mogao tražiti i više, ali ne volim da čekam da prikuplja zajmove i prodaje imanje. Nije mi do čekanja, nijednome od nas. Gori nad pod nogama, opkolile nas poternice, pa nam je Meksiko prva briga.

— File! — proderao se Sparks,

— Šta je?

— Dodi malo ovamo... Dogovorili smo se da sve delimo, zar ne?

Fobrej nešto promumlja i vrati se natrag, svojim prijateljima.

Njihov razgovor više nije bio glasan kao malopre.

Sva četvorica su čučala, glava prikljubljenih jednu uz drugu i nešto mrmorili. Nesvesno, Sju Meklur je osećala da se radi o njenoj sudbini. Ako je otac bio spreman toliko da plati, onda će morati da se vrati najmanje dve godine natrag i počne iz početka. Jer, bila je to neslućeno velika gotovina; sav neuloženi kapital koji je ostavljao za nju.

Imanje, kuće, rudnik, železnicu, ništa nije mogao da pretvori u novac tako brzo kako bi je iščupao iz ruku ovih razbojnika.

A sve zbog toga, što je odbila da njegovi momci dođu pred nju i doprate je u Tularosu. Da nije to zahtevala, sada bi se već nalazila kod kuće.

Noć bi bila iza velikih prozora, a ne nad njenom glavom.

Don Laski je gurnuo laktom Fobreja.

— Kada će stići?

— U zoru — odgovori Fobrej.

— Onda možemo put pod noge pa prema Meksiku.

— Nemoj mnogo da žuriš — preseče ga Fobrej. — Misliš da će nam do granice svi šerifi otvoriti kapije i poželeti nam srećan put?

— Kako?...

— Ne zamaraj mozak, Laski! Svi zvezdonosci će pojuriti prema granici, očekujući da nas tamo ščepaju. A mi nećemo biti tamo.

— Nego gde? — nakostreši se Terkeri.

— Ovde negde — cerio se Fobrej. — U Les Kruzesu, na primer. Neće im pasti na pamet da ne žurimo u El Paso. I kad se malo primire i ošamute, mi ćemo izići iz naših rupa i mirno krenuti Rio Grandem.

Laski je palcem češkao nos.

— Sve si to lepo isplanirao. Ali moraćemo đavoljski dobro da se krijemo?

— To nam neće biti teško — sleže ramenima Fobrej. — Ionako to činimo i sada.

— A novac? — umeša se Sparks. — Želeo bih da ga lepo potrošim u Misuriju ili Tenesiju...

— Njega nećemo ni taći.

Sparks se namršti. Izgledalo je da ne čuje dobro.

— Taći, rekao si?

— Da — klimnu glavom Fobrej. — Izazvali bi sumnju ako bismo počeli da ga rasipamo. Živećemo kao i dosada, neupadljivije nego ikada.

— Koliko dugo to zamišljaš? — prasnu „troprstaš“.

— Koliko bude potrebno — reče Fobrej. — Imaš neki bolji predlog?

— Imam! Ja bih...

— Ovde ja odlučujem — opomenu ga Fobrej hladnim glasom. — A ima neko pametniji i od tebe i od mene.

Don Laski pokaza rukom prema devojci.

— A šta ako matori povede zakon sa sobom? — upitao je.

— Rekao sam mu da ću zaklati njegovo pilence — uzvрати Fobrej.

— Da bacamo kocku?

Sparks je brzo zaboravio na novac; oči mu se ispuniše požudom i neobičnim sjajem.

— Možda nije potrebno? Možda će ona da odluči?

— Neće — odmahnu glavom Fobrej. — Nijedan joj nije simpatičan.

— Ko baca?

— Bad — reče Fobrej. — On ionako nema veze sa kockom pa neće umeti da podvaljuje.

Zatim je nastala tišina. Svi su bili nagnuti kraj vatre, nad zemljom. Onda se javio Tekeri.

— Prokletstvo! Sparks baš ima sreće!

— Ko je sledeći?

— Don Laski! Ovde meni neko podvaljuje?

— Ne brini, Bade! Ti si odmah za nama...

Onda je „troprstaš“ ustao i krenuo prema devojci.

Sju je postala svesna tog iscerenog lica tek kad se nagnula nad njom. Još nije shvatala šta žele od nje. Jedino je znala za strah; ništa dobro nije mogla da očekuje.

On je grubo dohvati za mišicu.

— Ja sam prvi, lutkice...

Devojka poče da puzi natrag, ali nije imala više gde. Leda joj napipaše stablo.

— Molim vas...

Spark se nije obazirao na njene molbe.

— Više bih voleo da se otimaš — kezio se i prilazio.

— Ne... molim vas, nemojte...

Nije vredelo!

On joj zdera bluzu sa ramena i ona shvati šta je čeka. Užasnuto je pogledala po ostalima, ali svi su

oni imali sličan izraz. Niko joj nije želeo pomoći. Niko!

— Možda bi bilo dobro da joj od vezemo ruke? — javi se Laski. — Tako bi te mogla i zagrliti?

— Požuri — nestrpljivo će Tekeri. — Ako sa ta tri prsta ne možeš da savladaš curu, prepusti je meni.

— Ne... — krikнула je devojka.

To je bio poslednji glas; odmah potom, Roni Sparks je stavio šaku na njena usta i oborio je pod sebe...

*
* *

Poslednji od njih, Bad Tekeri, podigao se i zakopčao opasač. Lice mu je bilo blaženo, pogled svetao, smešak u uglovima naprosto odvratan.

Iza njega, ostala je skoro beživotna Sju Meklur.

Širom otvorene oči zurile su u komad meseca, čiji se vrh zaplitaо u granje poput belog roga nekog za lutalog govečeta. Ležala je u neobičnom položaju, raskrečena, poderane bluze, sa tragovima njihovih ruku i zuba na svojoj beloј, mlečnoј koži...

— Pokri je — dobaci Fobrej Sparksu. — Skoro će zora.

— Neće ozebsti — progundа ovaj.

— Rekao sam da je pokriješ!

„Troprstaš“ se gundajući udalji, ponevši sa sobom čebe.

— Sad sam ogladneo — javi se Tekeri.

*
* *

Sem Drajer, čuvar zakona u Tularosi, jedva je sustizao Meklura. Bogati veleposjednik je davao škrtu objašnjenja za svoje čudne postupke: bio je bleđ, napregnutog lica, užarenih očiju.

Šerif je mogao samo da nasluti da se radi o Sju. I da nešto nije u redu.

Kliford Koks je stigao sa imanja upravo u trenutku da primi novo naređenje od Meklura.

Po svaku cenu je morao da spreči da ga prate. Čak i samog šerifa ako je potrebno. To je kazao u Drajerovom prisustvu, pa ovom nije bilo prijatno.

— Mene ne može nikakav Teksašanin zadržati — dobacio je on Mekluru.

— Može, ako ja to naredim — odgovorio je ovaj prigušenim glasom.

Koračali su prema kući bankara Brajana Vilmsa.

— Hoćete li, konačno, reći šta se zbiva? — povikao je Drajer.

Meklur naglo zastade i šerif skoro natrčao na njega.

— Pazi, Seme — polako mu se obratio — moju kćerku su oteli banditi iz one proklete kočije. Sada je drže na jednom skrovitom mestu i traže novac za nju...

— Koliko? — izlete šerifu iz usta.

— Nije važno! — prosikta Meklur neuobičajeno besno. — Oni traže da im taj novac odnesem tamo, ali sâm. Ako primete nekoga iza ili sa strane, ubiće Sju. Da li sam jasan?

— Prokletstvo — promrmljao

je Drajer — za kidnapovanje se ide na vešala! Zna li ko su oni?

— Znam kao i ti.

— Ali, ko vam je to sve poručio?

Meklur produži put dugim koracima.

— Noćas me je neko posetio u sobi. Nisam mu video lice, držao me je u šahu. A kad je polazio, onesvestio me koltom.

— Da ste ostavili Koks pored sebe, ne bi vam se to desilo.

— Ti si glup, Seme — preko ramena mu dobaci ovaj. — Njima je stalo da mi saopšte to, po svaku cenu. Pa makar i preko mrtvog Koks.

Ponoć je već bila prevalila. Tularosa je spavala dubokim snom; ni ko nije slutio da ulicom krstare tri uzbuđena čoveka. Jedino je o tome ponešto nagađao Art Lendi, portir hotela „Pekos“. Pored njega su nekoliko puta stepenicama gore-dole trčali poznati ljudi: šerif, Meklur, Teksašanin...

Iako su mu pitanja visila na vrhu jezika, Lendi nije stizao, a ni usudio da pita o čemu se radi.

Međutim, sve to ga je potpuno rasanilo i on odlučio da budan sačekava završetak cele te gužve.

Drajer, Meklur i Koks se zaustaviše pred Vilmsovom kućom.

Setvilo na spratu se naziralo kroz zavese.

— Stari brojač para nikad ne spava — primeti Drajer.

— Rasaniću ga ja već — reče Meklur i krenu. — Vi me sačekajte.

Šerif uzdahnu i sleže ramenima na Koks upitan pogled.

— Znaš li ti nešto više o svemu ovome? — upitao je Drajer čutljivog Teksašanina.

Ovaj je odmahnu glavom.

— Nikad ne pitam — rekao je. — Ako mi sâm to ne kaže, onda je moje da ćutim.

— Da, da — mrmljao je Drajer — ti si oličenje pravog nadzornika. Valjda je Meklur navikao na tebe kao na jastuk... ili na ručak.

Koks je za trenutak sevnuo okom; ali taj sjaj brzo utrnu. On je retko ispadao iz takta.

Gore, u bankarevoj sobi, svjetlo se ugasio.

Uskoro su Meklur i Vilms izišli zajedno na ulicu. Bankar je bio proćelav, punačak čovek, opuštenih obaza i gustih veđa pod glatkim čelom. Preko noćne košulje bio mu je prebačen kućni ogrtač. vezan oko paša.

Dok je kraj njega bivši gradonačelnik uglavnom ćutao, bankar je gundao sve glašnije.

— Do đavola, Roberte, jesi li si guran u ono što hoćeš? Sve zlatne zalihe da podigneš? Znaš li šta činiš?

Umesto odgovora, Meklur ga još jače stisnu rukom i pogura napred. Vilms se saplitaio, ali nije padao, Meklur ga je držao.

— I to u ovo doba? — gundao je Vilms, ali već pomiren sa sudbinom.

— Radi se o mojoj Sju — podseti ga Meklur nervozno. — Imam pravo da podignem sve. Otključavaj kasu i ne pričaj.

Zatim je nastupila tišina. Vilms je zveckao ključevima dok je otva-

rao glavna vrata sa dve sigurnosne brave. Onda su, praćeni šerifom i Teksašanimom, ušli u bančine prostorije.

Sem Drajer je uzalud lupao glavu kako da se dočepa otmičara. Meklur mu je vezao ruke, zahtevajući da ga niko ne prati. Čuvaru zakona u Tularosi je preostalo jedino da čeka dok se on vrati ili da ga prati na sopstven rizik.

Međutim, time bi možda doveo u opasnost devojk.

Što se tiče Kliforda Koks, on je uglavnom ćutao, u iščekivanju Meklurovih naređenja.

Nešto kasnije, bogati veleposednik i prvi građanin Tularose, uzjahao je svog belca. Preko sedla bila mu je prebačena kožna torba u kojoj se nalazilo sto hiljada dolara u zlatu i papiru.

Pakleno visoka svota za to vreme i taj kraj!

— Razumeli smo se, šerife? — upitao je promuklo Meklur.

Drajer je vrteo glavom, dajući mu na znanje da se ne slaže s tim, ali da nema druge.

— Ubiću svakoga ko pokuša da me sledi! — završi i okrete belca u krug.

Topót njegovog konja još nije ni zamro, a sa druge strane, na početku glavne ulice, ukazale se nečije senke.

Prvi ih je primetio Teksašanim.

— Neko dolazi, šerife!

Sem Drajer se okrete. Njegova

ruka pade na kolt i tu ostade, spremna za svaki slučaj.

— Jedan jahač — konstatovao je, zureći niz ulicu posutu mesečinom. — Čudan jahač...

— Nije jedan, dvojica su.

— U pravu ste — složi se šerif. — Dvojica na jednom konju. Šta to treba da znači?

Šerif se postavi tako da ga senka od trema zaklanja od pogleda poznih pridošlica. Koks je neko vre me zurio u tom pravcu, a onda se naglo okrete.

— Ja bih pošao za mister Meklur — rekao je iznenada.

— Kako? — usprotivi se Drajper, skoro šapatom. — Rekao je da ga niko ne prati.

— Ja ću to učiniti tako da me niko ne vidi. Ni on.

— Pazi, Kokse! Nemoj da zbog toga strada Sju...

— A ako strada i mister Meklur? Banditi su na sve spremni.

— Nisi ni naoružan...

— Puška mi je u sedlu.

— Šta se mene tiče... sa mnom o tome nisi razgovarao.

Teksašanin klimnu glavom i udalji se.

Kliford Koks je iščezao nečujno; izgledalo je da se stopio sa tamom.

Sem Drajper nije više imao vremena da misli o ćutljivom Teksašaninu. Konj sa dvojicom jahača već se sasvim približio.

Šerif je izišao iz senke, gotov da ih opomene da zastanu. Međutim, oni su to već učinili; prvo je skliznulo nečije mršavo telo pod velikim šeširom i u ogromnom, preve-

likom odelu. A odmah za njim sjahao je i Bili Bengston!

Šerif je prepoznao vozača kočije.

— Bili! — povikao je. — Bili Bengston! Šta se desilo, sto mu gromova!

Istog trenutka, drugi jahač se skljkoka na zemlju. Nije se bolje držao ni Bengston: klatio se kao pijan.

— Sto mu... — procedio je ponovo šerif — gde su vam čizme?

— Vode — procedio je vozač i odmah potom ulete u Drajperovu na ručje.

Čuvar zakona ga prebaci preka ramena pa i sam posrćući ponese ga prema hotelu. Konj je za to vreme pronašao put do pojila, stotinak jardi uz ulicu.

Malo kasnije, dok su kvasili usta vodom i vraćali se u život, vozač i suvonjavi rančer su bolnim grimasama pratili bolove na tabanima. Noge su im bile u ranama, čarape poderane, prsti pomodreli i podnaduli.

Vozač je odbio da popije viski. Lice mu je bilo turobno i natušteno dok je pričao šerifu o događajima u postaji južno od Kamarg Hila.

— ... tako se desilo, šerife... Lou je pokušao da dohvati pušku, a onaj tip ga je jednostavno ubio. Kao psa! Sve mi se okrenulo... A zatim... zatim su nam naredili da se izujemo i razjuri nam konje...

Drajper je pokušavao da poveže Bengtonovu priču u celinu.

— A ovaj konj?

— Našli smo ga kako luta, posle nekoliko milja pešačenja. Jedva smo

ga uhvatili... Jedan momak i jedan Meksikanac su ostali da čekaju da im pošaljemo pomoć. I oni su u lošem stanju...

— Kažeš da su bila četvorica?

Begston klimnu glavom.

— Četvrti je napolju zgrabio devojku... Ostali su bili unutra...

— Kako su izgledali, Bili? Moraš mi to reći!

— Zapamtio sam ubicu... Visok, obrijana glava, elegantno odelo. Toliko.

— Obrijana glava? Siguran si?

— Sasvim...

— A ostali?

— Ne znam... Bili su nekako u senci. Obični tipovi, jedan malo deblji, onaj drugi... čekaj! Imao je štitnike za noge... One što nose kravari po rančevima.

— I to je sve? Nisi zapamtio neko ime?

Vozač odmahnu glavom. Toga se zaista nije sećao. Čak i da je bilo izgovoreno, gubitak prijatelja ga je potpuno omeo...

— Nisi mi mnogo pomogao — promrmljao je šerif. — Pa ipak, ta obrijana glava... Nešto me podseća "vezi nje. Ali ne mogu da se setim šta?

U tom se rančer promeškolji u svojoj naslonjači. Njemu su pešačenje i žega najteže padali, ali ipak je žilava priroda starog zapadnjaka brzo celila rane.

— Mogu ja da kažem nešto, šerife... — upitao je.

— Recite! — okrenuo se prema njemu Drajper.

— Znam ime onog... onog što je pucao.

— Kako se zove?

— Rekao je... Fobrej. Fil Fobrej, tako nešto!

— Prokletstvo — uzviknuo je šerif. — To je samo mogao biti on. Fobrej! Ubica obrijane glave! Traže ga u Koloradu, ali on se izgleda nesmetano „preselio“ u Novi Meksiko.

A odatle, zna se, granica prema El Pasu i Rio Grandu je najbliža.

Sada se Drajper ozbiljno zamislio nad sudbinom Roberta Meklura i njegove jedinice.

Fil Fobrej je važio za okorelog, nemilosrdnog ubicu. A kada je u pitanju veliki novac, s kojim će tamo u Meksiku moći da započne miran život, daleko od potera i poternica, onda ga ništa ne može sprečiti da u tome uspe.

Drajper je lupio pesnicom o pult.

— Kad bih znao gde su sada — zarežao je. A onda uvide da ni od toga ne bi imao koristi: bio je sâm, bez pomicnika, bez pratnje.

Protiv četiri razbojnika njegova zvezda nije predstavljala ništa više od mete.

— Je li... je li saznao Meklur? — upitao je Bengston.

— Pre nego ja — odgovori šerif. — I još nešto: otišao je kod njih i odneo sto hiljada u zlatu i papiru.

— Sto...? Zašto?

— Ucenili su ga. Ako im ne plati, ubiće mu kćerku.

— Kopilad! — zaškripa zubima vozač i ponovo se seti oružanog pratioca kako pogođen pada glavom na sto, pred njegovim očima. — Šta ćete učiniti, šerife?

— Ništa — besno je uzvratilo Drajper. — Čekaću!

— Zašto ne krenete za Meklur-rom?

— To je ono! Ako krenem, i primete me, ubiće devojkicu. Meklur mi je naredio da ostanem.

— Ali neko mora...

— Otišao je Koks! Ako je neko u stanju da uspe, onda je on.

— Taj Teksašanin... — zaječa Bengston, kada je slučajno stao nogom na pod i kao opečen trgao — nikad ga nisam razumeo. Ne volim ljude s kojima ne znaš na čemu si dok razgovaraš...

— Bolje da pozovemo doktora — primeti šerif. — A što se tiče Kokska, ne bi ga Meklur držao kraj sebe da ne vredi.

*
* *

Zora se ukazivala kroz isprepletanu granju sekvoja.

Robert Meklur je divlje mamuzao svog belca.

Ponekad bi samo zastajao da proveri da li ga neko prati. A kada je zaključio da su se Drajper i Koks držali njegovih upustava, nastavio je da nemilosrdno tera životinju pod sobom.

Pregazio je potočić. Bio je to pravi put, onaj koji mu je neznamac naznačio sinoć u sobi.

Pred njim se još samo nalazio usamljeno drvo, od koga je trebalo da skrene ulevo, prema dolini. Tamo je počinjala velika šuma.

Meklur je uzdama šibao konja s obe strane vrata.

Prošao je i drvo.

Dole, kao tamni zid, isprečila se gusta šuma visokih stabala.

Tu je poslednji put zastao i okrenuo se. Ne, nikoga nije bilo iza njega. Bio je sam. I to ga odjednom uplašilo!

Ali, misao na devojkicu raspršila je sve strahove koji su ga saletali za kratak časak.

— Sju... — prošaputao je i po novo mamuznuo belca.

Više nije bilo svetlo kao tamo, van šume. Krošnje su još uvek pod sobom zadržavale noć; zbog toga je lako uočio odsjaj vatre kroz iskrivljena, čvornovata stabla.

Bili su tu!

On skide šešir i pusti da mu pro hladni jutarnji vazduh rashladi čelo. Posle toga je poterao konja laganim hodom.

Vatra je postajala sve veća.

Znao je da oko nje nema nikoga. Sačekajte ga uvučeni u senke. Tako su se, uostalom, i sporazumeli: doći će do vatre i tu će se sresti.

Imao je sa sobom zlato. Hoće li održati reč? Može li se verovati lopovima i banditima?

Ali, sad nije mogao da bira.

Sjahao je i skinuo torbu sa sedla. Bila je teška, jedva ju je nosio. Levo rame se krivilo pod teretom.

— Sju? — pozvao je tišim glasom.

Niko mu se ne odaziva.

On se još više približi vatri.

— Došao sam sam! — zaurao je

tako da je cela šuma odjeknula. — Gde mi je kćerka? Pokažite se!

Levo od njega krenula je grančica pod nečijom čizmom.

Samo što je okrenuo glavu u tom pravcu, čuo je šumove sa svih strana oko sebe. Ugledao je četvoricu; nijedno pozhato lice, ali imali su nešto zajedničko, izraz koji je teško opisati. Međutim, povezao je to sa teretom koji je nosio o ramenu. Novac je tim ljudima značio više nego tuđi život ili tuđa nesreća.

— Dobrodošli — pozdravi ga Fil Fobrej.

Meklor je prepoznao glas svog noćasnijeg posetioca, ali je oćutao.

— Gde je moja kćerka?

— Da vidimo prvo novac, mister — dobaci Roni Sparks.

Stajali su malo udaljeni od plamena pa im je teško razaznavao crte. On podiže ruku i pokaza torbu.

— Sve je tu — reče. — A ona? Gde je?

— Tu je — reče Fobrej praveći neodređen pokret — sve vreme je mislila na vas.

Meklor ga pogleda sumnjičavo. Još čvršće je stegao torbu. Pod pazuhom je imao mali revolver, slaba nada za obračun. Pokajao se što je zabranio Drajperu i Koksiju da ga prate!

— Ja je ne vidim — rekao je glasno. — Gde je?

— Tamo kod drveta — ispruži ruku Sparks. — Dajte taj novac mister!

Meklor napreže oči i, zaista, ugleda neku priliku u belom. A za-

tim... kosa. Plava, ona boja koju je teško ne prepoznati.

— Sju?

Pokrenula se. Šta su joj učinili?

Više nije mislio na novac, na bandite, na situaciju u kojoj se našao. Odbacio je torbe od sebe i poleteo prema stablu drveta pod kojim je ležala devojkica.

— Sju!...

Ugledao je kako pruža ruke prema njemu.

Kad je doleteo do nje, zastao je kao gromom ošinut!

Ruke su joj bile vezane, haljina poderana, ramena gola... I dole noge u neobičnom položaju, po licu masnice, kosa spleljena na slepo-očnicama i obrazima!

— Sju...? Dete moje, šta su... šta su ti to oni...

Jedva je imao vazduha.

— Ta... tata — dopre do njega šapat.

Zvala ga je a on, skamenjen, nije umeo da joj priđe.

Iza njega, Fil Fobrej bacio je pogled u torbu i brzo je zatvorio kada je Sparks pozeleo da mu se priključi. Pogledali su se, obasjani svetlošću već utrnule vatre.

— Zar nećemo zajednički prebrojati? — upita „tropista“.

— Kasnije — isceri se Fobrej, izvlačeći kolt.

Gonjen nekim predosećinjem, Robert Meklor se okrenuo.

Video je kako dugajlija obrijane glave izvlači oružje i upravlja ga u pravcu drveta pod kojim su se nalazili njegova kćerka i on.

Robert Meklor se mašio „deringera“ pod kaputom.

Ali suviše sporo.

Smrt je bila okrenuta prema njemu u obliku male, tamne cevi.

Poslednje što je video bio je narančasti krug..

Zatim je sve bila tama.

Robert Meklur je pao pod noge svoje ošamućene, užasom ispunjene kćerke. Bio je to novi šok, novi udarac za devojkicu koja je u poslednjih nekoliko časova pretrpela sve ono što nije stigla u proteklih dvadeset i dve godine.

Oči su joj se zaokruglile i skamenile.

— Do vraga! — ote se Badu Tekeriju.

Spark se samo nasmejao.

— Ionako bi patio — reče. — Sad je miran u paklu!

Don Laski se osvrtao oko sebe.

— Misliš da je došao sam? — pitao je, više za sebe. — Zar ne bi bilo najbolje da zbrisemo odavde, što pre?

— Bilo bi — složi se Fobrej i vrati oružje za pojas. — Razići ćemo se na tri strane da zametnemo tragove.

— Kod koga će te torbe? — upita Sparks.

Kod mene — presudi Fobrej s lakoćom, ponevši ih prema svom konju. Naći ćemo se u Ajčiki, sutra u podne.

— Ajčiki? — prenu se Laski. — Gde je to?

— Dvadesetak milja prema Sakramento Planinama — odgovori Fobrej. — Jaši sa Sparksom, on zna.

— Zašto ne podelimo novac odmah? — upita Sparks.

— Opasno je — nasmeši se Fobrej svojim nedokučivim ali prijateljskim smeškom. — Učinićemo to kad bude vreme... i vazduh „čistiji“.

— A devojkica? — javi se Tekeri.

Sva četvorica se okrenuše na tu stranu. Već su se nalazili u sedlima; počelo je da se razdanjuje i magla je odlazila nekud kroz drveće.

Sju Meklur je držala u krilu glavu svog oca i ječeći mu povlačila prstima kroz kosu. Kao da više nije bila svesna prisustva ubica.

Roni Sparks istrže svoj revolver.

— Do vraga — oglasi se Tekeri zar i nju?

— Nisu nam potrebni svedoci — složi se Fobrej sa Sparksovom potezom.

Sparks podiže kolt.

Pucanj je odjeknuo, ali sa druge strane!

Na zaprepašćenje ostalih, oružje iz „troprstašev“ šake izlete i napravi luk u vazduhu pre nego što je palo na travu.

Blesak revolverске vatre video se negde ispod granja.

— Bežimo! — povika Fobrej. — Potera!

Poslušali su ga i kao pomahnitali zabili mamuze u svoje odmorne životinje.

— Razilazite se! — poslednji put ih je podsetio lupež obrijane glave, motreći na torbu u kojoj se nalazilo čitavo bogatstvo.

Pognutih glava, da bi izbegli najniže grane, razbojnici su napustili mali proplanak na kome se gasila

vatra i jecala usamljena, ranjena
devojka.

Odmah zatim, šareni ždrebac Doka Holideja izbi na čistinu.

Niklovana cev njegovog „linkolna“ dimila se podignuta uvis.

Kockarev pogled pade na Sju.

Ona ga, međutim, nije videla. Ona nije videla ništa. Samo je jecala...

•
• •

Izdvojivši se od ostalih, Fil Fobrej je naterao konja pravo u gustiš umesto na širi prostor gde bi mogao da razvije galop.

Znao je da će ostali učiniti suprotno od njega. I da će potera, ako se uopšte o poteri i radi lakše da im bude na tragu nego njemu.

Zastao je i oslušnuo.

Tišina je bila svuda oko njega. Nikakvi povici, pucnji ili topot konja.

On potera konja dalje.

Tada sa svoje desne strane začu zlokobno zapinjanje oroza na pušci.

Pretrnuo je i ukočio se.

Bio je rešen da skupo proda svoju kožu. Torba koja mu je visila o jabuci sedla značila mu je isto što i život. A za Fila Fobreja nije bilo prvi put da se izvlači iz gotovo bezizlaznih situacija.

Polako se okretao...

Onda se začu prigušen, ironičan smeh.

— To si ti! — odahnu Fobrej ugledavši poznatu siluetu jahača nećake, iza grmlja. — A ja sam mislio...

— Da je potera? — dopuni ga ovaj. — Nešto slično možda i jeste.

— Ostali su se razišli — obavestiti ga Fobrej. — Sastaćemo se u Ajčiki, sutra u podne.

— U redu. Ali tu torbu ćemo smestiti na sigurnije mesto. Znam jedno takvo... Prati me.

Fil Fobrej krenu za svojim sagovornikom.

•
• •

Jutro je u Tularosi ponovo izmamilo ljude na ulicu. Okupljali su se kao i sinoć, pred poštanskom kancelarijom, kao da će baš tu stvoriti kočija ili Robert Meklur sa kočkom.

Pomoćnici šerifa Drajpera vratili su se pred zoru umorni od dugog jahanja, a on im je dao samo dva sata da se odmore. Naložio im je da će rano ujutru krenuti da traže Meklura i razbojнике ako se ovaj dotle ne javi.

Imao je škrt opis, koji su mu dali bili Bengston i rancer. Računao je da će se banditi već udaljiti prema jugu, da se lako mogu sakriti u bilo kojoj rupi ispod Sakramenta, ali, njegova je dužnost bila da ih potraži i da spomene Fobrejevo ime ostalim čuvarima zakona između Karlsbada i Deminga.

Računao je da će mu najtačnije opise lupeža dati Sju Meklur i njen otac.

Ukoliko.. ukoliko im se ne desi nešto nepredviđeno?

Sem Drajper je mrzovoljno zario

u nebo. Oklevanju više nije bilo mesta, morao je da pođe.

Odjednom je bio svestan iznenadne tišine oko sebe.

Ljudi koji su žamorili u gomili, naglo su zaćutali i okrenuli glave.

Učinio je i on to isto.

Jedan jahač ukazao se na početku glavne ulice..

Teksašanin ili...

Ne, to nije bio Koks.

Sad je mogao jasnije da vidi: jahač je vodio belca iza sebe. Nešto ga je pod grlom steglo: takvog belca imao je samo Meklur!

Gradonačelnik Henk Hafin napustio je svoje društvo na drugoj strani ulice i pridružio se neispavanom šerifu.

Henk Hafin nije imao držanje i eleganciju bivšeg gradonačelnika Meklura; nije imao ni njegovo bogatstvo, pa ni uticaj. Čak i sada, kada se nalazio na tako važnom položaju, Meklurova reč se prvo čula, a onda njegova. Hafin je bio advokat, a kasnije sudija. Sve je to ostavio da bi postao prvi čovek Tularose.

Nosio je cilindar, uglaćanu belu košulju sa kravatom od plavog somota. Viđao se uvek obrijan, nakinduren i namirisani. Važio je za najbesposlenijeg gradonačelnika koga je imala Tularosa!

Svi prethodnici su tu dužnost obavljali uz svoje redovne obaveze. Ali, Hafin je voleo da bude samo gradonačelnik i ništa više. Umeo je lepo da govori, da se služi zakonom i ranijim sudijskim položajem, da podilazi ako je potrebno i pretil kad oseti da je ugrožen...

Sve u svemu, Hafina su građani smatrali svojom najvećom greškom kad su ga izabrali za gradonačelnika. Jedva su čekali priliku da ga odatle skinu.

Bubuljičavo, mesnato lice Henka Hafina pre je pristajalo trgovcu mesom nego uglednom, prvom građaninu. Bili su to ožiljci još iz detinjstva, koji su mu i kasnije, mnogo kasnije, ostavili osećaj pakosti i ljubomore na sve ostale koji su svoje lice mogli da sagledaju u ogledalu.

Bilo je to lice koje nije moglo ni bradom da se pokrije, jer brada nije ni nicala. Bar ne u onolikoj meri koliko je potrebno. Imao je buljave oči i opuštenu donju usnu za koju je većito bila zalepljena debela cigara sa pozlaćenim „naprstkom“.

— Čujem da ti je Meklur naredio da ostaneš u gradu, Seme? — upitao ga je Hafin, posmatrajući jahača.

Drajper je osetio žaoku, samo nije imao vremena da o njoj raspravlja. Očigledno, Hafin nije podnosio Meklura, ali to je bilo njihova stvar a ne njegova.

— Gde si ti bio, Henk, da mi izdaš svoja naređenja? — upita šerif.

Hafin podiže obrve, cereći se tako da je zubima držao kraj cigare a razvlačio krajeve usta u bezglasan osmeh.

— Ne izvlači se, Seme — dobacio je.

— Očigledno si dobro prošao na kartama — zaključio Drajper. — Ja

nisam spavao cele noći i nisam raspoložen da udišem tvoju cigaru.

Pri tom se okrete i siđe sa trema na ulicu.

Hafin pođe za njim.

— Ljudi se žale da si neaktivan. Da nisi umoran, Seme? Možda bi voleo da te zamenimo, a? — govorio je iza leđa gradonačelnik.

— Ljudi? Koji ljudi? — preko ramena mu dobaci Drajper. — Džons, Džilmor, Beket, Mendoza... s kojima igraš poker i koji namerno nasedaju na tvoje blefove?

— Poker je moja privatna stvar — naroguši se Hafin. — Bolje pripazi kako razgovaras sa mnom! Ja sam...

— Gradonačelnik! — dopuni ga Drajper. — To ste hteli da kažete... gradonačelniče?

— To imaj na umu!

— Imam. Zato vam prepuštam ovog stranca da ga ispitajte šta traži u Tularosi...

Hafin zastade.

— To nije moja dužnost...

— Da nije moja?

— Naravno!

— Onda se udalji i ne ometaj zakon, Henk.

Hafin prebaci cigaru u drugi kraj usta. Međutim, nije odstupio ni koraka natrag; radoznalost je bila prevelika. Poznao je Meklurovog belca i ponadao se da ga je đavo, najzad, uzeo pod svoje!

Jahač se već sasvim lepo video.

Nalazio se na divnom, šarenom ždrepcu. Bio je sav u crnom, osim blistavobeke košulje sa riševima. Lice mu se skrivalo u senci oboda

„kalifornija“ šešira, po kome je padalo prvo sunčevo javljanje novom danu. Vrhovi krovova odjednom su izgledali kao od zlata.

Tada Drajper ugleda nečije ruke sklopljene oko jahačevog struka. Zatim se pomoli plava kosa.

Sju?

Ulicu Tularose zahvatila je sablasna tišina. Ljudi su kao skamenjeni piljili u visokog stranca koji je laganim pokretom napustio svoje kitnjasto, ukrašeno sedlo, a zatim, sa njega, skinuo devojkicu.

Preko Sju Meklur bilo je prebačeno čebe.

Šerif se najzad ote iz ukočenosti i žurnim korakom približi Doku Holideju.

Nije znao šta prvo da progovori.

Jedino ono glupo, otrcano pitanje koje izleti pre nego što čovek o njemu i razmišlja:

— Šta... šta se desilo?

Pri tome je pogledao u Holidejeve oči i stresao se. Nebesa! Ovo je bio najčudniji stranac koji je dojahao u Tularosu.

— Našao sam devojkicu... i ovog čoveka u šumi. Mislim da je njoj potreban lekar.

— A njemu? — ote se Drajperu, pokazujući na Meklura prebačenog preko sedla.

— Njemu pošaljite grobara — dobaci Džordžijanac.

Rekao je to mirno i hladno, kao da nije znao o kome se radi. Zapravo, nije ni mogao znati!

Iz smušenosti ga je spasao doktor Škot. Dotrčao je i prihvatio izgublenu devojkicu, čvrsto je zagrlivši. Sju Meklur je gledala u zemlju,

nesposobna da razmišlja i govori. Doktor Skot zaključio da joj mora najhitnije obezbediti potpun mir.

— Nadite mi neka kola — viknuo je.

Ako je mogla da ima mira, onda je to samo na imanju njenog oca.

Radoznalost gomile i pitanja sa strane još bi više pogoršali situaciju. Iskusni lekar je osetio da se više radi o psihičkoj povredi nego telesnoj, iako se ova prva nadovezala na onu drugu.

Drajper je odgurnuo u stranu gradonačelnika i proderao se na prvog čoveka koji je stajao u blizini.

— Šta je sa kolima?

Kako nije dobio zadovoljavajući odgovor, okrenu se i uputio prema mrtvom veleposedniku.

— Zašto su ga ubili? — pitao je, više samog sebe nego došljaka. — Neka sam proklet što sam ga poslušao...

Hafin je, sa strane, pobožno skinuo cilindar i napravio tužno lice.

Ljudi su još uvek nemo posmatrali Drajperovo muvanje između konja. Nisu mogli da shvate da je Meklur mrtav i da se njegovoj jedinici desilo nešto strašno.

Odjednom su izgledali zaplašeni i sićušni.

Šerif je uspeo da skine leš i pažljivo položi na zemlju. Robert Meklur je bio pogođen u glavu. Smrt mu je bila naklonjena: umro je u jednom trenutku, bez ropca.

Doktor Skot je poveo Sju prema hotelu, što dalje od oca. U jednom trenutku ona se otrgla i poletela

natrag, ali Skot je na vreme zgrabio i vratio.

Šerifovi pomoćnici su najzad izmiledli iz kancelarije, pripasujući revolvere.

Istovremeno, klopavanje točkova ponovo je utišalo glasove na ulici. Poštanska kočija „Parkerove prevozne kompanije“ uletela je, sa Koksom na vozačkom sedištu, pravo među građane.

Ljudi su odskočili na razne strane; prašina se uskovitlala i za časak prekrila ceo taj prostor.

Kliford Koks skoči sa sedišta, zategnutog lica.

— Našao sam kočiju — rekao je hrapavim glasom Drajperu — ali njih... Njih nije bilo. Došli su?

Šerif spusti pogled.

— Jesu — odgovori i napravi mu prolaz. — Ali... on je mrtav!

Teksašanineve ruke se zgrčiše. Zglavkovi na prstima pobebeše od silovitog stezanja.

— Mrtav? — ponovio je šupljim glasom.

— Najbolje da ih odvežeš kući — reče šerif.

— A ona?

— Doktor je s njom...

— Sklonite se! — riknu Koks okupljenim ljudima. Uzmakli su kao pred ludakom. Bilo je strašno pogledati Teksašaninovo lice. Sav nakupljeni očaj kao da je odjednom izbio u sve uglove i pore; čovek kome je toliko godina služio i bio njegova najodanija senka, ležao je mrtav!

On kleče pored Meklurovog tela, gologlav, i ostade tako nepomičan nekoliko dugih trenutaka.

Ljudi su ćutali, oborenih glava. Gradonačelnik Hafin je pogleda uputih u nebo mrmljao neku molitvu. Tuga je od njega bila i suviše daleko.

Koks podiže Meklurovo telo i ćutke ga odnese do kočije. Pažljivo ga je položio na sedište, zatvorio vrata, a onda se uputio prema „Pekosu“.

Uskoro je izišao, praćen doktorom Skotom.

Nosio je i devojkicu, lako, kao perje. Sju Meklur ga je obgrlila i sakrila lice za njegov vrat.

Malo zatim, Teksašanin je zavitalao bič i zeštoko okrenuo kočiju u krug. Prašina je ponovo zasula najbliže ljude. Točkovi su se opasno iskrenuli, ali ipak su se održali i vođeni zapenušanim konjima ostavili poslednji trag u debelom sloju žućkaste prašine glavne ulice.

Henk Hafin stavi cilindar na glavu i uzdahnu.

— Siromah Robert — promrm-ljao je skrušeno.

— Sad možete na poker, da proslavite — dobaci mu u prolazu Drajper.

Gradonačelnik pocrvene. Srećom, nikoga nije bilo u blizini da to primeti. Meklura više nema, a što se tiče Drajpera... i njemu će uskoro odzvoniti!

— Onaj stranac... gde je? — upitao je šerif obližnje ljude. Nekoliko ruku se ispruži u pravcu „Pekosa“.

*
* *

Holidej je već bio zauzeo mesto za stolom u uglu, pored velikog prozora sa zelenim zavesama.

Hotel „Pekos“ imao je veliku salu, sa šankom, u koju se ulazilo kroz dvokrilna staklena vrata pored samog pulta Arta Lendija.

Bilo je suviše rano za goste. Kockar je sedeo sam, u zelenkastom polumraku koji je stvarala nerazmaknuta zavesa.

Sem Drajper je zastao na ulazu i okrenuo se prema Lendiju.

— Poznajesh ga? — pokazao je prema sali.

Lendi je slegnuo ramenima. To je značilo da stranac nije dolazio u Tularosu bar dok je on tu.

Šerif zatvori vrata za sobom i uputi se Holidejevom stolu.

Barmen Rajli Džons je stavljao bocu na pregradu. To je značilo da je tamno odeveni stranac već dobio svoje piće.

Drajper po mirisu proceni da se radi o brendiju.

Pored, čaše ispred stranca se nalazila pozlaćena tabakera iz koje je tog trenutka uzimao cigaretu.

— Moram da vam postavim neka pitanja, mister — rekao mu je šerif bez uvoda.

Kockar klimnu glavom.

— Očekivao sam to.

Drajper sede na stolicu preko puta. Nije znao odakle da počne; za sve je bilo mesta kad se radilo o Mekluru, pa i za sumnjičavost prema čoveku koji ga je doneo u grad.

— Kako ste našli... mislim, ono dvoje?

— Slučajno — odgovori Dok. — Jahao sam u zoru prema gradu i na ivici šume čuo pucnje. Poleteo sam tamo. Uspeo sam da vidim nekoliko jahača.

— Četvoricu? — prekide ga za trenutak šerif. Holidej ga pogleda mirno.

— Čini mi se... Jedan od njih je podigao revolver prema devojci...

Drajper zaneme. Zar su dotle bili zaglobili, da ubiju Sju?

— ... šta se dogodilo?

— Ništa — sleže ramenima Džor džijanac. — Izbio sam mu revolver iz šake. Oni su zatim pobjegli.

Drajper je izgledao da ne shvata.

— Rekoste da ste mu izbili? — upita. — Zašto ga niste ubili?

— Zašto bih ga nosio na duši, šerife? — upita sada Holidej. — Ja nisam ubica. Uostalom, da se nije radilo o devojci, možda ne bih ni izvlačio svoj kolt. Ne interesuju me nevolje, jer me obavezno uvlače u njih i protiv moje volje.

— Meklur je bio već mrtav?

— Ako mislite na onog čoveka, jeste. Devojka mu je držala glavu u krilu i plakala.

Drajper uzdahnu; mogao je da zamisli tu sliku. Pa ipak, strašac nije izgledao mnogo potresen tim prizorom.

— A one ubice... ne biste prepoznali?

Kockar odmahnu glavom.

— Teško... Ispred mene je bilo granje, a zatim, oni su se stalno vrteli na konjima.

— Pa ipak ste bili đavolski pre-

cizni da jednom od njih izbijete oružje iz šake?

— Možda je to slučajnost, šerife?

Drajper je nervozno grizao donju usnu.

— Mora da su ostavili tragove — reče više za sebe. — Moram da ih tražim!

Holidej kao da nije čuo šerifove reči. Nije imao nameru da se meša.

— To je sve što imate da mi kažete? — upitao ga je čuvar zakona.

— Sve — kratko odgovori kockar.

— Ako se setite još nečega...

— Ne verujem — zavrte glavom Holidej — jer neću biti tu.

— Ne ostajete duže?

— Ne. Krenuću za Les Kruzes za sat-dva. Nadam se da mi to nećete zabraniti?

— Zašto bih?

— Vi ste, čini mi se, prvi šerif koji se to pita — nešto slično osmehu izbi u uglovima kockarevih ledenoplavih očiju.

— Zaista. A ko ste vi?

Kockar kresnu palidrvce i zapali svoju mirišljavu cigaretu. Zašto bi krio ime? Ovde će ga već neko prepoznati.

— Vaš prethodnik me je verovatno znao — kazao je zatim. — Zovem se Holidej. Džon Holidej.

Lice Sema Drajpera se primetno izmeni; najmanje što je očekivao, bilo je da čuje ime slavnog kockara. Srećom, nikoga osim njih nije bilo u prostoriji, pa je Drajper uspeo da savlada svoje zaprepašćenje.

— Ja sam čuo o Doku Holideju — rekao je potmulo, ne skrivajući rezervisanost. — Pre izvesnog vre-

mena pričao mi je šerif iz El Pasa, Koli Hečins, da ste ubili Enrika Sa bilju i strpali u zatvor Pala Janse-na, čuvenog Šveda? Bilo je nešto u vezi nekog novca u mrtvačkom san duku?...

— Ne osvrćem se za sobom — primeti Dok.

— Da li ste sigurni u ono što ste malopre kazali?

— Budite jasniji, šerife.

— Otići ćete za sat-dva?

— To svakako — podrugnu se kockar. — Ukoliko me neko ne za drži na partiji pokera.

— Nadam se da neće — uzdahnu Drajer i ustade.

U sebi se zaklinjao da će gradonačelnika Henka Hafina izbaciti na polje ako mu padne na pamet da oproba svoju pokerašku veštinu sa legendarnim kockarem.

Nadao se, ipak, da nikoga više ne će zagolicati radoznalost da priupita Holideja za ime.

Portir Art Lendi nije uspeo na vreme da pobegne sa vrata. Drajer ga odmeri krvnički.

— Prisluškuješ? — prosikta.

Lendi podiže obe ruke uvis.

— Nisam ništa čuo — povika — slučajno sam bio blizu, mislim... možda ste za neko piće?

— Zaveži! — prasnu šerif. — Poznajem ja tebe. Ako si nešto i čuo, obesiću te za jezik samo ako izlaneš.

— Ne znam o čemu govorite, šerife!

Drajer je nameravao da Lendiju skreše nešto oštrije u brk, kada ga preseče žagor sa ulice. Odmah za-

tim čuo je klopavanje točkova i svoje ime kako izvikuje nekoliko glasova.

Drajer izlete iz „Pekosa”.

Poštanska kočija je po drugi put dojurila na glavnu ulicu, dižući paklenu prašinu oko sebe.

Na vozačkom sedištu je stajao doktor Derek Skot, zatežući svom snagom uzde pod kojima su se otimali razjareni konji.

Nekoliko ljudi pritrča da umiri životinje.

— Seme! — vikao je lekar, silazeći sa sedišta neopreznim skokom i posrnuvši pri padu. — Požuril! Gde su ti pomoćnici?

Nebesa, podigao je Drajer oči prema nebu, ima li ovaj dan kraja? Sve nevolja do nevolje!

— Šta je, doktore? — prodrma ga šerif, zaželevši da mu prilepi šamar i umiri. Očigledno da je bio uzbučen, ali neko je morao da ostane priseban. A to je on, šerif, bio pozvan.

— Kuća Meklurovih...

— Šta je s njom?

— Gori! Zapalili su je...

Drajer ga ponovo prodrma.

— Šta je sa devojkom, Derek? Gde je ona?

Doktor je najzad uspeo da savlada nerve i da prevuče šakom preko čela. Lice mu je bilo oprljeno, odeća nagorela, tkanina je zaudarala na paljevinu.

— Unutra je — reče i pokaza prema kočiji. — Neka je odvedu u jednu hotelsku sobu!

— Šta je sa Koksom?

— Prvo hoću piće — ustremi se Skot prema „Pekosu”.

Za njim i šerifom nagru gomila.

Gradonačelnik Henk Hafin je išao poslednji i zburado se cerio. Propast Meklurovih bivala je sve potpunija.

Dva Drajerova pomoćnika pažljivo su poneli poluonesvešćenu Sju prema hotelu. Najglasniji radoznalci su za trenutak začutali i napravili prolaz. Devojka je zaista izgledala jadno; takva iskušenja teško bi podneo i snažan muškarac. Prvo okrutan čin siledžija, zatim smrt oca, a sada i požar!

Prostorija, u kome su se dotle nalazili samo Džordžijanac i barmen Rajli Džons, odjednom se ispunila do poslednjeg mesta.

Samo je kockarev sto bio izuzetak. Njega su obilazili, iz raznih razloga. Najviše zbog pogleda s kojim se sukobljavao svako ko je nameravao da se dokopa slobodne stolice.

Holidej je poređao karte i cela ta gužva nije ga se ticala. Nimalo.

Rajli Džon je po drugi put natočio doktoru Skotu.

Lekar iz Tularose inače je retko pio. Možda na nekim svečanostima, i to tek reda radi.

Sada je popio dva viskija naiskap.

Treću čašu je zadržao Drajer.

— Hoću da mi trezan pričaš — planu šerif. — Šta se desilo? Ko je zapalio?

Skot sleže ramenima.

— Zakopali smo Meklura, u dvorištu — pričao je isprekidanim glasom. — Dok je Koks poravnavao zemlju, ja sam otišao da obidem Sju... Ona je taman lepo spavala i mislio sam da će taj san da joj po-

mogne bolje nego sve moje medicene... A onđā...

— Onda? — unese mu se Drajer u lice.

— Onda je planulo! Video sam da oko prozora liže plamen... Mirisao je petrolej! Nije mi jasno kako su uspeali da se prišunaju i da poliju tečnost oko zgrada... Začas je buknuo!

— A Koks?

— Izleteo sam napolje, da ga potražim. Mislio sam da je u nevolji... Potpuno sam smeo s uma da me palikuće mogu izrešetati meci-
ma...

— Vidim da nisu — nestrpljivo će Drajer. — Nastavi, doktore, nemam vremeha da slušam detalje!

— Našao sam Koksa, u grmlju. Ležao je raskrvavljene lobanje...

— Mrtav?

— Ne — uzdahnio je Skot i zgrabio iz barmenovih ruku čašu sa vis kijem — samo onesvešćen! Ostao je tamo, jer sam ja žurio da iznesem Sju iz sobe i vratim u grad...

— A Koks? Ostavili ste ga lupežima?

— Nisam nikoga video — branio se doktor. — Sigurno su odmah pobegli! Teksašanin će se i bez mene povratiti, ima taj organizam za trojicu...

I doktor Skot ispi treću čašu.

Drajer lupi pesnicom o sto.

— Znači, oni su još tu! — povi-
ka. — Mislio sam da će uteći na jug, bliže granicama! Ima još vremena da ih pohvatamo? Ko se javlja da me prati?

Neočekivano za šerifa, u sali je nastao tajac.

— Imam dva pomoćnika — nastavi Drajer, zaokruživši pogledom po prisutnima, ali to je malo za četiri ubice! Potrebno mi je bar još deset dobrovoljaca. Dakle?

Niko ne istupi.

U pozadini, gradonačelnik Hafin se smeškao podmuklo.

— Zar Meklur ne zaslužuje da se ubice kazne? — povisi Drajer ton. — Zar njegova kćerka ne zaslužuje da bude osvećena za nanetu sramotu? Pomislite da je u pitanju vaša kćerka? Hoćete da vas molim?

— To su opasni razbojnici — javi se Mark Majlouz, trgovac. — Neka o njima brine savezni maršal. Oni nisu lokalnog značaja!

Drajer se i protiv svoje volje iskezi.

— Nisam znao da se razbojnici dele na lokalne i savezne — reče. — Mislim da svi delite Majkovo mišljenje?

Ljudi su zažamorili, ali niko ne reče ništa određeno.

— Možda gradonačelnik ima predlog? — upita Drajer, uhvativši Hafina u čošku. — Ja znam da su dosadašnji gradonačelnici u svemu davali primer...

— Zato su sada mrtvi — uzvрати Hafin podižući ruku. — Ti si plaćen za svoj posao, Seme! Ne možeš od mirnih građana zahtevati da se isprse pred cevi ubica! Ja to zabranjujem!

— U redu — reče Drajer. — Nas trojica idemo. Pogledaćemo tragove i vratiti se. A ti, Henk, podeli karte! Nadam se da će i na tvoja vrata zakucati Fil Fobrej!

— Kako se usuđuješ... — škripnu zubima Hafin. Međutim, očekivana podrška ostalih građana i ovog puta je izostala. Ljudi se nisu usuđivali da prate šerifa na tom opasnom putu, ali nisu podnosili ni Hafinovo šepurenje.

— Ja ću sa tobom, Seme — prijavio se doktor Skot.

Drajer se osmehnulo.

— Ne ideš to ti, Derek... već viski. Potreban si Sju. Budi kraj nje. Ne odvajaj se. — A onda se okrenu barmenu. — Rajli, ako doktoru daš samo pola čaše još, uhapsiću te!

— U redu, šerife!

Drajer je ispraćen ćutanjem.

Kad je izašao, Henk Hafin se probi do šanka i veselim glasom povika.

— Plaćam turu za sve!

Ali, osim nekolicine, svi su okrenuli glave i potražili svoje već naručeno piće. Mnogi su napustili hotel, s pomešanim osećanjima. Jer, Robert Meklur nije bio makar ko u ovom gradu.

A oni su ga, mrtvog, napustili.

•
•

Podne u Ajčiki okupilo je svu četvoricu kidnapera.

Fil Fobrej je stigao poslednji.

Bilo je to naselje lovaca na krzna, Pauni Indijanaca iz rezervata, propalih kopača zlata i desperadosa. Četiri kuće i dve krčme. Ostalo, nekoliko šatora i brvnara od pruća, zbijenih uz podnožje stenovitih ob-

ronaka, odakle su počinjali vidici prema Sakramento Planinama.

Tu se, izgleda, završavao peščani, pustinjski deo novomeksičkog juga; dalje su nastajale planine, južnije se pružala brežuljkasta, žućkasta panorama prema Teksasu i meksičkoj granici.

Don Laski je zalupio za sobom vrata krčme „kod Martineza” i protegao ramena. On je prvi ugledao Fobreja u daljini. Na licima Ronija Sparksa i Bada Tekerija bilo je ispisano olakšanje.

— Fil je tačan — reče Teker.

— A ja sam već pomislio... — mrmljao je Teker.

— Da je pobegao sa zlatom? — podrugnu se Laski. — Nije lud. Mi smo potrebni njemu, kao i on nama. Znao bi da bismo ga tražili i pod zemljom ako bi mu palo na um da nas namagarči!

— Samo da nije tog njegovog „šefa”...

— Nikad ga nisam video — sleže ramenima Sparks. — Možda ga je izmislio?

Što se Fobrej više približavao, sa lica njegovih kompanjona topio se osmeh.

— Da li sam lud — zarežao je Sparks — ili ne vidim torbu o sedlu?

— Nisi lud — dobaci Laski. — Nema je!

— Šta to znači?

Sva trojica istovremeno krenuše prema jahaču.

Fil Fobrej je naslutio razloge njihovom neraspoloženju, ali nije mnogo mario za to. Ravnodušno je

posmatrao kućerke oko sebe i mračna lica ljudi koji su stajali ili sedeli na zemlji, u senci tremova.

Prljavo, odvratno mesto.

U poređenju sa sunčanim obalama Kalifornijskog zaliva i velikim gradovima Meksika, koji su ga čekali, ovo je bila jazbina za kojote. Nikako za njega!

Srećom, neće se u njoj zadržavati dugo.

Fobrej je zaustavio konja pred trojicom prijatelja.

— Zar sam zakasnio? — upitao je cereći se. — Po vašim licima bi se reklo da vam nije mило što me vidite?

— I nije — istupi Sparks. — Gde je torba?*

— Torba? Koja torba?

— Ne pravi se lud, File — opomenu ga Sparks. — Nemoj da nas zamajavaš. Zlato je naše! Šta si učinio s njim?

— Na sigurnom je mestu.

— Zašto nije ovde, sa nama? — umeša se Teker.

— Zlato o sedlu, to je dinamit... Sa zapaljenim fitiljem! — upre u njih prstom Fobrej. — Zato sam ga sklonio na sigurno mesto i kad dođe vreme, otići ćemo po njega.

— Gde je to mesto? — upita Laski.

— Kad bih vam rekao, više ne bi bilo sigurno — sleže ramenima obrijani razbojnik. Međutim, „troprstaš” se nije zadovoljavao ovakvim obaveštenjem.

— Ne sviđa mi se to — rekao je otvoreno.

— Mislio sam da smo se još ranije dogovorili — uozbilji se najzad

Fobrej. — Neću da izgubim kožu zbog nekoliko dana strpljenja. Nas traže, razumete li? Zato ostavite da ja brinem o zlatu... a vi brinite o meni. O kej?

Gledali su ga s očitim neraspoloženjem, ali se nisu usuđivali da ga dalje izazivaju.

— Ostajemo li ovde? — oglasi se Teker, kome je malo šta išlo u glavu. Razumeo je da nema zlata, ali je verovao u Fobreja.

— Ovde? — ponovi Fobrej s gađenjem. — Predlažem da krenemo odmah za Les Kruzes.

Teker počea svoju gustu bradu. Nije mu se ostajalo, ali mu je i putovanja po vrućini teško padalo.

— Da se ne udaljujemo mnogo od zlata? — primeti Sparks.

— Udaljujemo se od potera — reče Fobrej. — Zlato neće zardati.

Uskoro su pojahali konje i napustili Ajčiki.

Šerif Drajer vratio se u Tularo-su neobavljena posla.

Oko Meklurovog imanja skoro da nije bilo tragova. Kliford Koks se oporavio i nije umeo ništa određeno da kaže, osim da je iznenada dobio udarac u glavu. Više se nije sećao ničega.

Posle toga se raspitivao za devojčino zdravlje. Doktor Skot je mogao da zaključi da se Sju oporavlja. Potrebno joj je samo više vremena i mira.

Imanje Roberta Meklura je pretvoreno u zgarište.

Teksašanin, koji je verno služio veleposednika, nije mogao da se pomiri sa činjenicom da palikuće ostanu nekažnjene. To su sigurno bili oni isti banditi koji su obeščastili devojku i ubili joj oca.

Zato je pošao da ih traži, prema jugu. Odredio je sebi nedelju dana da ih nađe. Ukoliko ne uspe, morao je po doktorovom naređenju da se vrati, jer će Sju verovatno zahtevati da pored sebe ima neko poznato, odano lice.

A Koks je jedini to mogao da bude.

Drajer nije verovao u ovu pustolovinu.

Po njemu, Teksašanin je time želeo da olakša svojoj savesti. Jer, nije stigao da zaustavi i spase Meklura smrti, a dozvolio je da ga ude-se pre nego što su zapalili „haci-jendu“.

Kliford Koks je uzjahao svog vranca ispred „Pekosa“. Na sedlu je imao zavežljaj sa hranom i čebe. Naravno, tu je bila i njegova čuvena „henrijevka“ kojom je ciljao majstorski.

Sem Drajer je sa rukama na leđima posmatrao kako se lice Klifora Koksata ima ne menja: mirno je, kameno, hladno i nedokučivo.

— Mogu da te imenujem za pomoćnika — predloži mu šerif kada je Koks prolazio mimo njega. — Ako će ti olakšati posao?

Teksašanin je samo odmahnuo glavom i produžio put.

— Ne bih voleo da sam u koži onih ako ih Koks dočepa — prokomentarisao je Teksašaninov odlazak Art Lendi.

— Ako ih se dočepa — sumnjičavo je zavrteo glavom šerif.

Grodanačelnik Henk Hafin izišao je iz „Pekosa” vidno uzbuđen. Koraćao je pravo prema Drajperu, zacrvenelog lica i cigare obešene o donju usnu.

— Seme — dobacio mu je tihim ali pretećim glasom, naginjući glavu prema njegovom desnom uhu — to nisi smeo da mi učiniš!

— Šta to? — namršti se ovaj.

— Dok Holidej je bio ovde, a ti si ćutao!

Drajper odmaće glavu.

— Zar bi trebalo da zvonim?

— On je otišao, a mogao sam s njim da igram poker! Da li shvataš? On je pun para... a, osim toga, mogao sam da mu dokažem da bolje igram.

— Ti si poludeo, Henk! — nasmeja mu se Drajper u lice. — On bi mogao da te proguta zajedno sa tom tvojom prokletom cigarom!

— Zašto si ćutao? — reče sad glasnije Hafin. — Moram da čujem takve vesti od portira, umesto od čuvara zakona!

Drajperove zenice se suziše. Šta je hteo gradonačelnik ovom vikom? Ljudi su počeli da okreću glave i da prilaze.

— Šta hoćeš, Henk? — upitao ga je.

— Da čuvaš red u gradu, eto šta? — galamio je Hafin. — Šta bi bilo da je Holidej ostao? Ja ću ti reći: bilo bi leševa okolo! A ti... ćutiš! Uzimaš u zaštitu kockare i ubice, umesto da ih proteraš odmah ili staviš iza bravel!

— Zar ima mrtvih? — iščuđivao se Drajper. — Ne vidim nigde leša, osim Meklurovog. A to je razlog da se napijete, a ne da se žalostite!

— Ne vređaj! — opominjao je Hafin zacrvenelog lica. — Meklur je bio divan čovek, to svi znamo...

— Naravno, sad kad je mrtav! Hafin ustuknu.

— Šerife, ti si postao bezobrazan! Ne samo plašljiv i lenj, nego i bezobrazan! Mislim da bi bilo vreme da predaš tu značku i da je ne brukaš!

Nastao je tajac.

Drajper prekrsti ruke preko grudi i ironično pogleda u zapenušanog Hafina.

— I?

— Pred tvojim nosom ubijaju ljude, siluju devojke, pale kuće... a ti ništa! Stojiš pred hotelom i sležeš ramenima! Još malo pa će razbojnici upasti u grad i vršljati po njemu kao po kokošarniku?

Drajper odjednom oseti da je umoran. Uz to, niko od okupljenih ljudi nije izustio reč u njegovu odbranu. Da li je Hafin zaista u pravu?

Dok je Meklur bio živ, njegova reč važila je kao zakon. Čak je i on, Sem Drajper, zahvaljujući tome nosio značku više nego svi njegovi prethodnici.

Sada je počelo sve menjati. Za nekoliko sati posle tragedije u šumi, grad je pokazivao i svoje drugo lice. Nestala je Meklurova čelična šaka; utrnuo je sjaj njegovog bogatstva. Zlato su poneli banditi,

imanje koje su smrtnici izdaleka s uzdahom posmatrali, sada je pola u pepelu pola u dimu. Od Meklura nije ostalo ništa! Njegova kćerka se teško oporavlja od šokova, a ako se i oporavi više nikada neće biti kao nekada... U stvari, moći će da dobije novac uložen u neke akcije, rudnik će davati polako svoj deo, ali devojka neće umeti da raspolaže time. Niti će hteti. Verovatno će prodati sve za bilo koju cenu i otputovati u Hjuston, gde je provela poslednje godine.

Mogao je mirne duše da baci pred Hafinove noge zvezdu, koju je pošteno i časno nosio sve vreme.

Međutim, Kliford Koks je otišao, devojka je bila sama u gradu. Trebalo je, uz to, povesti brigu o Meklurovej zaostavštini, urediti grob, naci se pri ruci Sju.

To će verovatno potrajati nekoliko dana.

On se gorko osmehnu.

— Sad sigurno očekuješ da skinem zvezdu, Henk? — upitao je gradonačelnika.

— Ako si čovek, učinićeš to! — potvrdio je Hafin.

— E, vidiš, neću!

— Ako ne učiniš sada, učinićeš to uskoro! Ja ti to garantujem!

Sem Drajper je umeo da sačuva hladnokrvnost. Što je Hafin više besneo, njegovim licem se sve više razlivao ironičan smešak.

Nije imao šta da izgubi.

Više ga nije bolela ni ravnodušnost građana. Čim je iznad njihovih glava iščezla senka Roberta Meklura u koju su, do pre nekoliko ča-

sova mogli da se zakunu, okretali su se prema Hafinu.

Istina, ćutke i mrzovoljno, ali ipak očigledno.

— Moraćeš da položiš računa o istrazi — trgao ga je Hafinov glas. — Da svi pogledamo šta si učinio u vezi onih razbojnika.

— Napisaću — obeća mirno Drajper. — Još nešto?

Gradonačelnik Tularose učuta. Nisu mu se sviđale Drajperova mirnoća i popustljivost. Da nema nešto u glavi čime bi mogao da ga iznenadi i ponizi? Nemoguće da je saznao za njegove kockarske dugove?

— Zasada samo to — rekao je Hafin i ljutito zagrizao cigaru.

— Onda je u redu — sleže ramenima šerif. — U međuvremenu se razidite! Okolo su banditi, i želim da zaštitim vaše živote! Uhapsiću svakoga ko se u roku od dvadeset časova zadrži na ulici više od pet minuta!

Hafin ga je pogledao zabezeknuto.

— Šta to znači? — upita.

— To važi i za vas! — mirno mu se obrati Drajper. — Minut je počeo da teče.

— Slušaj, Seme, ja ne dozvoljavam...

— Minut je prošao.

Ljudi su gundajući počeli da se razilaze. Neko se čak i iscerio. Hafin je uvideo da će ostati sam. Uostalom, nije vredelo da se nadmeće sa Drajperom koji je još imao zvezdu. Ali, sačekaće on njega već...

Les Kruzes.

Oni koji se sa severa, od Alabamke i dalje, spuštaju tokom Rio Granda na jug, lako će doći do njega. Ono koji nameravaju s istoka da prođu Sakramento Planine, prevaleće naporan put uz njegove južne ogranke da bi izbili na veliku reku.

Les Kruzes je na drugoj obali.

Nalazi se između Rankona i El Pasa.

Još uvek je daleko od železničke trake koja sa zapada ide paralelno sa meksičkom granicom prema Teksasu. Na istoku planine, na zapadu brda i pustinja i talasi Rio Granda koji ga dodiruju u obliku modrih, plavičastih jezičaka.

Ako su se nadali da će imati bar malo mira, Fil Fobrej i njegovi pajtaši su se ljuto prevarili.

Poternica je već bila ispred njih.

Stara, izbledela Fobrejeva fotografija ubadala im je oči na svakom koraku. Četiri dana posle bekstva iz Tularose, imali su presečen put prema jugu. Šerif Drajper je obavestio saveznog maršala u Albakerku, a odatle su krenule po Novom Meksiku skoro zaboravljene fotografije Fila Fobreja.

Tražio se, za sumu od 5000 dolara. On i njegovi pomoćnici.

Stajali su pred jednim zidom po kome su bila nalepljena četiri ista plakata.

— Ne liči mnogo — prokomentarisao je Don Lest.

— Nekome će ličiti — počea se Fobrej iza uha. — Nisu morali da budu tako brzi.

— Obrijana glava svakom pada u oči — primeti Sparks.

Bilo je popodne, vreme kad su ulice najpustije.

Fobrej nervozno podera poternice.

— Ne možemo valjda skidati sve koje su nalepljene? — pitao je Bad Teker.

— Ne možemo — složi se dugajlija. — Zato ćemo se rasturiti...

— Kako? — trže se Sparks. — Zar nije bolje da bežimo dole? El Paso nije na kraju sveta!

— Oni nas tamo upravo i čekaju — isceri se Forbej. — Računaju da ćemo misliti baš kako ti misliš!

— Tvoje misli su mi mutne — zareža Sparks.

— A ti ih uopšte i nemaš — slegnuo je mirno ramenima Forbej. — Ovde smo sigurniji nego na milju južnije. Oni su otposlali poternice, ali ljude i svu ostalu pažnju su nagornilali duž granice. To je ono!

— Čekaj, File — umeša se Laski — pa nismo mi državni neprijatelji da nam posvećuju toliko pažnje?

— Možda ti nisi, ali ja jesam! — isprsi se ovaj. — Sad su sigurno počeli da iskopavaju sve ranije podatke o meni. A onda će isčakati s kim sam se družio, pa će možda saznati nešto i o vama?

Sparks je ljutito zgazio petom svoje čizme opušak.

— Ja sam ipak da podelimo zlato i svako da se snalazi kako zna i ume!

— Gle? — okrete se prema njemu Fobrej. — A ako uhvate samo jednog, misliš da taj neće propevati o ostalima? Naravno da hoće. A ovako, oni imaju samo moju staru sliku, ali ništa ne znaju o vama, bar zasada.

— Onda će nas tvoja slika upropastiti — umeša se Tekeri.

— Ne brinite za to — reče Fobrej. — Počeo sam da puštam bradu, a naći ću i neke naočari, s običnim staklom da stavim na nos.

— A mi?

— Zaposlićete se na okolnim rančevima. Izigravaćete poštene momke koji traže posao. Naravno, ne smete izazvati nikakav povod za sumnju. Bez svađa i tuča! Oružje ćete sakriti...

Sparks je s nevericom zurio u Fobreja.

— Šta to pričaš? — prasnuo je. — Ja da budem kravar? To ne dolazi u obzir!

— Možda više voliš da tucaš kamenje u Jumi?

Bad Tekeri se počea po bradi.

— Što se mene tiče... meni je svejedno. Mogu da radim sve poslove, pod uslovom da ne potraje dugo. Odmah me završe pesnice.

— Neće trajati dugo — obeća Fobrej.

— A šta će biti s tobom? — upita Sparks. — Ti sigurno nećeš udisati kravlju balegu? I zašto baš moramo na rančeve?

— U gradu ima više sumnjivaca i policajaca nego van njega. A mene što se tiče... ja moram da pripremam teren za prolaz do El Pasa. I da održavam vezu sa glavnim...

On je upućeniji od nas. Ako nam je neko na tragu, on će nam to saopštiti...

— Dosada si ti bio uvek glavni — podrugnu se Sparks.

— Jesam za vas... A i ovolika lovina može da bude i na nečjem tuđem teretu. Glavno je da je sa nama.

— Čekaj! — doseti se Sparks. — Nije da nemam poverenja, ali... zar ti ne možeš da odmagliš dok mi budemo okolo, svako na svojoj strani?

Fil Fobrej se zagleda u svog partnera.

— Sve vreme me sumnjičiš — rekao mu je pretećim glasom. Mišići na vilicama mu se stegoše, a onda zgrčiše. — I sve vreme trošim reči koje ne mogu da uđu u vaše tupe mozgove! Zar nije jasno, kao dva i dva, da bi u tom slučaju osim zakona imao i vas na vratu kao poteru?

— Fil je u pravu — klimnu glavom Laski.

— I odsada — nastavi Fobrej — nema objašnjavanja. Slušaćete ono što ja kažem, ili se nosite u pakao!

Zatim mu ruka pade na opasač. Iz gledalo je kao slučajno, ali su njegovi ljudi znali da nije.

— Još neko pitanje, Sparkse?

„Troprštaš” odmahnu glavom.

— Onda se razidite i počnite da tražite posao. Naći ćemo se večeras u „Pik salunu”. Dotle... ne poznamo se.

— Pre nego što krenem da tražim posao kod krava — javi se Sparks — idem da popijem jedno pravo piće.

— Ti idi s njim, Bade — dobaci Fobrej. — Ako popije više od dve čaše, slomi mu ruku i iznesi napo-lje!

Roni Sparks je hteo da nešto uzvрати, ali se predomisli. Ogromni bradonja je nemoćno slegnuo rame-nima i pošao s njim, rame uz rame.

*
* *

Roni Sparks je celim putem gun-đao. Nazvao je Tekerija dadiljom, ulizicom, špijunom — a kako je ovaj na sve to samo slegao ramenima, učutao je.

Krčma „Srebrni dolar“ nalazila se u zapadnom delu grada.

Bila je građena u meksičkom sti-lu, sa polukružnim nastrešnicama, kamenim tremom i krovom od de-belih greda i asure. Nije imala sprat više, ali je zato izgledala prostrana i široka. Imala je šest prozora, dva sa leve a četiri sa desne strane ulaznih vrata.

Veliki fenjer od kovanog gvožđa nalazio se okačen iznad ulaza.

Neveštom rukom neko je na tabli između dva stuba nacrtao američ-ki dolar, u sredini natpisa.

„Troprstaš“ je besno vukao čizme po prašnjavom tlu. Bio je besan, že-dan, a prisustvo Bada Tekerija išlo mu je na živce.

Oraspoložila ga je hladovina u sa-li; bila je dosta posetilaca i većina je pila pivo. Velike zemljane vrčeve prekrivala je gusta pena i slivala se ljudima niz brade i rukave.

Stolovi su bili nepokriveni, prlja-

vi, grubo tesani. Za njima su sedeli kauboji, poneki melez, gradski bes-posličari i kockari.

Tu se zadržao Sparskov pogled.

Tri stola za kojim se obično koc-kalo bila su jedina u krčmi pokri-vena šarenim, kockastim čaršavima. Dva su bila zauzeta, treći je imao samo jednog gosta.

Roni Sparks za trenutak zabora-vi na piće.

Dva stola ga nisu mnogo intere-sovala. Za njima su sedeli obični, prljavi, znojavi i siromašni žitelji Les Kruzes, koji su mogli da izdr-že najviše pet ili deset dolara vi-sine. Na većim visinama vrtelo im se u glavi i lako su odustajali i pro-nalazili izgovore da odu.

Treći sto privukao je Sparksovu pažnju.

Za njim je sedeo elegantno ode-ven stranac. Lice mu nije video sasvim dobro, zaklanjao ga je obod šešira. Imao je crno odelo i kao sneg belu košulju sa riševima. Kra-vata boje vina bila mu je lako raz-vezana pod visokom kragnom. Iz-među kažiprsta i srednjeg prsta des-ne ruke dimila se tanka, fina ciga-ra. Kraj prstiju leve nalazila se uzana čaša sa netaknutim pićem. Između leve i desne šake bio je špil karata.

Dok Holidej je stigao u Les Kru-zes, na putu za Lordsburg.

Nije mu se žurilo.

Tri dana i noći provedeni na vaz-duhu Sakramento Planina činili su izvanrednu promenu za njegova bo-lesna pluća. Odavno se nije osećao tako dobro; u poređenju sa dimlji-

vim salunima i krčmama između Albakerka i Karlsbada, dani na suncu i prohladne noći kraj vatre preporodili su mu dušu. Nije bilo kartanja, sumnjičavih čuvara zakona, balavaca željnih slave, lupeža koji su se obično lepili za njegovu pojavu ili ime...

Ali, Holidej nije ipak mogao dugo ostati. On je pripadao gradovima. Lutanja su bila samo drumovi između dva naselja. Njegov život se, na kraju krajeva, svodio na iste te salune kojih se, s vremena na vreme, gadio.

On je bio kockar.

Ne doktor Džon Henri Holidej, zubni lekar iz Bostona. Jednostavno, Dok Holidej!

Više mu nisu pristajala zubarska klešta.

Sad je nosio koltove. Čuvene i čudesne „linkolne” sa drškama ukrašenim slonovačom i niklovanim cevima.

Koltovi iz Džordžije, tako bi se moglo reći!

Sve je to bilo nepoznato Roniju Sparksu. On je samo ocenio da stranac u crnom liči na parajliju i užtogljenog dendija, kome će sa nekoliko trikova izvući iz džepa i poslednji cent.

— Koliko imaš? — gurnuo je laktom Tekerija.

— Šta to? — zbuni se džinovski bradonja.

— Para, idiote!

— Dvadesetak dolara... Zašto pitaš?

Sparks pokaza prema usamljenom Džordžijancu.

— Pogledaj onog tamo — reče. — Koliko procenjuješ da vredi?

Tekeri se počea po bradi.

— Pedeset dolara — izusti.

— Kladim se ima najmanje stol! Najmanje! A može da dogura i do dvesta...

Bad Tekeri je gledao u Sparksa očito nezadovoljan onim što je „troprstaš” nameravao.

— Slušaj, Roni, Fobrej je rekao da ne izazivamo gužve! Neće mu se svideti ako sazna da si se kockao.

— O kakvoj gužvi pričaš, Badel! — isceri se lupež. — Samo da odigram nekoliko deljenja i bogati smo! Ionako ćemo čekati da se Fobrej smiluje i podeli zlato. I da znaš... naćekaćemo se!

— Kako?

— Ne želim da sumnjam, ali...

— Ispljuni to što imaš na jeziku, prokletstvo!

— Ne sviđa mi se to otezanje — snizi ovaj glas. — Možda on i onaj njegov „glavni” smišljaju da nam podvale? Nisi o tome razmišljao?

— Ne — priznade Tekeri. — Dugo sam sa Filom i mislim da mu to ne bi smelo da padne na pamet.

— Onda zaboravi šta sam kazao — reče Sparks. — Daj mi te dolare i samo posmatraj!

— Ipak sam za to da popijemo piće i odemo...

— Umuknil!

Bad krenu za Sparksom, s čudnim predosećanjem.

Taj osećaj sve ga je više obuzimao dok su se približavali stolu. Nemoguće da čovek u crnom nije primetio njihove senke iznad sebel

Pa ipak, ostao je nepokretan, miran, nezainteresovan.

Malim prstom je dotakao špil i napravio krug od karata. Zatim je istim prstom ponovio suprotnu kretanju i skupio karte ponovo u špil.

Bio je to brz, mađioničarski potez pred kojim su se Sparks i Tekeri zgledali.

Suprotno od „troprstaša“, Tekeri je ovaj pokret shvatio kao opomenu. Međutim, Sparks se samo iskezio i stavio dlanove na ivicu stola.

— Mislim da vam je potreban partner, mister?

Džordžijanac podiže glavu.

Razvučena Sparksova usta se lagano skupiše pred pogledom slavnog kockara.

— Da nisi ti taj, burazeru? — upitao ga je ledenim glasom. — Ili obojica?

— Samo ja! — stavi Sparks palac na svoja prsa.

Holidejeve oči se za trenutak skupiše. Kao da mu je kroz glavu proleteo talas nekog sećanja; onda je to minulo i u zenicama, blistavoplavim kao zaleđena glečerska jezera, vratio se podrugljiv, odsutan izraz.

Ne čekajući ponudu da sedne, Roni Sparks opkorači stolicu i položi pred sebe trideset dolara.

Holidej nemarno izvuče svežanj, pred kojim je Sparks zanemio.

Bilo je tu najmanje sto dolara!

Ili više?

Njegove usne se prosto osušiše. Slično se osećao i Bad Tekeri. S tom razlikom što je on manje verovao u Sparksa nego ovaj u samog sebe.

„Troprstaš“ je već video sav novac kod sebe.

Tekeri je ostao da stoji iznad svog partnera. U svojoj pohlepnosti, troprsti lupež je bio manje oprezan nego obično.

Džordžijanac je bio željan pokera, ali... čovek preko puta njega odavao je jeftinog varalicu i bezobraznika. To nije bio partner po njegovom ukusu.

On kažiprstom dogura špil do sredine stola.

Dok je ispijao brendi, Sparks je mešao karte, služeći se srednjim prstom za nameštanje kečeva. Izgledalo je da stranac ništa ne primećuje.

Ali, kockar je presekao tako da je očome ostalo malo nade da kečeve vidi kod sebe.

Ipak je dobio prvo deljenje.

Zatim i drugo.

Blaženi izraz njegovog lica teško se prenosio na džinovskog drugara. Za Tekeriju, ovo je bio suviše lako dobijen novac. Sparks je kod sebe imao već blizu pedeset dolara. Bilo je vreme da prekine.

— Zar nećemo ići na ranč? — opominjao ga je Tekeri značajnim glasom.

— Zaveži, Bade!

Sparksu je nedostajao samo jedan kralj za ful. Zatražio je jednu kartu, i dobio!

Time je mogao da odigra u bilo koju sumu. Pogotovu kada je kockar za sebe uzeo dve karte.

Ali, na Džordžijančevom licu se ništa nije moglo pročitati, dok je Sparksovo sijalo od sreće.

On stavi dvadeset dolara na sto, u nadi da će kockar to ipak platiti.

Međutim, ovaj je odmah duplirao.

Osmeh iščeze sa „troprstaševog” lica. Dlanovi mu se oznojiše, u ob-
raze udari čudna vatra. Blefira li
to prokleti dendi?

Dodao je još deset dolara. Pos-
lednjih deset dolara.

Ali, stranac nije odustao. Platilo
je bez razmišljanja.

Sparks položi karte: tri dame i
dva kralja.

— Ful — reče uz cerenje. Ruke
mu se instiktivno pružiše prema
novcu: nije to bila šala, radilo se
o sto dolara!

— Ja nisam pokazao svoje — pre-
seče mu pokrete kockar.

Sparks se ukrti.

— Šta to imate, mister?

— Desetke — sleže ramenima
ovaj — obične desetke... ali do-
voljne za tebe, burazeru.

Sparks nije verovao svojim oči-
ma. Četiri bedne, proklete desetke
tukle su njegove dame i kraljeve. I
sav novac koji je imao, odlazio je
na drugu stranu. Na drugi kraj sto-
la.

— Nemoguće — procedio je, po-
zelenevši.

— Rekao sam ti da je vreme da
odemo — ljutnu se Tekeri, kome je
Sparks istresao iz džepa sve što je
imao. — Zašto si tvrdoglav? Znaš
šta mi je rekao Fil?

— Ne dadiljaj! — planu Sparks,
ne ispuštajući iz vida Holideja. —
Ovde nisu čista posla! Zar nisi niš-
ta primetio, Bade?

Džin se zbuni. Na šta je to cilja-
la troprsta hulja?

— Primetio? — ponovi Tekeri, is-
kreno začuđen.

— Nisi zapazio neki trik? Da va-
ra?

— Pa...

— Naravno da jesi — naroguši
se Sparks. Bes ga je obuzimao sve
više. — Trebalo je da znamo da
smo seli sa profesionalcem za stol

— Ja te nisam zvao — prekide
ga Holidej slažući novčanice.

Nekoliko glava od drugih stolova
okrenu se prema njima.

— Utišaj se! — opomenu Tekeri
druga. — Izgubio si, i onda hajde-
mo!

— Ne mičem odavde dok ne po-
vratim svoje!

— Nemaš ti više ništa, čoveče —
dobaci kockar. — I ne pokušavaj
da me nabeđuješ da varam. To je
trebalo da kažeš onda kad si dobi-
jao, podmećući kečeve kroz prst.

Sparks se zagrcnu.

— Šta? — uspravi se. — Hoćeš
da kažeš...

— Bolje da odeš — posavetova
ga Dok. — Tvoj partner ima više
mozga od tebe.

„Troprstaš” se podiže sa stolice.
Lice mu je dobilo pepeljastosivu
boju, a ruka mu pade uz opasač.
Odgurnuo je Tekerija od sebe kad
je ovaj pokušao da ga skloni.

— Podsećaš me na nekoga —
— škripnuo je Sparks zubima. Kad
nije mogao da iskali bes na Fob-
reju, sad je imao priliku da ga sa-
spe na strančevu glavu. — Nekog
Džejmsa Kelija, iz Amarila. Imao
je jednom pet asova... a šesti mu
je prošao kroz čelo!

Međutim, kockarevo lice je odavalo savršenu mirnoću. Reči Ronija Sparksa kao da su prohujale pored njega i pomešale se s uličnom prašinom.

— Ja se ne sećam ničega — oglašali se Dok, zavalivši se na stolicu — osim nekih lica... Imena me ne interesuju, ali lica... Na primer, tvoje...

Sparks je još uvek stajao napregnut.

— Šta je s mojim licem, dendi?

— Podseća me na jednog tipa, u jednoj šumi pored Tularose... Bio je podigao ruku da ubije jednu devojkicu, ali nije stigao da opali. Čudno, zar ne?

Sad je prebledelo i Tekeri.

Munjevito su im se misli vratile na to jutro. I onaj pucanj, kojim je iz Sparksove šake izbijen kolt, dolazio je, dakle, sa te strane?

„Tropistaš“ je odjednom postao sličan; izgubio je svu svoju osionost i malo je trebalo da se oda. Slučajno ili ne, tek, poslednje Holidejeve reči prodrmale su oba lica kao udarci bičem.

Sparks je kao oduzet zurio u hladno, bezizrazno lice zagonetnog pokeraša.

Zatim je osetio na sebi snažnu Badovu šaku.

Nije se opirao kada ga je ovaj skoro poneo od stola i, uz put, grdio glasno.

— Došli smo samo na piće, a ti izigravaš revolveraša! Ako gazda sazna za to, najuriće nas sa posla!

Došli su do šanka, ali nijednome više nije bilo do viskija.

Pokupili su se i izleteli na ulicu.

Tek tamo su se malo povratili. Fil Fobrej će morati za ovo da sazna što pre. Slučajno ili ne, ovaj pak leni stranac bio im je na tragu!

— To je bio on! — psovao je Sparks, osvrćući se prema krčmi. — Da li me je zaista prepoznao?

— Ne znam — gundao je sad Tekeri. — Verovatno je nagađao, ali da si me poslušao i otišao samo po piće, ne bi nam preselo ovo popodne!

*
*
*

Muzika iz „Pik saluna“ prostirala se na ulicu mnogo dalje i jače od svetlosti sa velikih prozora. Bio je to najbučniji kutak u Les Kruzesu.

Imao je klaviristu, Mini Mej koja je svojim promuklim glasom oduševljavala meštane i desetak ogleдалa za zagreјane goste. Njih je vlasnik „Pik saluna“ velikodušno stavljao na raspolaganje posetiocima da ih razbijaju mecima. Naravno, uz nadoknadu od jedne ture pića za sve prisutne.

To je bio nepisani zakon saluna i retko ga se ko nije pridržavao.

Ogledala su pucala, a ujutro bi na njihovo mesto osvanjivala nova. I tako se to ponavljalo, nedeljama i mesecima.

Al Džesper, koji je od male krčme napravio salun sa sobama i zabavnim programom, umeo je da privuče goste na svoju stranu.

Poslednja atrakcija Džesperovog saluna bio je neki Đuk Nidan, ma-

đioničar i hipnotizer, na njega je vlasnik „Pik saluna“ nabasao slučajno u Vičiti, gde je Nidan pokazivao svoje veštine na ulici, ispred malog šatora. Nije postizao bogzna kakav uspeh. Džasper ga je doveo u Les Kruzes, obukao u frak, stavio mu na glavu cilindar, belu košulju, i pustio ga da sa gostima radi šta hoće. Opet, naravno, uz obaveznu dopunu: svaki prevareni ili nasamareni posetilac morao je, iz Nidanovog cilindra, da popije viski. A cilindar bi obično bio pun, do vrha!

Posle Nidana došla su na red ogledala.

Al Džesper je uvek imao ideja. Njegov program bi trajao najviše mesec dana s istom tačkom. Posle tog bi najavljivao nešto novo. I sve to na uveseljavanje publike.

Jedino što nije menjao već četiri meseca, bila je Mini Mej, pevačica. Ali, to je bila posebna priča; razloge za to Al Džasper nije poveravao nikome. Oni najupućeniji su tvrdili da je posredi ljubav između četrdesetogodišnjeg salunera i dvadesetogodišnje salunske zabavljačice iz Sent Andela.

Te večeri, u vreme kada „Pik salun“ tek počinju da popunjavaju prvi gosti, u nameri da zauzmu prve stolove do podijuma za Mini Mej, Don Laski je prvi stigao na mesto sastanka sa svojim prijateljima.

Debeljuškasti razbojnik je brzo našao posao na ranču „Duplo K“, četiri milje severno od grada.

Pod izgovorom da ide da otkáže sobu u hotelu, Laski je napustio svoje nove drugove, kauboje, kako

bi od Fila Fobreja čuo najnovije vesti.

Istovremeno, čovek iz Džordžije je napustio „Srebrni dolar“ kako bi izbegao radoznale poglede sumnjivih tipova. Vest o kratkom sukobu sa Ronijem Sparksom nije ostala u okvirima jednog kockarskog stola. Pogotovu što su neki videli ogroman svežanj dolara kako nestaje pod kockarevim kaputom.

Barmen koji se ujedno brinuo za ključeve soba i upisivanje gostiju u knjigu, primetio je Holideja još na ulazu.

Iskusni točilac pića zapamtio je šta kockar pije pa je odmah skinuo bocu brendija i stavio na šank.

Umesto za čašu, Džordžijanac se prihvati cele boce.

Više mu nije bilo do pokera. Na Sakramento Planinama bio je lišen brendija, ali sada je mogao sve to da nadoknadi.

Ali, nije mu se dalo!

Barmen se nagnuo prema elegantnom gostu, uz neodređeni smešak.

— Čeka vas gore, mister — kazao je diskretnim glasom.

Holidej je zastao.

— Da li sam vas dobro razumeo? — upita.

— Čeka vas. Ona...

— Ona?

Barmen se približio još više.

— Zar je ne očekujete? — upita.
— Ona je tako kazala. Biće u vašoj sobi. Molila je da vas pošaljem gore čim dođete.

— Žena? — promrmlja kockar. To je već bilo previše: samo što se iz Efrajma iščupao iz mreže Laure

Higins i osoblja Sali Fored, još neka žena mu preprečuje put!

— Kako izgleda?

— Nisam joj video lice — objasni barmen. — Imala je crni šlajer. Ali je, ovako... zgodna. Mlada.

Holideju nije padala na pamet nijedna žena koja bi ga čekala tako otvorena. Higinsova svakako nije, ona je sposobna samo za zasedu.

Džordžijanac ipak ponese bocu sa sobom.

Žene su samo stvarale nevolju. Uvek su ili nekoga gonile ili od nekoga bežale. A pri tome sa sobom povlačile kavaljere, zaljubljenike i budale.

Momak širokih ramena i preplanutog lica stajao je oslonjen o ogradu, preko puta vratiju njegove sobe. Bio je zagledan u salu, gde su škripale čizme, pomerali stolovi i žagorili rani posetioči.

Izgledao je udubljen u ono što gleda da nije ni opazio kockara.

Ali, to je bilo suviše providno za Džordžijanca.

On širom otvori vrata i ostade na njima; leva ruka je držala bocu, desna je nehajno skliznula niz bok.

Žena na sredini ukusno nameštene sobe se okrete.

Žuta svetiljka bila je upaljena, zavese na prozoru spojene, a miris nekog lakog, opojnog parfema podsetio je kockara na trgove Nju Orleansa.

On zatyori vrata za sobom.

— Šta hoćete? — upitao je neljubazno.

Nije joj raspoznavao crte. Inače, žena je bila odevena u crno: od še-

šira do uzanih, elegantnih čizama. I šlajer preko lica bio je crn. Iza nje ga virili su delovi plave, brižljivo očešljane kose u loknama.

— Tražila sam vas — čuo je njen tih, ali odlučan glas. — Dolazim iz Tularose.

— Tularose? — ponovi kockar. — Brzo ste se oporavili, mis Meklur. Trgla se.

Sad je mogla da podigne šlajer.

— Brzo ste me otkrili — rekla je.

Bilo je to ono isto lice, ali nešto mirnije, starije, tvrđe. Kao da je tih nekoliko dana od onog događaja u šumi zbrisalo sva odličja devojaštva i ustupilo mesto zreloj ženi.

— Kako ste me našli?

Ona spusti šlajer na stolicu.

— Saznala sam od šerifa Drajpera da ste spomenuli Les Kruzes. Požurila sam da vas stignem... da se ne izgubite.

Kockar pokaza prema vratima.

— Je li ono tamo vaš pas-čuvar?

— Koks? On je očev najodaniji čovek... A to znači i moj. Ali, ne želim da govorimo o njemu, već o vama.

— Onda recite — podstače je kockar. — Ne volim kad se brendi pregreje — dodade i spusti bocu na okrugli stočić.

— Ako ne znate mnogo o meni, reći ću vam ono najvažnije. Krenula sam iz Hjustona da posetim oca i četriri bandita su me otela, odvukla u šumu i zatražila otkup. Pedeset hiljada dolara u zlatu i isto toliko u novčanicama.

Predahnula je malo, savlađujući

trenutan bol pri sećanju na te časo-
ve.

— Oni su... oni su me tamo obeš-
ćastili. Sva četvorica redom. A za-
tim su ubili oca kada je došao po
mene. Ostalo znate, vi ste me dove-
li u grad.

— Znam! Kakve ja veze imam s
tim?

Ona ga pogleda; oči su joj bljesnu-
le.

— Želim da vidim tu četvoricu
mrtve — rekla je glasom od koga
je i kockara podišla jeza. — Za-
pamtila sam im lica, oči, usne...
Znam ih sve, od glave do pete. Sa-
njam ih noćima, gledam ih u krvi,
u ropocu. Shvatate? Želim da se os-
vetim.

— Još nisam dobio odgovor na
moje pitanje — prekide je Holidej.

Ona duboko uzdahnu. Glas joj se
primiri.

— Želela bih da mi vi pomogne-
te u tome.

Holidej palcem odgurnu zatvarač
sa boce.

— Ja nisam šerif — rekao je. —
Ni plaćenik. Uzalud gubite vreme,
mis Meklur.

— Ne želim nikakav zakon kraj
sebe — rekla je i podigla glavu. —
Osveta pripada samo meni. Šerifi
u ovom kraju ili su nesposobni ili
plašljivi.

— To mi je svejedno — sleže ra-
menima Holidej i otpi nekoliko gut-
ljaja.

— Osim toga — nastavila je Sju.
Meklur — ja jedina znam njihov ta-
čan opis. Ja i Kliford Koks. Njemu
sam se poverila, ali ne želim da o

njima znaju čuvari zakona. Ubice bi
se poplašile i razišle, a ovako misle
da su sigurni...

— Za vaše godine, mis Meklur,
previše je mržnje u vama.

— Zar ne bi trebalo?

Holidej ostavi bocu.

— Mislim da ste uzalud dolazili
u Les Kruzes — rekao je potom. —
Ja nisam lovac na nagrade.

— Nisam tako siromašna kako
oni u Tularosi misle. Mogu da pla-
tim svaku vašu cenu.

— Devojko, ja nisam ubica. Zaš-
to se ne pridružite vašem čoveku
u hodniku i ne odete?

Ali Sju Meklur se nije predavala
lako.

— Mislim da ih niko ne može po-
hvatati osim vas. Postoji li nešto či-
me bih mogla da vam raskrvarim sr-
ce?

— Hoćete reći, da me nagovorite?
— primeti Holidej.

— Da, to.

— Imam i ovako uvek nevolja na
vratu. Zašto bih u vaše ime tražio
nove?

— Vaša poslednja reč?

— Nisam obavezan da dajem re-
či — uzvрати Džordžijanac. — Zbo-
gom, mis Meklur.

Lice devojke naglo se izmeni. Ne-
ka tuga joj prekri oči, čelo se na-
bra. Možda se pretvarala, a možda
ne. Ipak je izgledala brižnija nego
što je bila svesna da to pokazuje.

Kad je prolazila pored njega, nje
mu se učini da je čak i zaplašena.

— Još nešto vas muči? — upita.
— Nešto vas plaši?

— Neka vas to ne brine — odgo-

vorila je i otvorila vrata. U hodniku Teksašanin se odjovio od ograde i krenuo joj u susret.

— Šta je kazao? — upitao je Koks.

— Koleba, se, ali... — dvosmisleno je odgovorila devojka.

— Sigurni ste da je on pravi čovek? — upitao je Koks prateći je prema sobi u dnu hodnika.

— Mislim da nema boljeg.

— I ja sam čuo — složi se Teksašanin. — Vrstan strelac, odličan pokeraš i hladnokrvan revolveraš. To je ime od koga svi zaziru, i šerifi i banditi.

— Raspitala sam se dovoljno o Holideju — rekla je Sju i zastala kraj vrata svoje sobe. Pogledala je u Teksašaninovo zategnuto, nedokučivo lice. — Ideš da prošetáš, Klife?

On klimnu glavom.

— Brzo ću se vratiti — reče.

*
* *

Fil Fobrej je ušao u „Pik salun“ pogrbljen, velikog šešira koji mu je padao do samih ušiju i cvikera čija je pozlata nadjačavala sjaj svetiljki.

Prošao je pored Laskija, a da ga ovaj nije prepoznao.

Fobrej se uputi prema barmenu.

— Oprostite — obratio mu se iz menjenim glasom — da nemate neku poruku za mene?

Barmen odmeri gosta s lakim prezirom. Fobrej ga je podsećao na nekog pisara koji u salun zalazi jed-

nom mesečno, a i tada se odlučuje najviše za jedno pivo.

— Kako se zovete?

— Blin... Hoze Blin.

Čovek pogleda po nekim papiri-ma koji su se nalazili složeni u velikoj pregradi ispod daske za ključeve.

— Blin? — ponovio je, okrećući papir. — Imate nešto...

— Hvala — pokloni se Fobrej i spusti ispred barmena dolar.

Čovek je otvorenih ustiju buljio u novac.

Kada je pogledom potražio čudnog gosta, ovaj je već bio nestao u gužvi.

Dugajlija obrijane glave se odvojio u ugao i razvio papir. Na njemu je pisalo štampanim slovima.

„Večeras u devet. Senik na istočnom delu“.

On strpa hartiju u džep i uputi se prema stolu za kojim sedeo Don Laski i srkutao pivo.

— Slobodno? — upitao je Fobrej.

— Ne! — obrecnu se ovaj. — Čekam prijatelje, pa... Hej! Pa to si ti...

— Pssst!

Dugajlija sede preko puta, baš u trenutku kada su Sparks i Tekerl ulazili u salun.

— Jedva sam te prepoznao! — priznade Laski. — Ako me ne lupiš preko usta, počecu da se smejem... Hi-hi-hi-hi!

Sparksu i Tekeriju nije trebalo mnogo vremena da prepoznaju Fo-

breja. Međutim, nije im bilo do sme ha kao Laskiju. Po njihovim licima, Fobrej zaključio da se desilo nešto u međuvremenu nepredviđeno.

„Pik salun“ je već bio popunjen.

Don Laski je prestao da se cereka videći kako Sparks mrgodno osmatra oko sebe, a onda prenosi svoj smrknuti pogled na Fila.

— Kako stoji sa poslom? — upitao je dugajlija, nameštajući cvikere na nos.

— Počeo sam da radim — javi se Laski. — Ranč „Duplo K“, nedeljna plata unapred. Plaćam turu.

— A vi? — okrenu se Fobrej ostalima.

— Mi smo — dobaci Sparks.

— Nema posla za vas? — ironisao je Fobrej.

— Nismo ni tražili — sleže ramenima Teker. — Ali, neko nas je nanjušio...

— Ko? — podigoše se Fobrejeva ramena.

— Roni je igrao poker sa jednim strancem. Malo su se zakačili i ovaj je kazao Roniju da ga podseća na nekog...

— ... na nekog tipa koji je u žumi kraj Tularose hteo da ubije je dnu devojkicu! — dopuni svog partnera „troprstaš“.

— Vraga! — ote se Filu. — Ko je taj čovek, kako izgleda?

— Nemam pojma ko je, izgleda kao kicoš, lepo obučen, u crnom ode lu, puši mirišljave cigare i kocka se kao satana — izdeklamova Sparks u jednom dahu.

— Ali, kako je znao? — javi se Laski.

— Neko je pucao onda, sećate se? Mislim da je to on bio. Možda je na išao slučajno, a možda nam je bio na tragu.

— Policajac?

Sparks zavrte glavom.

— Ne miriše na tako nešto. Revol veraš je, ali otmen. Čak mi se čini da nije lovac na nagrade.

— Pa, ko je onda, do đavola! — planu Fobrej.

— A što me se tiče? — steže Sparks šakama ivicu stola. — Ako su nas nanjušili, onda je krajnje vreme da podelimo plen i da se sva ko izgubi na svoju stranu!

— Roni je u pravu — složi se Laski.

Teker. je ćutao.

— Predlažem da prvo začepite njuške — opomenu ih mirno Fobrej. — Nismo sami ovde. Kao drugo, predlažem da ne dižemo paniku. Taj stranac je možda bio onaj koji je pucao, ali sigurno nije mogao da nam vidi lica. Da jeste, Sparks bi već bio iza rešetaka.

— Možda preko njega hoće da šće pa svu četvoricu? — primeti Laski.

— Možda — klimnu glavom Fobrej — ali kako nas poznaje? Za nas znaju samo Meklur i devojkica. Niko više.

— Čemu sve te priče? — uzjoguni se Sparks. — Da glasamo! Ja sam da podelimo pare odmah. Ko je još?

— Nema glasanja — prekide ga Fobrej. — Večeras ću se naći sa je dnim čovekom, a onda ćemo videti za dalje.

— Nisam za dalje, nego za zlatol

— prosikta Sparks. — Pazi, File, nisam samo ja nestrpljiv.

Fobrej pogleda u ostale i vide da obaraju glavu. Znači, i njihovo strpljenje je pri kraju.

— U redu — reče — naći ćemo se za jedan sat, ali ne ovde. Ima jedan zid pored „Srebrnog dolara“, tamo me čekajte.

— Jedan sat! — zapretio je Sparks.

— Samo jedan, troprsti — osmehnu se Fobrej.

Na velikom časovniku iznad barmenove glave bilo je pola devet.

*
*
*

Senik gde je Fobreju poručeno da dođe na sastanak, nalazio se na iskraju grada. Nekada je to bila gradska štala, ali je kasnije podignuta nova, komotnija, a ova stara je poslužila za zalihe sena. Imala je trem sa tri stuba i velika vrata koja su se otvarala paralelno sa zidom, guranjem u levu stranu.

Dugajlija je stavio cvikere u džep kaputa, ispravio ramena i lagano upravio svog konja prema istočnom delu glavne ulice. Prošao je zavijutak na čijem su se uglovima nalazile dve velike taverne, jedna preko puta druge, i spustio šešir na jakbu sedla.

Dlanom je prošao nekoliko puta po obrijanom temenu a onda vratio šešir natrag.

Ovaj deo grada izgledao je užasno pust, kao da se nalazio miljama

udaljen od krčmi, a ne tridesetak ili nešto više jardi.

Veliko drveće zaklanjalo je prozore poslednjih gradskih kuća. Nigde nije bilo svetlosti. Samo su, iz mraka, lajali psi.

Fil Fobrej namesti futrolu svog dugocernog koluta tako da je mogao brzo i nesmetano izvući.

Zatim je video stubove senika, ispod kojih je senka izlazila do sredine ulice.

On sjaha i priveza konja za isturelu, iskrivljenu gredu sa strane.

Imao je osećaj da ga neko posmatra iz tame.

Ipak je mirno izvadio duvankesu, zamotao cigaretu i zapalio.

Čekao je.

Pogled mu je bio uprt niz ulicu; međutim, ništa se nije micalo. Nikakva senka čoveka ili jahača. To je moglo samo da znači da je došao suviše rano ili suviše kasno.

Izgleda da je bilo ovo drugo. Jer, čuo se lak šum oko velikih vrata koja su bila poluotvorena.

Instinktivno je zabacio kaput i do takao kundak koluta.

— Ja sam... — dopre do njega prigušen šapat.

Fobrej odmače šaku.

— Čemu ovaj sastanak? — upitao je.

Senka njegovog sagovornika jedva se nazirala u okviru ulaza. Izgledao je kao od tamnog kartona iz rezan.

— Mnogo štošta se izmenilo — javi se ponovo čovek, ne napuštajući svoje mesto. Sa svoje strane, Fil Fobrej se držao grede za veziva-

nje konja, naslanjajući se o njū kao o naslon stolice. Razdvajalo ih je možda dve jarde; čuli su se dovoljno jasno.

— Momci su nestrpljivi — kazao je dugajlija. — Stalno traže svoj deo. Možda su u pravu?

— Misliš?

— Šta zapravo čekamo?

— Devojka je ovde... U Les Kruzesu!

Fil Fobrej se trže, kao oparen.

— Kakva devojka?

— Ona iz šume. Kojū niste stigli da ubijete. Sad vam je na vratu!

— Do vruga! — ote se Fobreju.

— Moramo da bežimo...

— Polako — prekide ga čovek iz senke. — Saslušaj me pažljivo: dosada nikome nije rekla, izgleda, kako izgledate. Zadržala je to za sebe, jer želi da se lično osveti svakom od vas. Došla je ovde da potraži jednog čoveka koji bi je pomogao u tome.

— Koga to?

— Doka Holideja!

Fil Fobrej se po drugi put trgao. Sve mu se manje ostajalo na istom mestu. Postalo je vruće, prosto su mu goreli tabani.

— Njega? — zaprepastio se. — Kako... Zašto njega? Zar se poznaju?

— Ne znam. Ali kupiće ga, ako treba. Zato moramo brzo da radimo.

— Kako izgleda taj momak?

— Visok, crno odelo, kockarski tip.

— Taj je! — progundā Fobrej.

— Video si ga?

— Ne! Činilo se da je prepoznao

Sparksa. On je u šumi sprečio „tro prstaša“ da ubije tu curu!

— Utoliko brže moramo da radimo. Još noćas!

— Da kidamo?

— Ne — skoro je viknuo čovek. — Ona ima vaš opis. Imaće ga i on uskoro. Moгу da vam kažem da je jedan Dok Holidej gori od deset šerifa zajedno. Mora se preokrenuti igra...

— Nisam baš u stanju da shvatim — procedi Fobrej.

— Umesto da oni traže vas, vi potražite NJIH! Sprečite ih u početku da vam njuše trag.

— Kako?

— Treba ih ubiti, ovde, u Les Kruzesu! Ako momci misle da na miru grickaju svoj deo, onda moraju da se oslobode devojke i kockara. Inače, do El Pasa neće nikada stići!

— To im se neće svideti — prime ti Fobrej. — A novac?

— Ubedi ih da ga ovim osiguravaju. Ti kreni s njima, ali se pobrini nekako da sâm ostaneš živ...

Fobrejeve zenice se suziše. Čovek je pogađao njegove najskrivenije misli, pa se sad osećao mnogo bolje nego ranije.

— Moraće da pristanu — kazao je podmuklo.

— Tako sam i mislio — složi se čovek. — Holidej je uzeo sobu u „Pik salunu“, tako sam obavešten. Moraš biti oprezan, kao nikada dosada.

— Prepusti to meni — isceri se u mraku Fobrej. — Kada ćemo se ponovo videti?

Nije dobio odgovor.

Pošao je prema vratima, ali tamo više nije bilo nikoga.

Dugajlija sleže ramenima i vrati se do svog konja. Po njegovom proračunu, Sparks, Tekeri i Lasko su sigurno kraj „Srebrnog dolara” nestrljivo iščekivali njegov dolazak.

Veliki zid koji je nekada, nekome, služio kao ograda oko kuće, bio je zarastao u travuljinu i korov. Kuća je bila srušena, na tom mestu su ostala samo četiri stuba kao obeležje i, naravno, još korova i zemlje.

„Srebrni dolar” bio je osvetljen oko ulaza. Ostali deo je već zahvatala tmina, a što se išlo dalje, bilo je sve mračnije.

Tri pajtaša su stajala pored zida, šesira natučenih na čela. Retki prolaznici bi ih šamo okrnuli pogledom i produžavali put.

Čuvar zakona u Les Kruzesu, Milt Larigan, te večeri je bio na sasvim drugom kraju grada. Vršilo se imenovanje novog pomoćnika, pred gradskim većem, u većnici čije je dve velike prostorije bile ustupljene za šerifovu kancelariju i zatvor.

Fil Fobrej se zaustavio pored Tekerija, Sparksa i Laskija. Osećao je na sebi njihove upitne poglede i znao je da su na kraju strpljenja.

Međutim, iskusni razbojnik je malo mario za to.

On skliznu iz sedla i preduhitri sva njihova pitanja.

— Noćas moramo u akciju. Sparks je bio u pravu, na tragu su nam...

— Ko? — upita Laski. — Šerif? Ili savezni maršal?

— Još gore — odmahnu glavom

Fobrej. — Zna li s kim je Sparks igrao poker u „Srebrnom dolaru”?

— S kim? — namršti se pomenuti. — Izgleda da mnogo znaš?

— Bio je to Dok Holidej?

Za trenutak je zavladao tajac. Pogledali su se međusobno, ali niko nije umeo da progovori. Ime slavnog kockara prosto ih je paralisalo.

Sparks se snašao prvi.

— Pa šta? — kazao je. — To je razlog više da brišemo odavde!

— Sačekaj — preseče ga Fobrej.

— Nisam još sve završio u vezi Holideja. Izgleda da će ga angažovati ona devojka... Sju Meklur da nas traži.

— Prokletstvo — procedi Tekeri.

— I još nešto — nastavi Fobrej lagano — Sju Meklur je ovde! U gradu!

Pogledali su ga kao da je sišao s uma.

— Šta sad to znači? — pisnu Sparks. — Reci šta ti je na umu, File. Šta je s našim delom zlata?

— Ostaje zasada gde je — uzvraiti dugajlija. — Moramo učutkati devojku i kockara. Noćas! Ona ima naš opis i lako će nas prepoznati... a tada ne dajem ni pet para za našu kožu!

— Čekaj... — priđe mu Tekeri sa svim blizu, — zar nije jednostavnije da se izgubimo noćas?

— Kuda? — iskezi se Fobrej. — Vas su već mnogi zapamtili, a kad ona bude opisala Holideju vaše njuške, biće mu lako da se seti Badove i Ronijeve. Zato ih treba iznenadi-

ti, a posle mirno da odjašemo za El Paso.

— Meni se to ne sviđa! — usprotivi se Sparks.

— Onda možeš da odeš — sleže ramenima Fobrej.

— A moj deo?

— Ili ćeš ići bez njega ili ćeš ostati s nama, da završimo sa kockarom i damom.

— Meni je dosta tvog komandovanja i vrdanja! — prasnu troprsti lupež, odmakao se korak natrag. — Mene ne možeš da zaludiš, ako ovu dvojicu uspevaš. Zlato na sunce!

Fobrej raskopča kaput i zauze po ložaj.

— Onda zbogom, Roni! — kazao je podsmešljivo.

Sparks je oklevao.

Rečunao je na podršku ostalih, ali je ona i ovog puta izostala. Bilo je prosto neverovatno kako su slepo verovali obrijanoj hulji!

Fobrej je bio brži od njega, to je znao. Međutim, bilo je izrečeno dovoljno reči da ne bi smeo da odstupi. Inak, spasio ga je Tekeri svojom upadicom.

— Bolje da smislimo šta ćemo, nego da nišanimo jedan na drugog!

Fobrej zakopča kaput i Sparks odahnu.

— Kakva ti je ideja, File? — upita Laski.

— Holidej i žena su u „Pik salunu“ — reče ovaj. — Treba saznati broj njene sobe i ućutati je... zauvek. Njega možemo kasnije, ako bude toliko lud da juri za nama.

— Zauči prosto — složi se Teke-

ri — ali ko će da ode u taj salun? Da bacamo kocku?

Fobrej zavrte glavom.

— Predlažem Laskija — reče. — On je neupadljiv, lice mu je dobroćudno, izazvaće najmanje sumnje kod barmena.

— Neka bude — procedio je Laski. — Samo mi je potreban jedan bolji kaput, kad već idem u posetu dami.

— Neće ona zameriti — uteši ga Fobrej. — I ne zaboravi, upotrebi nož. Revolver može da podigne buku... i poteru.

— Ne brini. Ali, pazi: naš deo hoću da imamo sutra.

— Samo se ti vrati.

— Mislio si: ako se uopšte vratim? — razvuče usta Laski u slatunjav smešak. Zatim im okrete leđa.

*
* *

U „Pik salunu“ zabava je bila u punom jeku.

Saznati broj sobe jedne dame biće pravi podvig, pomisli Laski preturaјуći džepove. Da bi podmitio barmena, bilo bi mu potrebno najmanje pet puta više para nego što je imao u džepu.

Progurao se do šanka, sasvim u kraj, i sačekao da čovek usluži nekolicinu ožednelih, nestrpljivih mušterija.

Onda ga je pozvao pokretom ruke.

— Viski? — uzgred je dobacio čovek za šankom i dohvatio bocu.

— Ne! !— uzviknu Laski, a onda mu se lice rasplinu u jedan od njegovih nevinih, dobroćudnih smešaka koji bi zavarali i najiskusnije za padnjačko oko. — Treba mi gospođica Meklur.

— Ko ste vi?

Laski se naže prema barmenu.

— Recite mi broj njene sobe — tiho mu kaza. — Nosim za nju vest iz Tularose, u vezi nekih, železničkih obveznica.

Barmen se kolebao. Sve što je stranac rekao, zvučalo je istinito. A i lice, pripadalo je nekoj bližoj rod bini verovatno. Pa ipak...

— Znaite, brojeve soba naših gostiju ne dajemo...

— Svakako — složio se Laski — ali, da je ono što vi pretpostavljate, ja bih pokušao da vas podmitim, zar ne? Uostalom, najbolje da mi vi lično pokažete njenu sobu?

To je zvučalo uverljivije. U crno odevena dama mora da je bila bogata. Zaključio je to i ranije, po napojnicama koje je delila okolo.

— Odvešću vas — klimnu glavom barmen.

— Vrlo ste ljubazni — propusti ga ispred sebe Laski, a onda krenu za njim.

Jedino čega se plašio, bilo je da će barmenu pasti na pamet da lično zakuca na devojčina vrata. Onda ne bi uspeo da je iznenadi; u tom slučaju će ga prepoznati i početi da zove u pomoć.

Barmen je, upravo, činio ono što je Laskiju naimanje odgođavalo.

Pružio je ruku da diskretno za-

kucā. Očekivao je da će žena, možda, spavati? Tada bi bilo vrlo neukusno buditi je.

— Trenutak — doviknu mu Laski.

Čovek se okrete...

Uspeo je da vidi samo zamah, a onda ga je pogodila cev kolta.

Pao je na Laskijeve ruke poput džaka.

Lupež se osvrnuo oko sebe. U hodniku nije bilo nikoga. Odozgo se čula samo vreva, zvuci klavira i porteki jači povik.

Debeljko odvuče onesveštenog barmena uz ogradu, gde se nalazio veliki zemljani lonac sa nekim širokim, zelenkastim lišćem.

Zatim se priljubi uz označena vrata.

Nisu bila zaključana.

Otvarao je oprezno, zaustavljajući sopstveni dah.

Soba se nalazila u mraku.

Don Laski izvuče svoj nož iz desne čizme i polako ga stavi među zube.

Zatvorio je vrata za sobom i ostao tako u mraku, skoro ne dišući, kako bi mu se oči privikle. Potrajalo je duže nego što je mislio; onda je počeo da razaznaje pojedine predmete, ali ono što ga je najviše interesovalo, nalazilo se upravo pred njim, na nekoliko koračaji.

Postelja!

Umotana u prekrivač, devojka je spavala tako dubokim snom da se činilo da je tu uopšte i nema. Laski vrhom čizme oproba pod, škripao je.

Morao je sa te daljine da se uzda u svoju ruku.

Dohvatio je nož, podigao ruku i snažno potegao!

Sečivo se zarilo, utonulo, a žrtva nije spustila ni glasa.

Bio je to đavolski pogodak, pomisli Laski, i priđe da za svaki slučaj proveri.

Razgrnuo je prekrivače, i ustuknuo kao gromom pogođen.

— Nebesa! — propištao je. — Samo jastuci!...

Tada je osetio čudan, hladan osećaj uz kičmu. Nešto nije valjalo u toj sobi. Okrenuo se istog časa kada ga je jedan glas opomenuo.

— Ni makac!

Stajao je iza vrata, skriven zavesom od paravana!

Glupo je naseo!

Ali Don Laski nije ni pomišljao da se preda tek tako. Pomisao na zlato koje ga čeka dala mu je udvostručenu snagu i brzinu. Mašio se svog revolvera i okrenuo ga u pravcu nerazgovetne senke iza vrata...

Pucnji su se slili kao u jedan.

S tom razlikom što je Laskijevo zrno očešalo dovratak. Njegov protivnik ga je pogodio u grudi.

Poslednja misao pre nego što je utonuo u tamu bila je posvećena zlatu. Zlatu!...

Pao je na postelju, pored svog noža čija je drška strčala zabodena u jedan jastuk.

Čovek u tami kresnu palidrvce i plamičak prinese lampi.

Mutna, sablasna svetlost obasjala je hladno, kockarevo lice!

Zatim se na vratima začu lako kucanje.

Holidej ih otvori i propusti bledu, ustreptalu devojkicu.

— Šta se desilo? — upitala je Sju Meklur, iako joj je sve bilo jasno:

— Ono što sam predvideo — reče Džordžijanac. — Znao sam da će neko doći u posetu...

— Kako... kako ste znali?

— Recimo da je to instinkt — uzvratila Dok. — Zato sam vam predložio da noćas zamenimo sobe.

— Sada bih, inače, ležala tu probodena...?

— Po svoj prilici.

— Ipak ste se umešali — okrenu se ona prema njemu. — Priznajem da sam izgubila svaku nadu...

— Računajte na to da ste izgubili — odgovori neljubazno kockar, svlačeći sa postelje telo Dona Laskija. — Poznajete ga?

Kolebala se da priđe.

Tada se na vratima pojavi Kliford Koks. Držao je u ruci pušku i prilično zbunjeno posmatrao scenu.

— Čuo sam pucanj, pa sam... — procedio je. — Šta se desilo?

Sju Meklur ćutke prihvati Koksovu mišicu da se osloni o nju. To kao da joj malo uli više snage i hrabrosti. Teksašanin je kao i nekada, mirisao na polje, sunce, vetar. Bilo je to osećanje sa kojim je skoro odrasla. Činilo joj se da bi Koks po mirisu mogla da nađe.

— Zamenili smo sobe, Holidej i ja — objasnila mu je devojkica. — Zapravo, on mi je predložio a ja sam prihvatila, mada sa rezervom. I, pogledaj... neko je mislio da

sam u svojoj sobi i hteo je da me ubije.

Džordžijanac izdiže lampu, visoko, iznad Laskija. Lupež nije bio mrtav.

— Da li je to jedan od onih, mis Meklur? — upita je on.

Prepoznala ga je.

Klimnula je glavom nekoliko puta, a onda briznula u plač.

— To je prvi — podseti je kockar neumoljivo. — Nećete valjda plakati za svakim koji padne? Osveta je slatka, a ne plačna!

— Ne budite grubi — opomenu ga Koks. — Sju nije navikla na leševe.

— Ko kaže da nije? A otac?

— Grubi ste — reče Teksašanin.

— Možda je bolje da je ostala u sobi? — ironisao je Holidej. — Možda vi imate bolji predlog, Teks?

Koks je lako zatresao ramenima, nimalo svađalački raspoložen.

— Ona veruje u vas — rekao je. — Pokazalo se da je u pravu.

Sju Meklur maramicom obrisala oči i podiže glavu. Trudila se da svom licu da malopredašnji, odlučniji izraz.

— Ja sam samo žena i ne stidim se suza. Ali, ne odustajem! Čak mi je pomalo žao što ova hulja nije mrtva.

— A meni, vidite, nije — reče kockar.

Barmen i nekoliko najtreznijih posetilaca nagnulo je na vrata sobe, privučen pucnjem. Videli su dva muškarca i ženu, a na podu samo nečije čizme.

— Šerif Largin ide ovamo — obavesti ih on.

— Onda mogu da spavam — reče Holidej. — Možda će za ovog drugara imati neku staru poternicu?

— Želela bih da razgovaramo — zaustavi ga Sju.

— Prvo se isplaćite — nešto mekšim glasom još uzvratila Dok — a jutro će izgledati mnogo lepše od ove večeri. I zapamtite, sada ste mamac.

— Kako to da razumem?

— Oni vas traže, umesto da je obratno. Pretpostavljam da se plaše da ih ne opišete svuda. Ovaj momak — pokaza na Lakija — sigurno nije sâm. Drugi će pokušati slično. Vrebaju vas sa svih strana. Da sam na mestu Teksašanina...

— Čuvali biste me?

— Ne. Vratio bih vas u Tularosu.

Ona skupi ramena, poneta ponosom i gnevom.

— Ja ostajem — reče. — Ili onf... ili jal

*
* *

Don Laski je prebačen običnim, zatvorskim kolicima za okorele lupeže kod doktora Membreja, na previjanje. Kako su se oni najupućeniji obavestili svemu, razbojnik je u nesvesti, bunca neke gluposti i ne zna se kada će otvoriti oči.

Šerif Milt Larigan postavio je svoja dva pomoćnika kraj njega, za slučaj ako Laskijevim eventualnim

pomagačima padne na pamet da ga oslobode ili ubiju, kako ih ne bi odao.

Ispitivanja Sju Meklur nisu urodila plodom. Mlada devojka je na šerifova pitanja slegala ramenima i odbijala mogućnost da napadača poznaje odnekud.

Sve je svaljivala na priče kako je bogata pa se verovatno radilo o pokušaju pljačke.

Ali, šerif joj otvoreno nije vero-
vao.

Sa Klifordom Koksom bilo je još teže. On je samo slegao ramenima i tvrdio da je došao u sobu kad je sve bilo gotovo.

Holidejeva priča bila je još maglovitija.

Ona je, sa svoje strane, osetio da je devojka u opasnosti i predložio da zamene sobe. Njegova bojazan se na kraju dokazala, ali zbog čega je kockar iznenada ponudio svoju pomoć devojci nije bilo nikome jasno.

Ni samoj Sju Meklur.

Milt Larigan im je naredio da ne napuštaju Les Kruzes dok im ne odobri. Onda je malo tragao, njuškao, raspitivao se i ništa više nije postigao.

Fobrej, Sparks i Tekeri nisu smeli da budu zajedno.

Sva trojica su, sa raznih mesta i raznih odstojanja, osluškivali priče okolo, i osmatrali kuću gde je ležao Don Laski. Potajno su se nadali da će odapeti. Tako bi imali više zlata za podelu i manje mogućnosti da budu razotkriveni.

Nade su im se obistinile.

Don Laski je jednog jutra nađen zadavljen.

Šerifovi pomoćnici koji su bdeli nad teškim ranjenikom, tvrdili su Lariganu da nijedan od njih nije spavao na dužnosti. U doktorovu kuću ulazili su samo šerif, dva puta sam i jednom sa devojkom i Teksašanimom, kada su mislili da je Laski došao svesti i da je spreman da priča. Međutim, po šerifovom pričanju, lupež je odjednom učutao i odbio da govori. Malo zatim su otišli, a onda ih je ujutru dočekala neprijatna vest.

— Sad mi je lakše — rekla je na sve to devojka, dok je jahala pored kockara dve milje severno od grada. — Bar ne moram da mislim da ga moram još jednom videti živog!

— Prilično ste krvožedni, mis Meklur! — prekide je kockar.

— Ni oni nisu bili bolji prema meni.

Jutro je bilo sveže, kasno se razdanjivalo; nebom su se gomilali olovnosivi oblaci i kiša samo što nije pala.

— Čudno kako je zadavljen — javi se kockar. — Da ga niste vi...?

Ona se osmehnu, uprkos svojim mutnim sećanjima.

— Ne bih imala snage za to — odgovori. — Zaista ne znam ko bi to mogao da učini? Klif i ja smo se samo malo okrenuli u kući, doktor Membrej je hteo da nam skuva kafu! Milt je želeo samo sveže vode, doneo je iz dvorišta, i posle smo otišli.

— Volite li Teksa?

— Molim?

Ali, Holidej kao da je odmah zaboravio na svoje malopredašnje pitanje.

— Biće kiše — reče.

— To nije ono što ste me malo pre pitali? — dobacila je Sju. — Pomenuli ste Klifa?

— Zaista? — kao iščuđavao se kockar. — Gde je on sada?

— Pomenula sam mu vašu ideju da onaj ubica nije sam... Zato je rano odjahao da malo pogleda oko lo. Bolje da ih, kaže, presretne, nego da ih čekamo i strepimo.

— Baš je tako rekao?

Sju Meklur osmenhu slabo.

— Ne doslovce, ali u tom smislu. Klif inače malo govori, ali ga ja odlično razumem.

Prve kapi kao da su počele da se sustižu. Sju Meklur navuče preko glave kabanicu.

— Sklonimo se — predloži Holidej, pokazujući jednu trošnu kolibicu na brežulju. Nalazila se na iskraju šumarka, okrenuta južnim zidom prema blagoj padini, a severnim prema šumi i šipražnju.

— Da li je prazna? — upita Sju.

— Bila je...

— Bila? Kako to mislite?

— Lepo. Sada ćemo je mi nastaniti.

Koliba je bila prastara, napuštena, služila je više šumskim životinjama za sklonište nego retkim prolaznicima. Nije imala jedan ceo zid, na prozorima ni traga od stakla, krov se providio polurazrušen i razjeden.

Džordžijanac lagano zateže uzde svom Migu.

Okolo je bilo pusto, pritisnuto vlagom, kišom i oblacima.

Ali, nešto je u vazduhu nagoveštavalo nečije prisustvo.

— Ostanite tu — tiho joj naredi Dok.

— Ne. Idem sa vama — usprotivi se devojkica.

On ne reče ništa.

Sjahao je i krenuo napred, zategnut kao indijanski luk.

Išao je pravo, ne skrivajući svoje prisustvo. Sju Meklur ga je sa divljenjem posmatrala: sve što je posedovao prema nekom tamo, u zasedi, ako se uopšte neko i nalazio, bila je njegova demonska, legendarna brzina.

U tom se s druge strane kolibe oglasi konj.

— Ne pucajte! — dopre do kockara poznati glas.

Bio je to Kliford Koks.

Dok je izlazio iz kolibe, morao je dobro da se sagne. Holidej iskosa pogleda u devojkicu: očigledno, nju je svaki susret sa Teksašaninom radovao.

— Sami ste? — upita ga Džordžijanac.

— Da. Ima nekih vesti...

Ušli su svi troje unutra.

Vatra se tek razbuktavala podno malog, zidanog dimnjaka. S krova su se, kroz slamu i blato, cedile kišne kapi. Sju Meklur svuče kabanicu i zatrese kosom.

— Otkud ti ovde, Klife? — upita ga.

— Bio sam u gradu, a onda nju-

škao okolo — odgovori ovaj. — Čim je počela kiša, svratio sam ovde.

— Kakve vesti imaš, Teks? — upita Dok.

Kako se nije sviđao novi nadi-mak koji mu je kockar s vremena na vreme podarivao. Ipak, prelazio je preko toga ćutke, bezizrazno.

— Video sam nekog u Les Kru-zesu — reče posle kraćeg ćutanja. — Odgovara opisu.

— Čijem.

— Nekog Sparksa. Proveravao sam kod šerifa Larigana. Ima sveža poternica zbog ubistva u Koloradu.

— Troprsti Roni — više za sebe reče Holidej.

— I vi ga znate? — okrenu se prema njemu Sju.

— Po čuvenju — odgovori ovaj.

Sju Meklur odšeta do suprotnog zida, zamišljena. Tamo je stajala nekoliko časaka nepokretna. Za to vreme, čovek iz Džordžije je zapalio cigaretu.

— A ostali? — upitala je devojka, ne okrećući se.

Koks sleže ramenima.

— Za tog Sparksa znam. A gde je on, možda su i ostali?

— Verovatno se okupljaju — primeti kockar. — Ono zlato ne nose sobom. Mora da je negde skriveno.

— Mene oni interesuju — reče Sju.

— Ovde nas je previše — reče Holidej. — Najbolje da se držite Teksa, mis Meklur. — A onda natuče šešir na čelo. — Ja bih da se vratim na partiju pokera.

— Klif nam pomaže — reče de-

vojka, okrenuvši se naglo. — On tvrdi za vas da ste najbolji.

— Kako bi on to znao? Ja sebe smatram najnedostojnijim. A čovek samog sebe najbolje poznaje. Zbogom!

— Zbogom! — snažnim glasom mu otpozdravi Koks.

Istog trenutka, Holidej se baci na vlažni, truli pod i počeo da puca iz svojih teških koltova.

Zatim je zavladovala stravična tišina.

Kliford Koks je stajao kao hipnotisan i buljio u krov. A odozgo, lagano, kotrljalo se nečije telo.

Zatim je to telo proletelo kroz procep i palo na pod, pred zanelom devojkom.

Džordžijanac obrnu koltove oko kažiprsta i vrati natrag za pojas.

Sju Meklur je sa šakama na obrazima slutila kome pripada lice obliveno krvlju.

— To je bio potez — priznade Koks. — Kako ste videli da je tako?

— Odozgo je sietela jedna slamka. Odala ga je.

— Ništa nisam primetio. Mogao nas je sve pobiti.

— Mogao je, ko zna...

Holidej vrhom čizme prevrnu na leđa mrtvog lupeža. Svoj pogled zaustavio je na bledom licu Sju Meklur.

— Ovo je jedan od onih? — upita.

Klimnula je glavom. Opet se približila Teksašaninu, očekujući na sebi njegovu ruku. Ali, Koks je to zaboravio ili nije želeo pred Džor-

džijancem da pokazuje bilo kakve znake nežnosti.

— Nosi ga, Klife... — prošaptala je ona. — Ne mogu da ga gledam.

Koks dohvati mrtvog Sparksa i odvuče kroz razvaljeni zid napolje. Tamo je, u šipražnju, stajao razbojnikov konj, prozebao i prokisao.

Teksašanin prebaci leš preko sedla i lasom mu zaveza ruke za čizme.

Kada se vratio, Sju Meklur je još uvek stajala pokrivenog lica, okrenuta zidu.

Bila je sama.

— Gde je Holidej? — upita Koks.

Devojka se naglo okrenu, i sama zaprepašćena.

— Zar... zar nije si tobom?

— Ne!

— Ali, tu je bio... nisam čula da je...

Otrčala je do vrata.

Stigla je samo da vidi, kako se ispod okislog granja, kroz lišće srebrnasto od rose, belasa šareni ždrebac Doka Holideja.

*
* *

Kada je Kliford Koks tog podneva ujahao u Les Kruzes sa lešom Ronija Sparksa preko sedla, Fil Fobrej se iz prikrajka cinički osmehnulo.

„Troprstaš“ nije uspeo!

Dvojica već manje za deobu.

Međutim, nevolja je bila u tome što Sju Meklur još živi.

Stvari sada mogu ili vratolomno

brzo da se odvijaju, ili da se prekinu.

Jer, umesto sa devojkom i Teksašaninom, Dok Holidej je bio sam. U „Pik salunu“ igrao je poker sa Milton Lariganom lično!

Čuvar zakona u Les Kruzesu želio je da se ogleda sa slavnim kockarem, a ovaj ga je velikodušno puštao da veruje kako solidno igra.

Larigan je bio neobičan tip: proseda kosa i skoro sedi zalisci činili su ga mnogo starijim nego što je bio. A tek je ušao u tridesetu.

Bio je lepo građen, oštarih ali pravilnih crta lica, tamnih očiju i šiljaste bradice sa rupicom na sredini. Svoju zvezdu nosio je u džepu od košulje i pokazivao ju je samo kad je morao da se legitimise. Inače je ličio na prosečnog građanina koji nekada žuri, spotiče se i prolazi — ali koji sve usput zapaža i registruje.

Pa, i sada, za stolom, nije ličio na šerifa.

— Povichem na pet — rekao je Larigan, motreći Holideja ispod oka.

Kockar uzdahnu.

— Plaćam.

Larigan otkri karte. Imao je triling dama.

Holidej sleže ramenima i baci pred šerifa dva para.

Čuvar zakona ljutito baci karte na sto.

— Zašto me propuštate, Dok? — upitao je. — Hteo sam da pošteno izgubim, ali ne da mi poklanjate svoj novac.

— Varate se — uzvрати Džordži-

janac. — Ja se sa vama ne kockam, već igram.

— Ipak me propuštate.

— Priznajem da se slabije koncentrišem. Uostalom... vi ste prvi čuvar zakona koji sa mnom igra poker. To moram upamtiti.

Nekoliko radoznalaca i kibicera pokušavalo je da se približi ovom stolu za kojim su jedan šerif i jedan profesionalni kockar igrali poker.

Ali, sve ih je Larigan udaljio mračno upućenim pogledom.

— Više niste sa devojkom? — upitao je šerif, zabacivši šešir na potiljak. Dve čašice brendija stajale su pred obojicom.

— Sa ženama je dosadno — primeti Dok. — Da niste ljubomorni?

— Taman — osmehnu se ovaj. — Samo sam radoznao. Onaj prepad u njenu sobu, ono davljenje u doktorevoj kući, sve je to previše zagonetno. A vi mi niste mnogo pomogli svojom izjavom.

— Nemam šta da dodam, šerife — raširio je ruke kockar. — Rekao sam šta sam imao.

— Sve?

— Ako vam je novo to što malo saosećam sa curom. Proživela je teške trenutke i malo je falilo da ode u pakao zajedno sa ocem. Međutim, verujem da će joj onaj Teksanin pomoći.

— Ne verujem mnogo u takva osećanja kod vas, Dok — primeti šerif.

— Kad pričam više nego obično, niko mi ne veruje — reče Holidej. Zatim pokupi karte, ocenjujući da

je Lariganu dosta pokera. — Kad mogu da napustim ovaj vaš ljubazni gradić?

— Možete smesta — odgovori ovaj. — Imam već dva mrtvaca vašom zaslugom. Ako ostanete još koji sat, bojim se da će biti malo mesta na mesnom groblju.

Holidej se podiže.

Istovremeno, Fil Fobrej se skloni s ulaza. Nije želeo da kuša sudbinu i pogleda čuvenog strelca izbliza.

Pre nego što je kockar stigao do izlaza, obrijani razbojnik bio je u sedlu.

Trebalo je da obavesti Bada Tekerija.

Džinovski, bradati lupež istog jutra se izvukao iz grada i našao posao na ranču „Duplo K“, i to na mestu koje je pre toga bio zauzeo pokojni Don Laski. Vlasniku ranča, Kitu Kauntiju, bili su potrebni snažni momci, a Tekeri je bio spreman da radi sve.

Kada je Fobrej stigao na ranč, Tekeri je stavljao potkovicu jednom vrancu.

Prostrano dvorište ranča bilo je ispunjen ljudima i svako se prihvatao nekog posla. Niko nije imao vremena da sedi.

— Bade!

Grdosija lenjo podiže pogled prema jahaču koji je stajao u sedlu iznad njega i zaklanjao mu sunce. Kad je prepoznao Fobreja, on ispusti čekić i obrisao dlanove u kožnu kecelju.

Dugajlija je proverio ima li koga u blizini. Kako su njih dvojica trenutno bili odvojeni od ostalih, Te-

keri je mogao da postavi pitanje koje ga je mučilo.

— Sparks?

Fobrej zavrte glavom, uz blagi uzdah.

— Do đavola, mrtav je? — prasnula Bad.

— Kao grob! — odgovori Fobrej.

Tekerijeve šake se zgrčiše u pesnice.

— Trebalo je svi zajedno da nastupimo — procedio je.

— Onda bi nas lako primetili — uzvratila Fobrej.

— Kako se desilo?

— Znam samo da ga je onaj momak, koji prati devojkicu, doneo u grad vezanog preko sedla.

— On ga je ubio?

— Ne znam — nestrpljivo će Fobrej. — Ako mene pitaš, tu je umešan Holidej.

Tekeri je neko vreme nepomično zurio pred sebe. Zatim je upravio svoje sitne, žmirkave oči u Fobreja.

— I šta sada? — upita. — Ko je na redu?

— Kako to misliš?

— Slušaj, File — utiša Tekeri glas — uvek sam te slušao, to znaš. Ali... nisam ni ja takva budala! Dvojica od nas su otišla pod zemlju, dvojica su ostala da podele plen? Je li tako?

Fobrej klimnu glavom, ali je naslućivao sledeće Tekerijeve reči.

— E, vidiš — nastavio je ovaj — ja ne volim da samo TI ostaneš sa plenom. Ako idemo da ubijemo, ići ćemo odsada zajedno!

— Je li to sve što imaš da kažeš? — upita dugajlija.

— Nije — zareža Tekeri. — Dosta mi je ovog tamnovanja i skrivanja! Hoću svoj deo na suncu, File! Briži me za potere, za tu malu devojkicu, za Doka Holideja! Neću više da čekam, ako treba da crknem, hoću da crknem sa svojim zlatom...

— Smiri se — dobaci Fobrej, nagnuvši se preko sedla. — Ako prenačlimo, sve je propalo! Dobro, dobiješ svoj deo... Kuda ćeš?

— Odjahaću!

— Kako? Na granici će te sačekati sa muzikom i cvećem. Lično će ti savezni maršal Mejns održati govor, a nekoliko lovaca na glave će da ti se poklone do zemlje i zapjevaju aleluja?

Tekeri progundala nešto nerazumljivo.

— Ona mala Meklurova ima naš opis, ali ona će ga dati svakoj poteri u državi ako nas uskoro ne pronađe? A da se to ne bi desilo, ona mora da nestane! Ona!

— Ti me uvek smuvaš — zareža Tekeri.

Pljunuo je ljutito pored sebe. Odjednom više nije znao šta da misli; u stvari, retko je kada mislio, umeo je da jaše, da puca, da se tuče i pije... i da troši na viski i žene.

Druženje sa Fobrejom najzad mu je donelo gomilu para, ali samo u pričama i obećanjima. Torba sa zlatom još je bila na mestu gde ju je sakrio Fobrej. A samo je on znao gde je...

— Opet razmišljaš? — trže ga Fobrejev glas.

Tekeri sleže ramenima. Nije imao volje da upoređuje svoj spori mo-

zak sa brzim Fobrejevim jezikom. Pogotovu što je ovaj umeo isto tako brzo da se posluži koltovima.

Kako nije dobio odgovor, dugonja s obrijanom glavom zateže uzde svom konju i okrenu ga na zapad.

— Večeras dođi u „Srebrni dolar” — reče. — Budi oprezan.

— Bez oružja?

— Stavi ga u zube — iskezi se Fobrej. — Ali, na ranč se više nećeš vratiti...

I obode konja.

Tek kada je otišao, Bad Tekeri dobi moć govora. Više nego ikada ranije shvatio je da tu nisu čista posla i da će se i on, Tekeri, naći na spisku prevarenih. A možda i pokojnih!

Morao je da bude oprezan. Laski i Sparks su mrtvi, ne čeka li i njegova njihova sudbina?

On skide kecelju, zgužva je i baci u prašinu. Zatim se uputi baraci za momke. Odatle je uzeo kaput i zavežljaj gde mu se nalazio opasač.

Ne javljajući se nikome, izveo je iz korala svog konja, osedlao i uzjahao u trenutku kada je Kit Kaunti, vlasnik ranča, prolazio na putu prema pumpi za vodu.

— Kuda ćeš ti? — zaustavi ga rukom Kaunti.

— Mene pitaš? — naže se Tekeri.

— Pa, naravno! — povika ovaj. — Nisi završio posao, niti si koga pitao da odeš! Kome si se javio?

— Grobu tvojih otaca — isplazi se Tekeri. Rančer ustuknu, ošamućen ovom drskošću.

— Slušaj ti...

— Zaveži, matori! — obrecnu se Tekeri. — Više mi u životu nisi potreban... Nosi se!

I odgalopira, ostavljajući Kauntija da se pribere tek kad je zamakao za žbunove čeperela.

Bad Tekeri se osećao užasno osamljenim. Sve je bilo lakše i drukčije dok su s njim bili Sparks i Laski. Nekako su zajednički mogli da otrpe i Fobrejeva čudna objašnjenja i dugo iščekivanje plena s kojim su rastali na domaku Tularose i više ga nikada nisu videli.

Njih dvojice sada nije bilo. A Fobrej odjednom je postao na neki način tuđ, stran, nedokučiv. Kao da nisu tolike mesece proveli zajedno u sedlu, izmicali poterama i koltovima krčili put do dolara i slobode.

Tada je pred sobom ugledao jahča.

Ponet mislima, nije ni primetio kako izbija pred njega; da skrene u stranu bilo je prekasno. A Tekeriju nije bilo do novih poznanstava.

Čovek je bio u košulji i prsluku. Delovao je pospano i nezainteresovano. Imao je četvrtasta, snažna ramena i na licu velike, zašiljene brkove. Žvakao je duvan.

Bio je to Ben Houkej, bivši rendžer, koji je tragao za Filom Fobrejom na osnovu oskudnih tragova.

— Jedno pitanje, mister? — oslovio je on Tekerija.

— Da? — javi se nabusito razbojnik.

— Tražim jednog čoveka, mislim da je u ovim krajevima.

Izvukao je presavijeni, požuteli

papir i razvio ga pred zbunjenim Badom.

— Rekli su neki da je prolazio ovuda. Visok, obrijane glave, lepo obučen...?

Pred Tekerijevim očima ukaza se poternica, ista ona kojima su bili oblepljeni zidovi u Les Kruzesu. Jedva je uspeo da uguši kletvu u sebi. Mora da ovom strancu nije izmakao njegov nemir.

— Zašto ga tražite? Ko ste vi?

— Recimo da lovim nagradu — reče Houkej. — Videli ste ga?

— Jesam — klimnu glavom Tekerij, kome se povratilo dobro raspoloženje.

— Zaista? — živnu ovaj. — A gde?

Bad pokaza levo od sebe, prema gradu.

— U Les Kruzesu — odgovorio je. — Čitavo mesto je iskičeno njegovom slikom!

— Duhovito! — primeti Houkej.

Tekerij mamuznu konja i ostavi za sobom zamišljenog tragača.

•
•

Posle besposličjenja po najzabačelijim ulicama Les Kruzesu, Tekerij je jedva sačekao veče. U „Srebrni dolar” se ušunjao sa šeširom nabijenim do samih obrva.

Krčma, dimljiva i memljiva, ipak je bila potesna za nove posetioce. Samo zahvaljujući svom rastu i mišicama, Tekerij je uspeo da se progura do šanka, uzme celu bocu i odnese je u ugao.

Tu je seo na jedan stepenik, preko koga se išlo u posebno odeljenje za iznajmljivanje „ljubavi” i sručio se, zakrčivši ulaz do pola.

Zubima je izvadio čep, otpljunuo ga u stranu i dobro potegao.

Kada je predahnuo, zaokružio je pogledom po sali. Nikoga poznatog. Momci sa ranča „Duplo K” izgleda da su nerado zalazili u ovu jazbinu. Za izdvojenim stolovima se kockalo uveliko, uz povike, smeh i poneku psovku.

Onda mu oči padoše na jedno poznato lice.

Protrnuo je.

Zašiljeni brkovi, usta koja većito žvaću duvan... Bio je to lovac na glave koga* je danas sreo na pašnjacima nadomak ranča „Duplo K”.

Ben Houkej je sedeo i netremiče ga posmatrao.

Badu presede piće.

Tada se Houkej podiže i uputi prema njemu.

Džinovski lupez bio je spreman da ga udari ako mu se okači o vrat. Sravniće ga sa zemljom! A onda... onda se seti da ima sastanak sa Fobrejem i da mora da bude miran. Bar još večeras.

Houkej se približavao, probijajući se kroz spletove nogu i tela. Ali, umesto da se zaustavi pred Tekerijem, on produži dalje i ne pogledavši ga.

Izgubio se na stražnjem izlazu. Za njim se lako zanjihala zavesa i to je bilo sve.

Tekerij ponovo prinese flašu ustima. Ali, viski mu više nije prijao kao malopre. Ustao je i izišao u noć.

Malo je prolaznika bilo na ulici; krčme i salun počinjali su tek svoj život. Noć je bila vedra, isprana kišom, s mesečinom kao od najfinijeg srebra.

Osećao je da ga savladava piće.

Nekoliko jahača prođe mimo njega, u pravcu „Pik saluna”.

Bad Tekeru se uputi prema zidu, koji se iz mraka pomaljao samo jednim krajem.

File se još nije pojavljivao.

Međutim, senka zida kao da se udvostručio: neko se šunjaio ispred njega.

— File...? — pozvao je Tekeru.

Kako mu niko nije odgovorio, Tekerija obuze panika. Odjednom je pomislio da su mu na tragu i da je opkoljen.

On istrže svoj kolt, spreman da skupo proda svoju kožu.

Stajao je prilepljen uza zid i osluškivao. Izbočina od zida učinila ga je nešto nevidljivim: virio mu je vrh oboda i stomak. Naravno, i cev oružja.

Tada iskrсну nečija senka, okrenuta leđima prema njemu.

Tekeru je već hteo da pritisne obarač kada mu sinu kroz mozak da poznaje taj šešir i kaput. Panika koja ga je obuzela pre toga, iznenada se pretvorila u Tekerijev uzvik.

— File!

Čovek se okrete kao uboden.

— Budalo! — planuo je Fobrej.

— Zašto se dereš?

— A zašto se ti šunjaš? — procedio je Bad.

— Primetio sam neku senku u

blizini — reče. — A onda si ti počeo da urlaš...

— Nisam hteo, ja...

— Pijan si?

— Samo sam svratio u...

— Budalo! — unese mu se Fobrej u lice. — Zar hoćeš sve da upropastiš?

— Kako? — zbuni se Tekeru, kome se Fobrejevo ponašanje učinilo nerazumljivim. — Ja bih da svršimo s ovim...

— Počinješ po starom?

— Počinjem! — potvrdi džin. — Ne samo da sanjam, nego i srećem poteru. Danas sam sreo jednog, koji nosi tvoju sliku na poternici i raspituje se. Zna da si negde ovde! Sve ih je više oko nas, File! Obruč se steže!

— Ne brbljaj — dobaci mu Fobrej, osvrćući se oko sebe. — Šta te opet spopalo?

— Imam želju da klisnem odavde na prvom konju koga uhvatim! Tog tipa sam video malopre, u krčmi. Piljio je u mene kao da sam već na vešalima...

— Kako izgleda?

— Brkajlija neki, žvaće duvan, široka ramena.

Fobrej je razmišljao o nečemu. Zatim nasloni prst na Tekerijeve grudi.

— Slušaj me, Bade. Ne tiču mi se tvoja priviđenja. Hoću na miru da pobegnem preko granice i krcam svoje dolare. Premda tome, ja sam za to da učutkamo devojku...

— To je lako reći! Učutkana su moja dva drugara a ne ona... A onda, šta ako su već dali naš opis?

Fobrej odmahnu glavom.

— Znaš li ko je bio Robert Mek-lur? Zverka! Zbog njega bi već bile štampane i otposlale poternice sa tačnim opisom svih nas. Bile bi okačene na svako drvo od severa do juga Novog Meksika. A jesi li video takve plakate? Nisi. Znači, još imamo šanse!

— Nemoj da me ubeđuješ — otrese Bad ramenima. — Ja hoću da kidam još noćas! Ti stalno odugovlačiš s tim i imam pravo da sum-njam u tebe...

— Šta? — namršti se Fobrej.

— Čuo si me dobro! Imam utisak da čekaš da i mene neko ucmeka pa da sve pripadne tebi...

— Ja mislim na našu sigurnost, a ti palacaš jezikom koješta! Zar hoćeš da nam to dođe glave?

— Laskiju i Sparksu je došlo! Ja neću da završim sa metkom u lo-banji!

— To ti se neće desiti — prekide ga Fobrej. — Kroz tvoju lobanju metak će prošetati, jer u njoj nema ništa!

— Nije mi do šale, File! Hoću svoj deo!

— Ti to ozbiljno, Bade?

— Naravno!

— Ipak, možemo da nađemo naj-bolje rešenje — priđe mu Fobrej i prijateljski potapša po ramenu. — Nas dvojica smo se oduvek sla-gali i verovali jedan drugome. Za-što bi sada moralo da bude druk-čije?

Tekeri je zurio u Fobreja, una-pred se odlučivši da ostane pri ono-me što je želeo.

Međutim, suviše je verovao u du-gonogog lupeža.

Iako mu se obraćao lepim reči-ma i smeškao se prijateljski, Fob-rej je neprimetno iz pojasa izvukao bovi-nož. Njegova leva ruka poči-vala je na Tekerijevom ramenu, a desna se spremala na mučki uda-rac!

Desilo se iznenada.

Džinovski, bradati razbojnik je prvo osetio lak ubod iznad pojasa, a onda snažan pritisak. Čelik kao da je zapištao po mesu! I ulazio je sve dublje i dublje...

Tekerijeve oči se raširiše od iz-nenađenja, ne od bola.

Otvorio je usta, no glas nije hteo napolje.

Fobrej se odmače, ostavljajući u džinovom telu svoj nož. Tekeri se zaklati, ali napred. Njegove ruke pođoše prema lupeži obrijane gla-ve, u želji da ga zgrome.

Fobrej nije računao da će Tekeri toliko dugo nadživljavati njegov smrtonosan ubod.

A kad je to shvatio, našao se pod ogromnim šakama samrtnika.

Pohitao je da se domogne kolta. No, stisak je bio ubistven i pred očima mu sve zamagli. Ruka mu se mlitavo opusti niz bok.

— Prokl... leta... izdajico... ja ću te... — krkljao je Tekeri.

I to je bilo sve.

Odjednom je pao na kolena, a on-da licem u zemlju.

File Fobrej se nasloni na zid. Hva-tao je vazduh punim plućima, dok mu je na vratu još uvek, činilo se,

bio smrtonosni prsten napravljen od dve Badove šake.

Ali, bilo je opasno zadržavati se dalje na tom mestu.

Ne mareći da li ga ko vidi i da li uopšte postoje svedoci, Fobrej je potrčao preko ulice. Zaustavio se u senci, gde je ostavio svog konja. Preko puta, Bad Tekeri je nepomično ležao priljubljen uz prašinu. Još uvek se niko nije spotakao o njega.

— Adios, Bade — pozdravi ga Fobrej podsmešljivo. — Sad si miran... iako siromašan.

*
* *

Bili su to crni dani za Milta Larigana.

Leševi su počeli da mu po ulicama rastu kao kaktusi po pustinji. Kad su ga obavestili da je pored „Srebrnog dolara” nađen jedan stranac, izboden nožem, neobjašnjivo je pomislio prvo na Sju Meklur.

Njenim dolaskom počele su nevolje.

Devojka se još nije bila povukla u svoju sobu kada ju je Larigan pozvao da pođe s njim. Učinio je to prilično neljubazno.

— O čemu se radi, šerife? — upitala je Sju, ogrnuvši se kućnim ogrtačem.

Larigan je pokušao da u njenim očima nađe tračak sumnje ili laži. Međutim, devojka ga je gledala otvoreno, iako neprijateljski.

— Imamo nov leš, moja damo —

pokloni se šerif, ne bez ironije. — Hoćete da pogledate nije li iz vaše kolekcije?

— Vrlo ste drski — planula je ona. — Da ne nosite tu zvezdu, ja bih...

— Gde vidite zvezdu? — osmehnu se Larigan. — Nju nosim u džepu, prema tome možete mi reći šta god želite.

— I da me posle uhapseite?

— Šta vam pada na pamet? — podiže obrve čuvar zakona. — Priznajem, malo sam besan... Ali, shvatite i vi mene: ništa mi ne pomažete. Oko vas padaju mrtvaci, a vi, vi samo registrujete njihov broj. Koliko je još ostalo?

Nije dobio odgovor; devojka prođe kraj njega, stisnutih usta.

Lariganovi pomoćnici su udaljili grupu prolaznika i radoznalaca na pristojno odstojanje. Kad su se šerif i devojka približili, ljudi im čutke napraviše prolaz.

Sju Meklur nije morala da izbliza pogleda leš.

— Je li to...?

— Jeste — rekla je tiho. — To je treći...

— Treći? Da li to znači da ih ima još, mis Meklur.

— To je moja stvar, šerife. Ne želim da razgovaram o toj temi. Htela bih u sobu.

— U redu — uzdahnu Larigan. — Ali, ostanite u njoj. I vi i vaš Teksašanin.

— Koks? Zašto bi on... On nije više ovde!

Iz mraka izroni tamna silueta kockara u blistavobeloj košulji. Zar upaljene cigarete svetlucao je

po sredini lica, kao mačje oko u tami.

Sju Meklur je više osetila nje-
govo prisustvo nego što je videla.

— Mis Meklur hoće da kaže da postoje četvorica — javi se Holidej, zadenuvši palce za opasač. — Bilo bi dobro da nam ga opiše detaljnije...

Devojka je ćutala, obuhvativši šakama obe svoje mišice.

— Izgleda da nije raspoložena za razgovore — primeti šerif.

— Možda nije još videla ovo? — reče kockar i naglo raširi jedan od poternica koje su bile prikucane po gradu. Sa nje se, devojci u lice, kliberio Fil Fobrej iz nešto mlađih dana, ali očigledno on glavom i bradom.

— To je četvrti? — upita Dok.

Ona je sagla glavu. To je moglo da znači samo potvrđan odgovor.

— Takvog još nisam video ovde — tvrdio je Larigan. Zatim se okrenu prema svojim pomoćnicima. — Nosite ga grobaru. Ili Alu Džesperu, da ga uvrsti u svoj program u „Pik salunu“...

Neko se nasmeja, ali šerif nije izgledao duhovit, pre kivan na samoga sebe, a onda i na ostali svet.

Džordžijanac se približi Lariganu.

— Zašto je ne pustite? — pokazao na Sju.

Šerif palcem počea svoju donju usnu.

— Tako mi se hoće — rekao je. — Mislite da ne smem?

— Vi sve smete — uzvрати kockar sa hladnom ironijom. — Ali u svojim okvirima.

— Naravno — složi se Larigan. — A u moje okvire spada i naređenje da niko ne napušta grad. To se odnosi na vas, Dok, na nju... i na onog Teksašanina.

— Zar nismo svi na okupu? — upita Holidej.

— Jedan je otišao. A kuda, neka ona to kaže.

Sju Meklur se malo povratila; najzad, ljudi su se razišli čim je odnesen leš, a prisustvo čoveka iz Džordžije dalo joj je osećaj sigurnosti kad pored nje nije bilo Koksa.

— Klif je morao da ode — kazala je, podigavši glavu. — Javljeno mu je da je četvrti bandit viđen u okolini Tularose. Otišao je da ga uhvati.

— Ko mu je javio?

— Ima on tamo svoje ljude? — povisila je devojka glas. — Moj otac je imao dvadeset momaka na raspolaganju, u svako doba!

Larigan ispod oka pogleda u kockara, ali ovaj je bio zabavljen paljenjem druge cigarete.

— Kada je otišao? — upita on.

— Ne znam... Našla sam poruku u svojoj sobi.

— Mogu da je vidim?

— Zašto bih vam dala?

— U redu, ne morate — odstupi šerif — ali je prepričajte ako vam je lakše?

Za trenutak se kolebala, a zatim je popustila.

— Bilo je nekoliko rečenica... Odlazi da ga uhvati i da se vrati po mene.

— To je sve?

— Šta biste više hteli? — povi-

kala je i onda naglo potrčala preko ulice.

Lariganu se učini da je zaplakala uz put.

— Šta joj je? — pogledao je u Holideja.

— Zar nikad niste videli zaljubljenju devojku? — podsmehnu mu se ovaj.

Lariganov palac ponovo pročeta po donjoj usni.

— Hoćete da kažete... U onog momka? Zašto onda plače? Zato što ju je ostavio samu?

— I to — složi se kockar — a možda nije stigao da joj napiše da je voli.

— Vraga! — uzviknu šerif s nevericom. — Zar i na to da misli ako je u pitanju onaj ubica?

— Ima ljudi koji žele nečim velikim da zasluže ljubav žene — zaključuje kockar. — Nesreća je u tome što Teksašaninu to uopšte nije trebalo. Međutim, mora da je bio odan svom gazdi...

— Mislite?

— Mislim da bih želeo da porazgovaramo u vašoj kancelariji.

Mada zbunjen ovim neočekivanim pozivom, Milt Larigan povede kockara prema gradskoj većnici gde se nalazila njegova soba.

Kad je upalio svetiljku, kockar mu je uze iz ruke i stavi na sto. Zatim otvori šerifovu fioku.

— Hej — pobuni se Larigan — kakav je to pretres? Šta to tražite?

— Nekoliko svežih poternica — odgovorio je ovaj, vadeći plakate sa Fobrejevom slikom — i... jednu lepu olovku.

— Zašto će vam sve to?

— Da podsetimo vašu memoriju. Sigurni ste da ovog Fobreja nema u Les Kruzesu?

— Jedino ako se krije u nekoj rupi...

Holidej uze olovku i na jednom liku docrta brkove. Zatim izmenjenju sliku pokaza Lariganu.

— Ovo?

Šerif zavrte glavom.

— Nije, znači. A ovo? — upita kockar nacrtavši na drugom liku bradicu.

Larigan je počeo da razmišlja.

— Toliko je ljudi ovde — promrmlja. — Ko će ih sve zapamtiti? Taj Fobrej može da bude svako, samo kad bi stavio... Čekajte!

Džordžijanac zastade.

— Setili ste se nečega?

— Stavite mu neke naočare na nos, do đavola!

Holidej posluša; pre nego što je završio, Larigan okrete papir prema sebi.

— Viđao sam ga! — rekao je sigurnim glasom. — Nekoliko puta. Prolazio je samo, pognute glave i... šešir je natukao na čelo, do ušiju...

— Da pokrije glavu, jer je brije — uspravi se Holidej. — Ako je on ovde...

— Mislite da je devojka u opasnosti?

— Ne verujem!

— Do đavola, Dok, sve tvrdite sa prokletom sigurnošću...

— Šta će mu devojka? — sleže ramenima kockar. — Njegova pajaša su izginuli i on je ostao sam. Možda je to i hteo, da bi pokupio ceo plen za sebe. I, ako mene pi-

tate, šerife, on sada jaše sve dalje od Les Kruzesa...

— Ali kuda?

•
•

Kucanje se ponovilo još jednom. Sju Meklur stavi malo pudera na nos, pogleda ima li upečatljivijih tragova suza u očima i tek tada se javi.

— Ko je?

— Holidej!

Ona ustade i otvori vrata, ali ne toliko da bi on mogao da prođe.

On je to primetio.

— Ne mislim da vas zadržavam, mis Meklur, ali ako hoćete da sutra malo odjašemo, zajedno?

— Nije mi do jahanja — odgovori ona, iznenađena ovim pozivom. — Ipak, hvala vam...

Kockar se nasloni na ragastov.

— Mislio sam da odjašemo malo dalje. Do Tularose, na primer.

Odjednom se trgla. Ne, njegovo lice nije izgledalo tako da bi s njom zbijao šale. Da li je naslutio šta oseća? Da li je znao da joj Kliford Koks nedostaje i da je boli njegov nagli odlazak?

— To je dug put — rekla je, otežući.

— Možda će vam prijati?

Nije mogla da ga razume. U stvari, ona je potajno želela da pođe Koks u susret, bez obzira na opasnost koja bi je, možda, čekala tamo u obliku ubice Fila Fobreja.

Ali, nije umela da pronade i najmanji razlog zbog čega je čovek kao Holidej poziva na takav put.

— Šta vi imate od toga; mister Holideje? — upita.

— Ja ne — odgovori on zagonetno. — Već vi.

Dakle, pročitao ju je!

Uzdahnula je, nemoćna da skriva svoja osećanja. Klimnula je glavom, izbegavajući da ga pogleda u oči. Bilo bi izlišno da nagađa kakvim se razlozima poveo čovek iz Džordžije kada ju je pozvao u Tularosu.

Jednostavno, htela je da bude uz Kliforda Koks.

Ostalo nije bilo važno...

•
•

Izvan grada, gde se ivice šuma dodiruju i ponovo razilaze, Fil Fobrej je zastao da sačeka jahača sa druge strane.

Podigao se u sedlu, zaklonjen drvećem i visokim žbunjem.

Jahač je išao njegovim tragom.

U zaklonu u kome se nalazio, dugajlija obrijane glave je bio siguran da ga pratilac ne može videti. U stvari, jahao je prilično bezbrižno i s vremena na vreme zagledao zemlju.

Što se više približavao, Fobreja je sve više dolazila na um Tekerijska priča o čudnom lovcu na nagrade iz „Srebrnog dolara”. Opis se poklapao sa jahačem.

Fobrej se kiselo osmehnulo, izvikao svoj kolt i razgrnuo granje ispred sebe.

Tragač zateže uzde.

— Dobrodošao, Houkeje! — pozdravi ga Fobrej.

Bivši rendžer bez žurbe okrenu svog konja prema napadaču. Čak se nasmešio, pogledavši u Fobrejev revolver.

— Znao sam da si tu negde — rekao je. — To liči na tebe: otmica i ucena...

Razbojnik zape oroz. Nije izgledao da želi time da ga zaplaši; naprotiv, smrt mu se nazirala u očima.

— Više nisi proketo njuškalo — dobaci mu Fobrej. — Ovo ti je poslednji lov u životu...

— Misliš? — podsmehnu se Houkej.

— Uveriću te — reče Fobrej. — Ne volim da mi ližeš trag, Houkeje. Preporučiću te lešinarima.

— Kao i Tekerija?

— Mnogo znaš, Houkeje... A to ti samo pogoršava položaj!

Bivši rendžer je ravnodušno slegnuo ramenima, ne prestajući da žvače duvan.

— Ja moram da rizikujem — reče.

— Ne naklapaj — isceri se ovaj. — Pozdravi Tekerija ako ga srećeš u paklu!

I opali.

Čuo se neobičan zvuk kad je zrno dotaklo Houkejevo telo. Lovac na ucene samo se malo povio u sedlu, i ništa više.

Fobrej opali još dva puta.

S užasom je konstatovao da meci ne mogu ništa protivniku!

Stajao je kao i ranije, podrugljiv, s izrazom blage dosade na licu. Fobrej izruči ceo doboš u njega. Ali uzalud!

— Jesi li završio? — upita ga Houkej nehajnim glasom. Kako ga je Fobrej posmatrao otvorenih usta i sa krajnjim čuđenjem na licu, Houkej izvadi svoj kolt — i uloge se začas bile promenjene.

— Ali... kako...? — mucao je Fobrej.

— Kako sam živ? — smeškao se ispod svojih brkova lovac na ucene.

— Evo kako, imam specijalnu potkošulju, Fobreje. Najnovija moda s istoka. Od čelika.

I on otkopča jedno dugme od košulje: svetlucavi pancir bljesnuo je pravo u zenice zbunjenog razbojnika.

Fobrej nije video izlaza. Houkej je držao cev svog kolta tako savršeno mirno i tačno kao da je salivena od kamena.

— Otkopčaj opasač! — naredi mu ovaj suvo.

Fobrej poslušao.

— Tako! Sad možemo mirno da nastavimo.

— Nastavimo?

— Naravno. Tamo kuda si krenuo. Ili više voliš da te svežem i odvučem na neko lepo mesto i izvlačim priznanje vešajući te za jednu nogu o drvo?

Fobrej je nazirao Houkejeve misli, ali se pravio nevešt.

— Ti i ne znaš kuda sam pošao — reče.

— Ne znam... ali znam ZBOG ČEGA. Podelićemo to i rastaćemo se u miru!

— Blefiraš me!

Houkej sleže ramenima.

— Kako hoćeš. Mislim da je

predlog na svom mestu kad se uzme koliko si neoprezan.

— Samo se zavaravaš, Houkeje — nije se dao Fobrej. — Ja nisam sam.

— Nisi? Meni se čini da su trojica otpala?

Fobrej učuta. Nije imalo smisla da se izvlači. Najbolje da se pravi pomiren sa sudbinom i da kasnije koristi svaku šansu.

— Aduti su zasada u tvojim rukama — dobaci razbojnik.

— Neka tu i ostanu — složi se bivši rendžer. — Sad kreni napred i ne pokušavaj da me nasamariš. Još uvek mi preostaje da te ubijem i podignem nagradu za tebe.

Fobrej se osmehnu podmuklo.

— Biće to dug put — primeti.

— Hoće.

— Mogu da ne spavam. A ti?

— Uz put razmišljaj kako ćeš da me se otarasiš — cerio se Houkej kroz brkove, ispljunuvši duvan na zemlju. — Ali zapamti, iza tebe, posle svake milje ostavljam poternicu sa tvojom slikom.

— Šta to znači? — zainteresova se Fobrej.

— To znači da nema povratka, prijatelju. Tvoja šansa za slobodu je kod mene. Ja mogu da tvrdim svakome da te sprovodim u zatvor, a da te, u stvari, povedem prema granici. Razumeš? Ako me ubiješ, bićeš samo progonjena zver. I to bez plena.

— Ne dajem pet para na, tvoje razloge... Možeš da me ubiješ čim dotakneš zlato?

— To moraš da rizikuješ.

— A poternice? Šta hoćeš s njima da mi natovariš?

— Možda će ih vetar odneti? A možda će ih naći Dok Holidej. Ko zna?

To se sve manje svidalo ovejonom lupežu. Ali, nije hteo da pokaže Houkeju da mu ga od svega toga najviše pogađa ime slavnog kockara.

Preostali deo puta su jahali ćuteći. Houkej je išao iza svog zarobljenika, motreći na svaki njegov pokret.

— Da se odmorimo? — predložio lovac na nagrade, što Fobrej rado prihvati.

Međutim, čim je nogom dotakao tle, Ben Houkej se nađe nad njim i raspali ga koltom po glavi.

Razbojnik se strmoglavi u prašinu.

*
*
*

... Kada se osvestio, ležao je prslonjen o neko drvo. Ruke su mu bile „zaključane” u pravim, policijskim lisicama.

Nedaleko, Ben Houkej je kuvao kafu.

Fobrej je prostenjao kada se pokrenuo: u glavi mu je žignulo na stotine uboda iglica.

— Prokleta njuškalo! — zaškripao je zubima Fobrej. — Skinu ovo gvožđe sa mene ili ću te...

— Zaveži! — prekide ga Houkej. — Video sam neke jahače okolo i nisam hteo da rizikujem.

— Dokle misliš da me držiš ovako zaključanog?

— Dok ne krenemo.

Fobrej otpljuna u stranu.

— Hoćeš kafu? — ponudi ga Houkej. — Nećeš?

— Zar sam rekao da neću? — prodera se ovaj.

Houkej se isceri i ponese lonče sa vrućom tečnošću prema zarobljeniku.

— Postaješ nervozan — obrati mu se bivši rendžer, čučnuvši pred Fobrejem. — To ne valja za tebe. Može da ti se desi da zaboraviš gde ti je plen pa da ostaneš u nekom mravinjaku... Samo bi ti glava virila gore. Lepa slika, a?

Fobrej nije obraćao pažnju na Houkejevu zajedljivost.

On je prihvatio vrelo lonče i zaključio u sebi da je lovac na ucene morao da ispadne budala u jednom trenutku. A to je bio ovaj — kada mu je ponudio kafu.

Ne čekajući da se ovaj udalji prema vatri, razbojnik je naglo ispružio ruke i sasuo vrelo tečnost Houkeju u lice. Iznenaden i opečen, čovek je urliknuo i obema rukama pošao prema očima.

Fil Fobrej se baci na njega i obori ga.

Houkej je bio snažan, spretan momak, ali divljačka snaga koju je Fobrej dobio u želji da bude slobodan, potpuno ga je slomila.

Uprkos tome što ga je lice đavolski peklo, Houkej je naslepo krenuo za koltom. Bila je to njegova nova greška. Umesto da zbaci sa sebe Fobreja, on je tražio zaobilazni put da ga uništi. Oružje nije uspeo da dohvati. Razbojnik ga je svalio na zemlju i vešto namakao vezane ruke za grkljan.

Čelične lisice usekle su se u Houkejevo grlo.

Čovek se otimao, koprcao, ali bado. Fobrej ga je davio svom žestinom. Znao je da će mu biti odbrojani časovi ako sada popusti. Da od zlata neće biti ništa i da će ga, verovatno, pojesti mravi, kako je obećao bivši rendžer...

Houkej nije uspeo da se okrene na bok. Njegova snaga se lagano topila i malaksavala.

Zemlja je rovarila pod petama njegovih čizama, ali Fobrej nije popuštao. Ni za pedalj. Iskeženih usta, nabreklih vratnih žila, on je cedio poslednji dašak života iz lovca na ucene.

Zatim je osetio da Houkej ne daje više otpor.

Fobrej ga ostavi na zemlji i pođe prema konju, saplićući se. Houkejev opasač sa revolverom poneo je preko ramena. Dohvatio se jakbuke sedla i vinuo gore.

Kada je odmakao nekoliko milja na istok, setio se da nema ključa za lisice. Zaboravio je da pretrese Houkejeve džepove!

— Grom a pakao! — opsovao je i sleteo sa sedla. Za povratak nije bilo vremena. Seo je, namestio revolver između kolena i palcem pritisnuo oroz...

Uspeo je od prve. Ruke su mu bile rastavljene. To je za početak bilo više nego dobro.

Jahao je dalje, bez predaha i bez milosti. To je dovelo dotle da pod njim životinja počne da malaksava. Možda bi Fobrej mogao negde da se priključi kakvoj poštanskoj kočiji,

ali lisice na rukama su ga ometale u tome.

Kao za inat, predeo ispred njega bio je pust, nenaseljen, satkan od brežuljaka i žutemrke zemlje.

Uputio se prema starom, zapuštenom drumu u dolini. Tada je i konj posrnuo pod njim.

— Prokleta kljusina! — kleo je Fobrej iznemoglu životinju. Podigao je kolt da joj okonča muke, ali se predomisli: pucnjem bi mogao da privuče neželjene posetioce a, možda, i poteru ako je uopšte postojala.

Pod ogromnim, plavim nebom Fil Fobrej je bio samo sićušna, bedna tačkica.

Ali, sreća je bila naklonjena ubici.

Jedva da je prevaleo milju na sopstvenim čizmama a sudbina mu je poslala spas. Čuo se klopavanje točkova nekog vozila. Brzo je našao zaklon iza jednog kamena i pritažio se.

Više nije mogao da bira: ako je u pitanju poštanska kočija, onda mu ne preostaje drugo nego da je napadne.

Klopavanje je postajalo sve jače.

Svakog trenutka su kola morala da izbiju iza krivine. Fobrej izvuče revolver i proveri doboš.

Međutim, njegovom iznenađenju nije bilo kraja kada je umesto poštanske dilijanse ugledao laka kola sa krovom, na dva točka.

Izduženo, preplanulo lice Fila Fobreja se zgrči. Brada koja mu je poslednjih dana narasla skupljala se po površini kapi znoja.

Kola je vozio sveštenik!

Na glavi je imao šešir uzanog, okruglog oboda, crnu mantiju zakopčanu pod grlom i bibliju u krilu. Uzde su ležale ležerno prebačene o dršku koja je podupirala krov. Konj je, izgleda, dobro poznavao put pa nije trebalo upravljati.

Dežmekasti sveštenik je dremuckao na svom sedištu, ne sluteći da ga očekuje susret.

Fil Fobrej iziđe na drum, s rukom na opasaču. Konj je zabacio glavu i zastao: kola su se zatresla i njegov vlasnik je otvorio oči.

— Blagoslovi oče! — iskezi se razbojnik prema svešteniku.

— Budi blagosloven — otpozdravi debeljko i u vazduhu napravi krst, — Koje dobro, sine?

— Nije dobro, oče — odgovori Fobrej. — čim sam ja u čizmama a ti u kolima.

— Nisam te viđao u ovim krajevima? Šta radiš ovde?

— Šetam, oče. A kuda vi po ovoj vrućini?

Čovek pokaza ispred sebe.

— Iza brda se nalazi malo rudarsko naselje — kazao je na svoj miran, dobrućan način. — A ovamo su kopači. Javili su mi da se u rudniku desila nesreća. Pomalo sam i lekar za te sirote ljude, pa idem da pomognem...

— Lepo od vas, uzvišeni...

Fobrej priđe konju i zagleda ga. Bio je to dobro, odmorno kljuse, silom prilika upregnuto da vuče sveštenika.

— Moj konj je uginuo — pokaza razbojnik neodređeno iza sebe. —

Vi ste božji čovek, oče, i red je da pomognete siromahu.

Sveštenikovo lice se uozbilji.

— Gone te, sinko? — upita.

Fobrej ga pogleda ispod oka; pop ga je pročitao, igra se prekidala.

— Silazi, oče — naredi. — Ili očitaj molitvu...

Čovek podiže svoje široko, ugojeno telo i s mukom siđe na zemlju. Nije izgledao ni iznenađen ni uvređen. Samo je promrmljao.

— Rudnik je daleko...

— Oznoj se malo, oče — preporuča mu Fobrej, isprežući konja. — Ako ti se salo ne istopi, možeš da ispržiš kajganu kad ti provri mozak...

Sveštenik je mirno progutao ovu neslanu upadicu. Nije ni trepnuo. A to je bilo najčudnije u celoj stvari. Iskusni lupež se toga prisetio kad je već hteo da zajaše.

Okrenuo se i pružio ruku.

— Daj mi tu bibliju, oče — zamoli.

— Rešio si da se pokaješ, sinko? — upitao je ovaj. Fobrej spusti ruku i do pola izvuče svoj kolt.

— Bibliju, oče! — zapovedio je nestripljivo i preteći.

Čovek uzdahnu i dade mu je. Razbojnik je rasklopi i iz nje izvuče mali revolver, kolt „deringer”. Biblija je imala samo korice, unutra je bilo ležište za revolver, a ne stranice svetog pisma.

— Znači, ne uzdaš se samo u boga? — primeti Fobrej. — Čekao si da okrenem leđa?

— Vremena su takva — raširi sveštenik ruke. — Ljudi se mole

bogu, a poštuju revolver. Ja moram da branim svoj život da bih mogao da ljudima propovedam mir i ljubav.

— Zar ti je ovo biblija?

— Ona prava je pod sedištem — reče sveštenik.

Nije izgledao zaplašen, ni razočaran. Verovao je u sve što je kazao i nije se bojao osvete. Fil Fobrej je samo nekoliko časaka razmišljao.

— Jesi li siguran da si pop? — upita.

— A jesi li ti siguran da me nećeš sada ubiti?

Fobrej se isceri.

Strpao je mali revolver u džep, zavitlao prazne korice daleko od sebe i uzjahao.

— Budi blagošloven, oče! — mahnu rukom i odgalopira.

Put pred njim tek je počinjao, Planine. Sakramento izdizale su se kao okamenjeni, hladni džinovi...

*
*
*

Tragovi su bili jasni: dva jahača iz različitih pravaca stopili su se u jedan i krenuli zajedno, istim putem.

Holidej je to jasno video i ne silazeći iz sedla.

Njegova saputnica, Sju Meklur, zamenila je svoju dugu crnu haljinu i šlajer, jahačim pantalonama i šeširom ravnog oboda. Sve što je obukla, pristajalo joj u najboljem smislu reči. Kockar se s vremena na vreme pitao da li je Kliford Koks tolika budala da ne vidi koliko le-

pog odbacuje od sebe svojom čudljivošću, ili samo želi da bude siguran u ono što bi izabrao za ceo život?

Devojka je hrabro podnosila jahanje, ne pitajući za odmor.

Uskoro su nabasali na Fobrejevu poternicu, zakačenu za jedno drvo.

— Ovo je prilično pusto mesto za ovakve plakate — reče za sebe kockar.

— Šta to znači? — pita Sju.

— Neko obaveštava da je ovuda prošao Fobrej. Ali... nemam pojma zbog čega.

— Klif? Ali... on je rekao da je ubicu blizu Tularose?

— Možda se vratio — slegnuo je Holidej ramenima.

Kasnije su naišli na istu poternicu, zakačenu za jedan žbun.

Džordžijanac je razgledao okolinu, ali ništa sumnjivo nije uspeo da otkrije. Ni na zemlji ni na nebu. Nigde zaplašene ptice, ili odbleska od oružja.

Devojka se mučila sa mnogim pitanjima koja su joj navirala u glavu. Ali, poslovična ćutljivost i blaga ironija saputnika zadržavali su je da otvori srce. Imali su dugo, dugo da jašu, a ona se nijednog časka nije zapitala plaši li se društva nepoznatog i zagonetnog čoveka u crnom? Jednostavno se toga nije setila. Dok Holidej je bio, možda, revolveraš i kockar, ali je očigledno bio džentlmen od glave do pete.

A uz to, njene misli su se najviše vrmale oko Koksa.

— Kad ste rekli da se možda vratio, mislili ste na ubicu? — pitala

je posle kraćeg ćutanja Sju Meklur.

— Da.

— Ali, ne može biti tamo i ovde?

— On se brzo kreće — odgovori kockar. — Možda je u međuvremenu krenuo ovamo pa su se Teks i on razmimoišli?

— Zašto bi se vraćao?

— Možda da zavarava trag? Možda je plen sakrio negde u planini?

— To su samo pretpostavke...

— Od nečega se uvek počinje.

U smiraj dana našli su ostatke vatre.

— To nisu oni — zaključio Dok.

— Oni? — pitala je devojka. Uzalud se naprezala da na zemlji, u travi, otkrije bilo kakav znak. Za nju je sve bilo isto kao i na svakom drugom mestu koje su prošli.

— Ova vatra je ugašena pre dva dana — rekao je Holidej i ponovo poterao Miga napred. — Toliko ispred nas nisu...

— Mislila sam da ste me poveli za Tularosu — požalila se — a ne za nevidljivim beguncima.

Kockar zateže uzde. Na kraju krajeva, zašto je morao da se upušta u ovu pustolovinu koja se njega nije uopšte ticala? Zašto? Kad bi znao odgovor, onda bi mogao i da odustane. Ali odgovora nije bilo. Kao ni mnogo puta ranije, kada su koltovi iz Džordžije svesno ili podsvesno služili u zaštitu slabijih i usamljenih.

A Sju Meklur je, zapravo, bila slaba i usamljena.

— Sve nam je uz put — reče. — Ako se radi o Fobreju, možda ga

SVAKE SUBOTE

VAJAT ERP

**AVANTURE LEGENDARNOG ŠERIFA DIVLJEG
ZAPADA**

možemo naterati pravo u ruke Teksu?

— Možda — samo je rekla.

Tada, u daljini, kao slab pršak grančice, do njih je dopro zvuk. Oboje su ga čuli i istovremeno okrenuli glave na tu stranu.

Zatim su se pogledali.

— Zvučalo je kao pucaj — rekao je Džordžijanac i poterao šarca uz padinu.

Devojka ga je pratila, pridržavajući dlanom šesir da joj ne odnese povetarac.

On nije mnogo žurio.

Čak se nije dohvatio ni oružja. Oba kolta sa strane bila su mu samo na dohvatu, ništa drugo. Verovao je u svoju brzinu a ona je, opet, verovala da je brži od svih.

Pregazili su mali potočić u jednoj dolini i ponovo se našli pred brežuljkom. Pod šarčevim kopitama prskalà je vlažna, kišom natopljena zemlja.

Tada je i ona videla jasne tragove konja.

Holidej je pogledao prema nebu. Gore, prema severoistoku, crnele su se dve tačke.

— Lešinari — rekao je i prihvatio se svoje pozlaćene tabakere.

Sju Meklur se strese.

— Neko... neko je mrtav? — upita. Pomislila je na Koksa a onda prekore sebe za takvu glupost.

— Bilo ko da je, zakasnili smo.

On pripali cigaretu i cimnu uzde. Njegov ždrebac poslušno pođe preko trave.

Na mrtvacu su naišli posle desetak minuta.

Ležao je licem okrenut gore, isko-laćenih očiju i raširenih nogu. Prsti ruku bili su duboko i grčevito zavriveni u kržljave čuperke trave na busenima okolo.

Sju Meklur ostade u sedlu, s olakšanjem u duši. Čovek na zemlji nije bio Koks, a to je za nju bilo najvažnije.

Holidej je već bio nagnut nad lešom.

— Je li to...? — javi se devojka.

— Nije Fobrej — odgovori kockar. — Ovo je Ben Houkej, lovac na nagrade. Izgleda da mu se žrtva nije isplatila.

Pošto je još neko vreme osmatrao leš, kockar se podiže.

— Još je topao. Ubica nije daleko odavde.

— Zar idemo?

— Prvo ću ga zakopati.

*
*

Fil Fobrej je morao da se snalazi kako bi prevalio put preko planina u pustinjsku dolinu između Alanođorda i Tularose.

Druga noć zatekla ga je na jednom ranču.

Stigao je pred zoru, uvukao se na senik velike štale i zaspao.

Činilo mu se tek je sklopio oči, a trglà ga je galama. Skočio je i mašio se oružja. Ispod njega su žagorili kauboji, uzimajući sedla za svoje konje. Verovatno su u praskozorje morali da krenu na neki dalji put.

Ubica se pritajio u senu i čekao.

Imao je ponovo sreću, u boksovi-
ma je ostalo tri konja. Odvojio je
jednog zelenka „pinto” rase i iza-
brao najbolje sedlo okačeno o klin.

Dok je zatezao remene, nije pri-
metio senku iza sebe.

Stariji čovek pod pohabanim, za-
mašćenim šeširom iznenađeno je
zurio u strančeva leđa. Verovatno
je u mislima prebirao da li momak
koji žurno sedla nadzornikovog ko-
nja pripada ranču ili konjokradi-
cama?

Opredelio se za ovo drugo. Jer,
momci na ranču nisu nosili tako
rano elegantna odela, osim uveče
kad su odlazili u Ajčiki, na pijan-
ku. I to ne svi, oni najstariji, koji-
ma su veće plate dozvoljavale ta-
kav luksuz.

Čovek je nekako izvukao oružje
iz pojasa, neki stari vojnički kolt,
i uperio ga u pravcu Fobreja.

— Polako, stranče — kazao je. —
Podignite ruke gore.

Fil Fobrej je iscedio psovku i
ukočio se.

Za trenutak, neko se isprečio na
njegovom putu. Morao je da bude
vrlo brz i odlučan.

— Rekao sam gore ruke — opo-
menuo je čovek.

— Ubićeš me s leđa? — zapita ra-
zbojnik.

— To neću, ali...

Fobrej je podigao ruke i lagano
se okrenuo.

Dotle zategnuto, znojem orošeno
lice opustilo se čim je pred sobom
video neuglednog isluženog kaubo-
ja koji je hozentregerima pridrža-

vao pantalone a stezao ih širokim
opasačem preko sredine.

— Šta tražiš na ranču? — upitao
je čovek. — Ovde se kradljivci ko-
nja odmah vešaju.

— Hteo sam da platim...

— Ne verujem da si to hteo —
podrugnu mu se ovaj. — Nemoj da
pokušavaš nešto... Pozvaću još ne-
ke moke pa njima ispričaj svoju
priču.

Razbojnikovo lice se ponovo zate-
že a oči suziše; kaubojeva ideja o
pozivanju momaka nije mu se do-
pala.

— Slušaj, stari — kazao je tihim
glasom — strašno mi se žuri! Nisam
našao nikoga ovdje a konj mi je
potreban...

— Mora da te juri neki šerif?

— Još gore! — zagovarao ga je
Fobrej. — Jedna žena.

— Ništa ti ne verujem! Pokuša-
vaš da me zbuniš, ha?

— Tačno — priznade Fobrej.

— E, to ne pali kod Farela! —
ustuknuo je čovek korak natrag,
prema ulazu. — Skinij polako opa-
sač... levom rukom...

Fobrej mu se cerio u lice.

Levom je skidao kopču, a desnu
držao podignutu.

— Zar misliš da ta tvoja gvožđu-
rija može da puca? — upitao je
podsmešljivim tonom. — Mora da
je poslednji put pucao protiv Apa-
ča, stari? Ili možda još ranije?

— Nemoj da proveravaš, momak!
— opomenu ga ovaj.

— Nisam siguran da bi mogao
da me ubiješ tako, gledajući me u
oči — začikivao ga je lupež.

Opasač je bio raskopčan. Fobrej učini pokret da ga baci prema čoveku, ali napravi tako da mu skliznu iz ruku na kolena.

On se saže da ga pridrži — i hitro istrže Houkejev kolt.

Čovek je kasno shvatio da je bio nepažljiv. Umesto da jednim hicem u grede dozove preostale ljude na ranču, on je dozvolio da bude ustreljen!

U žurbi, Fil Fobrej nije mogao da cilja tačno. Srećom po kauboja, dobio je zrno u rame i okrenuo se oko sebe od udara.

Revolver mu je ispao iz ruke. Čovek je pao, sklopio oči i primirio se. Nije imao nameru da se pravi heroj i da sačeka sledeći hitac.

Fobrej je uzjahao konja još u štali, pognuo glavu dok je prolazio kroz vrata, a onda divlje mamuznuo „pintoa”.

Pucanj je privukao pažnju na ranču. Ali, za to vreme, razbojnik je bio dovoljno daleko, pa su uspešli da ga samo isprate pogledom.

Jahao je celo prepodne, sve dok se pred njim nije ukazala dolina, pred kojom su brda i visoravni Sakramento Planina ustuknuli i zaustavili svoj pohod na istok.

Košulja na leđima lepila mu se od znoja. Činilo se da puša oboje: i životinja i on.

Skinuo je šešir i dlanom provukao po obrijanoj glavi.

Morao je da se odmori. Nije imao nameru da još jednom ostane bez konja, pa da rizikuje kao konjokradica. Sat više ili manje, po njego-

voj računici, neće sudbonosno uticati na njegov put.

Do Tularose je imao da prevali još najmanje sedam časova.

Međutim, nije mu padalo na pamet da uđe u grad. Ono što je tražio nalazilo se severno od njega.

Sećao se onog jutra kada su se razišli, zatečeni neočekivanim pucnjem iz šume. Sparksov kolt je odleteo na travu, a on je povikao da beže! Tekeri na jednu, Laski i „troprstaš” na drugu a on, Fobrej, na treću. Sa plenom u velikoj torbi!

Zlato i novčanice Roberta Meklura nisu otišle daleko od grada.

Čovek s kojim je skovao plan otpnice odveo ga je na jedno napušteno groblje, zaraslo u korov i bodljikavo žbunje.

Bilo je to porodično groblje Viliijama Klakstona, koji je imao najveći ranč u okrugu četrnaest godina ranije. No, rančer je bio usamljen u tom kraju; borio se sa neprijateljski raspoloženim Indijancima, protuvama i konjokradicama, da bi sahranio dva sina, ženu i sedam svojih momaka. Posle toga se pokupio i otišao uz Pekos na severoistok, ivicom Ljana Estakada do Klovisa.

Kasnije, to se mesto smatralo ukletim. Tularosu i okolinu naselili su mnogi došljaci s istoka i severa. odinama su tu puštali svoje korenje i podizali porodice, ali Klakstonovo groblje i čitava milja unakolo ostali su iz neobjašnjivih razloga pusta ledina.

Tu su dva jahača, onog ranog jutra, odneli torbu sa plenom.

Stavili su ga u jednu raku, a preko nje nadgrobni kamen.

Mogao je sada lako da ga pro-nađe.

Fil Fobrej se osećao sve lepše, što se više približavao Tularosi.

Dan je bio pri kraju, senke su počela da se izdužuju trostruko, četvorostruko više od predmete oko-lo. Drveće, stenje, uvale, žbunove i njega samog, obasjavalo je sunce sa leve strane.

Fil Fobrej je skrenuo nešto zapadnije od glavnog puta od Alamo-džora prema Tularosi, koji je pravio ogroman luk oko Kamarg Hila.

Klakstonovo groblje bilo mu je na dohvat.

Dok je sunce, poput užarenog bakarnog kotla dodirivalo zatalasano more Sakramento Planina, razboj-nik sa obrijanom glavom je natu-kao šesir na čelo, poverio doboš svog oružja i krenuo laganim ho-dom uzvišicom.

Morao je da prođe šumarak koji se graničio sa farmom nekog Daga-lasa Huvera; tao je pisalo na veli-koj tabli okačenoj iznad kapije. Og-rada od ukrštenih oblica pružala se sa obe strane ukoso prema krovu velike zgrade.

Fobrej je pognute glave izbega-vao granje da mu ne ozledi oko.

Osećajući svežinu sumraka i šu-me, konj „pinto” je raširenih no-zdrva mirisao travu i uzgred poku-pio u zube nekoliko strukova.

Kad se šuma završila, nastala je zaravan prekrivena korovom i žbu-njem. Krune divljih cvetova žute boje nadvisivali su taj splet gr-

mlja i travuljina; podsećale su na pozlaćene kuglice neke iskidane ogrlice, rasute po zelenom sagu.

Fobrej nije pošao odmah prema označenom mestu. Prvo je malo projahao okolo, da se uveri da će biti usamljen i neometen dok bude vadio plen ispod nadgrobnog ka-mena.

Tek tada je sjahao.

Kamena ploča, obrasla mahovi-nom i prekrivena nekim sitnim bu-bicama, sada je Fobreju izgledala mnogo teža nego pre. Morao je sâm da je podiže i zapeo je iz sve sna-ge.

Uspeo je da je skloni u stranu; taman toliko da provuče ruku i na-pipa torbu.

Međutim, nije izgleda bilo dovolj-no široko.

On kleče i pomože se ramenom da ploču odgura još više sa rupe.

Uspeo je da je sasvim pomeri u stranu.

A tada...

Iznenada je prebledeo!

Skrovište je bilo prazno!

On razgrnu travu sa ivica rake, zavuče obe ruke unutra, u zemlju, ali uzalud.

Od torbe ni traga ni glasa!

Nebesa!

Osvrnuo se oko sebe, u očajničkoj nadi da je, možda, pogrešio mesto. Ali, ostale grobnice ili su imale krstove ili obeležja od upravljenog kamena.

Fobrej je počeo da se tresе od muke.

Neko je već bio tu, pre njega. Možda pre nekoliko časova, možda

pre nepun sat! Znao je o kome se radi, ali je ipak tupo zurio pred sebe, ne verujući da je nasamaren, da su ga preduhitrili.

— Prljava propalica! — procedio je, stežući pesnice. — Meni neće umaći! Nikad!

Podigao je ruke prema nebu kao da se zaklinje na osvetu.

Zatim ih je spustio i počeo da čupa travu oko sebe kao sumanut.

— Neće mi umaći! — ponovio je i podigao se.

A tada, glas iza njega odjeknu kao prasak groma.

— Nisi ni ti daleko dogurao, Fobrej!

Razbojnik je zastao, napregnut, ošamućen, spreman na sve. Taj glas... Bio je, u stvari, oštar ali čudesno leden, miran, podrugljiv i samouveren.

Odmakao je ruke dalje od bokova i okrenuo se.

Ugledao je nju!

Plavokosu devojkicu s kojom su se on i njegova tri partnera surovo poigrali one noći pred dolazak starog Meklura sa zlatom.

Sada se nalazila pred njim, pred poslednjim od četvorice prognanih.

A kraj nje je stajao vitak, elegantno obučen čovek u crnom odelu. Ispod raskopčanog kaputa dugih peševa virile su drške teških koltova, kao grabljive, smrtonosne kandže.

Ledenoplave oči posmatrale su razbojnika sa porugom kakvu poseduju samo ljudi kojima smrt ne znači ništa, i koji ne poznaju strah.

Fil Fobrej se, pognut, iscerio prema kockaru.

— Holidej? — oslovio ga je, mada ne naročito drsko.

Ruka mu je bila sasvim blizu kolta.

Holidejeve ruke bile su prekrštene na grudima.

— Zakasnio si, prijatelju! — zacerkao se razbojnik. — Ptica je došla i odnela zlatnu grančicu... Celu!

— Nisam došao po grančicu — rekao je Džordžijanac — već po tebe.

Fobrejev osmeh polako zamre.

— Ja žurim — odazvao se on, smrknuta lica — i ništa me neće zaustaviti!

Sju Meklur se polako odvoji od Holideja. Njen osvetnički put nenadano se našao pred krajem; sada već nije osećala onu neutoljivu želju da svoje prognane ubice i sileđije vidi mrtve. Na usnama joj je lebdelo pitanje: šta je sa Koksom? Da li su se Fobrej i on sreli? Nadala se da nisu. Jer, ako jesu, onda bi Teksašanin bio mrtav čim je razbojnik živ. A u to nije verovala!

— Možemo podeliti zlato — predložio je Fobrej. — Ja jedini znam kod koga je...

— Ne interesuje me — odgovori kockar. — Zlato ti neće trebati u zatvoru.

Fobrej ustuknu, ustiju iskrivljenih u suludni smešak.

— Rekao sam ti da žurim — skoro je viknuo. — Dok me ti ovde zagovaraš, ona bitanga se pakuje i odlazi iz Tularose! Sklanjaj se!

Međutim, kockar se i ne pokrenu.

Sunce je zašlo; suton na Klakstonovom groblju izgledao je mnogo sumorniji i tamniji u očima čoveka iz Džordžije.

Ali, misao na gomilu dolara i zlata bila je u Fobrejju jača od svih strpnji i strahova.

Odstupanja više nije bilo.

On munjevito spusti ruku.

Čuo je svoj hitac. Ili... ili...

Ne, nemoguće! Čuo je samo svoj hitac, a osetio je olovo u sebi! Znači, opalili su istovremeno... samo je on bio prokleta neprecizan i brzoplet... Zlato...

Sada je izgledalo nedostižno...

Zar tako izgleda smrt, pomisli.

Pao je na koleno. Pred zamagljenim očima ukaza mu se prilika devojke plave kose.

Prokleta veštica!

Ona je svemu kriva. Ona mu je natovarila Holideja na vrat. Neka i ona umre s njim!

Podigao je ruku otežalu od bolova i umora i upravio cev prema njoj.

Sju Meklur pokri oči šakama.

Holidej opali još jednom. Ovog puta u Fobrejev zglob.

Posle toga razbojnik se izvrte na leđa.

— Je li... mrtav? — javi se devojka tihim glasom.

— Nije — odgovori kockar. — Neka o tome brine šerif Drajper. Ili biste više voleli da je mrtav?

Odmahnula je glavom.

te

— Samo kad je gotovo — uz-

dahnula je. — Moj otac je sada miran. Osvećen je.

Džordžijanac napuni doboš novim mecima iz opasača, a onda vrati „linkoln” u futrolu.

— A zlato? — upita. — Nije vam stalo?

— Ne znam... Možda dok se priblerem. Uostalom, ko zna gde je taj novac? Suviše je krvi oko njega...

— Ali je vaš. Ići ćemo po njega.

— Po njega... Kuda?

— U Tularosu. Zar niste čuli Fobreja?

*
* *

Sju Meklur nije shvatila zbog čega Dok Holidej tako brzo jaše.

Njen konj nije mogao da se meri sa Migom pa je, s vremena na vreme, gutala dobre „porcije” prašine koja je vitlala pod kopitama Džordžijančevog ždrepcu.

Ranjeni Fobrej bio je privezan za svog „pintoa”. Kockar mu je previo rane na ruci i slabinama, a zatim ga je stavio na sedlo i poveo.

Na zapadu je samo komadić pozlaćenog neba nagoveštavao da je za brdima potonulo sunce preko skoro jedan čas.

Ulica Tularose bila je neobično tiha.

Retki prolaznici su iz senke posmatrali jahače, ali im se nisu otimali uzvici iznenađenja ili prepoznavanja. Pripijali su se uz stubove velikih tremova i nemo posmatrali tri konja i dva jahača.

Sju Meklur je očima pretraživala svaki ugao, ne bi li opazila pozna-

to lice. Neosetno, oni se približiše uredu Sema Drajpера, čuvara zakona u Tularosi.

— Zašto smo ovde stali? — upitala je, trgnuta iz sanjaleškog iščekivanja.

— Imam tovar za šerifa — odgovori kockar. — Žurite li previše, mis Meklur?

— Zovite me Sju — osmehnula se blede. — Priznajem da sam nestrpljiva, ali sačekacu vas.

— U redu!

On skide poluonesvešćenog Fobreja i položi na drveno stepenište, naslonivši ga na stub.

Utom se vrata kancelarije otvoriše i nešto mutne svetlosti iznutra pade po njemu i Holideju.

Džordžijanac podiže glavu. Međutim, to nije bio Sem Drajper.

Čovek koji je nosio zvezdu zvao se Fredi Slejd, ali njega Holidej nije nikada u životu video. Pa, ni Sju Meklur.

— Da li je šerif tu? — upita Holidej.

Momak sa licem kao u mrtvaca, podboči se i izdiže na petama. Imao je buljave oči, uvučene pod čelo, upale obraze i izubačene jagodice. Usta mu behu samo tanak, jedva vidljiv prerez.

— Ja sam šerif — lupio je šakom po zvezdi. — Šta hoćeš?

— Tražim pravog šerifa — javi se Holidej. — Zove se Drajper.

Fredi Slejd, kako ga je kasnije predstavio Henk Hafin, gradonačelnik, spustio je nogu jedan stepenik niže, piljeći u kockarevo lice uvučeno u senku.

— Drajper je u penziji — rekao je suvo.

— Otkada? — upita devojka.

Slejd kao da je tek tada primeti, ali ne učini nikakav pokret da je pozdravi. Šešir mu je bio na glavi a kičma nesavitljiva.

— Od pre nekoliko dana! — kazao je namršteno. — Ko ste vi i šta tražite u gradu?

Holidej pokaza prema devojci.

— Ona je slučajno ovde — kazao je mirno. — A ja sam doneo živu poternicu, pod imenom Fil Fobrej. Ranjen je.

Slejd samo okrnzu pogledom razbojnika.

— Sad sigurno tražite nagradu? — upitao je, sa prezirom.

— Najradije bih jedan brendi — uzvratio je kockar, pitajući se hoće li Fobrej iskrvariti pred nogama novog šerifa ili pod vešalima.

— Nisam čuo vaše ime? — podseti ga Slejd.

— Imam razna imena, šerife — odgovori kockar. — Kakvo bi vam najviše odgovaralo?

Ruka čuvara zakona ispruži se niz bok.

Zatim se začuše brzi koraci sa ulice. Holidej samo malo okrenu glavu, a devojka prepozna Henka Hafina, gradonačelnika.

Bubuljičavo, mesnato lice pod cindrom sa debelom cigarom u ustima širilo se pred devojkom i kockarom u grimasu izveštane ljubaznosti.

— Moje poštovanje, mis Meklur — poklonio se gradonačelnik pred devojkom. Odmah zatim se okrenuo prema šerifu. — Ovo je naš novi še-

rif, Fredi Slejd. Sema smo penzionisali, izjavio je da je umoran i mi smo mu izišli u susret.

— Nešto je naglo otišao — zaključili nahažno Dok.

Hafin sleže ramenima.

— Vremena se menjaju — rekao je značajnim glasom, pogledavši Sju ispod oka. — Slejda sam lično doveo iz Vajlarda. Vrlo je vredan i odan. — Zatim se Hafin okrete prema klonulom Fobreju. — A ovo? Liči mi na...

— Fobreja — ljubazno ga dopuni kockar — za njim je raspisana poternica. Ubio je Roberta Meklura, ako vam to nešto znači?

— Naravno — uspravi se Hafin. Onda mahnu rukom prema šerifu. — Smesti ga u zatvor, Fredi. I pozovi doktora Skota da ga okrpi. Požuri.

Novi čuvar zakona nimalo nežno dogradi ranjenog razbojnika i ponesse preko verande u kancelariju. Fobrejeve čizme su se vukle po das-kama, preko tamnih mrlja krvi.

— Sta mogu da učinim za vas, mister? — okrenuo se prema kockaru Henk Hafin, smeškajući se slatundjavo.

— Najbolje da zavezete! — odgovori mu ovaj.

Gradonačelnikova cigara se odjednom umiri u uglu. Lice mu se opusti, oči zacakliše.

— Pazite, mister Holideje, ovde sam ja zakon! Nema više ni Drajpera ni Meklura, samo je Hafin tu. Nemojte da kažem Slejdu ko ste...

— I?

— Nisam ga ja badava doveo ova mo. U Vajlardu je on...

Ali kockar ga više nije slušao.

Sju Meklur se takode okrete i produži svom saputniku iz Les Kruzesa. Očigledno, klima je u Tularosi postala drugačija; devojci se činilo da ne prepoznaje grad. Kao da su ljudi iščezli sa ulica a na njima jedino šetaju Henk Hafin i mrtvačka glava Fredija Slejda.

Ili joj se to učinilo samo zbog toga što je sumrak, što je bila umorna i što nije zatekla Kliforda Koks-a čim je ujahala u Tularosu.

Svetla „Pekos“ hotela bila su upaljena vrlo rano.

Ponesena neobjašnjivim nagonom, Sju Meklur je upravila pogled u dvokrilna vratanca. Džordžijanac je zastao da je sačeka.

Sudbina je, tako, umešala svoje prste.

Tog trenutka kroz ulazna vrata „Pekosa“ prošao je čovek zbog koga je devojčino srce brže zakucalo.

Kliford Koks!

Teksašanin je prišao jednom od privezanih konja i počeo da zateže remen. Nije obraćao pažnju na sitne, brze korake koji su se približavali.

— Klife! — povikala je Sju.

Koks se ukočio. Ramena su mu se nešto podigla, i, činilo se, čitava večnost je potrajala dok se okrenuo.

Preplanulo lice Kliforda Koks-a najzad izmami smešak.

— Sju? Otkud... otkud vi ovde? A tada opazi kockara.

— Našli ste ga? — upita.

— U zatvoru je, Klife. Dok ga je stigao na Klakstonovom groblju i razoružao... To je poslednji, Kli-

fe. Dobro je da se sve završilo.
Umorna sam od osvete.

Koks je čutao.

Njen pogled pade na sedlo. Izgledalo je preopterećeno: krzneni kaput, čebe, dve čuturice sa vodom, puška u futrolji i zavežljaj pored velike torbe.

— Klife... Ideš nekuda?

— Imam posla, ali vratiću se.

— Ali kuda?

— Razgovaraćemo kad se vratim.

Holidej im se pridruži, paleći uz put cigaretu. U svakoj drugoj prilici, on bi se udaljio i ostavio ih nasamo. Međutim, osetio je da se između Sju Meklur i Kliforda Kokska isprečuje zid. Njena leđa kao da se povijaju posle svake Teksašaninove reči.

Koks je bezizrazno posmatrao Holidejevo kretanje.

Kockar se nemarno nasloni na Koksovog konja. Dlanom je povukao po njegovoj koži.

— Znojav je — reče. — Mora da je kasao dugo...

— Volim da jašem — nadoveza se Koks.

Holidej provuče rukom preko torbi i čuturica. Koksovo lice se zateže, a ramena skupiše.

— Ako vam se dopada konj... — obrati mu se Koks pritajenim glasom. Međutim, Holidej samo lako sleže ramenima i odmače se.

Koks baci pogled na devojkicu, koja je bleđa gledala u stranu. Klimnuo joj je glavom.

— Ja sada idem, Sju... Vratitiću se.

— Nešto kriješ od mene, Klife? Zar baš moraš sada da odeš?

DOX HOLIDEJ

★
DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

— Da!

— Baš lepo — umeša se Džordžijanac, prekrstivši ruke na prsima — ali nećeš daleko stići Teks. Vode Rio Granda preslabe su za ovo tvoje sedlo...

Koks iskosa pogleda u Holideja, a devojka obojicu.

— Šta to znači...? — upita ona puna nejasne slutnje.

— Vaš otac, mis Meklur, imao je čoveka od poverenja. Čoveka koji je znao mnoge njegove tajne i na koga se mogao u svakom trenutku osloniti. Godinama tako...

— Ali, kakve to ima veze...

— Ko je onim lupežima mogao da oda s kakvim kapitalom raspolaže vaš otac? — dobaci kockar. — Ko je znao za vaš dolazak u Tularosu? Čija je ideja da vas otmu, s obzirom da otac luduje za vama i da će dati poslednji cent za vas?

Tišina se mogla opipati oko njih.

Sju Meklur je osetila da joj grlo postaje suvo i bez glasa.

Holidej nastavi.

— Dok ste vi ležali u kući, neko je zapalio zgradu. Ko? Niko nije našao druge tragove osim njegove i doktorove. Onaj lupež, Laski, zadržan je u doktorovoj kući. Ko je bio tada u njoj? Šerif, vi i Teks. A Teks je otišao po vođu, pričali ste mi. Imao je dovoljno vremena da ga ubije...

— Ne! — izletelo je iz devojčinih usta.

Ali, kockar je ostao neumoljiv.

— Sećate se one kolibe i onog ubice na krovu? Otkud je on znao da ćemo mi svratiti tu, ako se nije dogovarao sa Teksom? I čim je uvi-

deo da je ostao samo Fobrej, požurio je da ga pretekne i uzme plen.

Koksovo lice je ostalo tvrdo, nedokučivo.

— Blefirate — rekao je kratko, ali neubedljivo.

— Možda — složio se Džordžijanac — ali mogu i da dokažem? Ova torba... da pogledamo šta je unutra, Teks?

To je bilo previše i za Koksove nerve.

Žestoko je odgurnuo od sebe Holideja i izvukao pušku iz futrole.

— Natrag! — viknuo je i privukao devojku sebi.

Oči su mu buknule ubilačkim sjajem. Njegova mirnoća se rasprsla kao mehur od sapunice; bio je to sada čovek spreman na sve da bi zaštitio zlato i sebe.

Zbog devojke, a ne zbog nečeg drugog, Holidej je ostao neaktivan i miran.

Teksašanin je to iskoristio i zajašio svog konja, ne ispuštajući ga iz vida.

— Dosta sam bio sluga — dobacio je izmenjenim glasom iz sedla. — Ovaj novac je moj! Zaslužio sam ga, kupeći mrvice oko Meklura. On je samo naređivao, a ja izvršavao. Jednom je tome morao da dođe kraj!

— Klife... — plačnim glasom ga pozva Sju. Ali on je i ne ču.

— A devojka? — upita kockar. — Ubio si joj oca i ostavio razbojnicima da joj upropaste život? To ti ne znači ništa?

— To je prošlost — odgovori Koks. — i ne pokušavaj da izvučeš koltove, Dok!

— Lepo si to smislio. Poslao si druge da završe posao, a onda se otarasio i njih. Sve vreme si bio u senci. Niko u tebe ne bi posumnjao.

— Niko, osim tebe, kockaru! — potvrdio je Koks. — Ali, i ti možeš da se pridружиš ostalima.

On pusti devojk, podižući pušku.

Ulica je bila pusta, mračna i zastrašujuće tiha. Čak se ni iz „Pe-kosa“ nisu čuli glasovi.

— Ne — čuo se devojčin šapat dok se teturala između njih, svakog časa gotova da padne.

— Ne možeš pobeći — poruči mu Holidej. — Mogu da pucam i sa me tkom u telu.

I pritom spusti ruke.

— Neee! — kriknula je devojk i poletela prema kockaru.

Odjeknuo je pucanj!

Sve se desilo neverovatno brzo. Niko, kasnije, ne bi umeo da posvedoči kako se desilo, iako je nekoliko glava već bilo načičkano na vra tima hotela posle devojčinog prodor nog vriska.

Kliford Koks je pucao baš onda kada se devojk bacila prema Holideju.

I pogodio je nju, umesto kockara!

Devojčino telo omelo je Džordžijan- ca na potezu. Pala mu je u naručje s izrazom zaprepašćenja u oči ma.

Holidej je prihvati.

Teksašanin zari mamuze konju u slabine i jurnu ulicom. Niko mu se ne ispreči na putu.

— Sju? — pozva je blago kockar, spuštajući njeno telo na prašnjavo tle.

Nije bilo odgovora.

Koksov metak bio je smrtonosan. Plava kosa Sju Meklur bila je rasuta u talasima po zemlji, i činilo se, da devojk spava.

Čizme su zaškrilale okolo. Ljudi su poskidali šešire i oborili glave.

Holidej je klečao nad telom nesrećne devojke, lica kao livenog u kamenu. Nije imao u sebi nikakvu misao, nikakav osećaj potištenosti ili žaljenja. Kao da je odjednom vreme zastalo i u njemu sve zamrlo.

Gomila oko njih postajala je sve veća.

Dolazili su Henk Hafin a za njim i novi čuvar zakona.

Gradonačelnik je radoznalo pogledao devojk, i, uverivši se da je za ista mrtva, progurao se napred, u prve redove. Fredi Slejd ga je pratio kao pas.

— Šta se dešava ovde? — povikao je. Sada je imao šansu da se oslobodi i neprijatnog kockarevog prisustva. — Još jedan leš? I to mala Meklurova?

Prošao je pogledom po licima ljudi, nemo ih pozivajući da mu se pridruže.

Prstom je upro u Holideja.

— Leševi! Sve sami leševi oko Holideja, ljudi moji! U redu, ubice i razbojnici, ali ova devojk... To je vrhunac!

Kockar se polako vrati iz svoje obamrlosti.

Izgledalo je da tek sada čuje Hafonovu demjavu. Gradonačelnik ga je optuživao za sve nesreće koje su poslednjih dana snašle Tularosu.

— ... i čim ujaše u neki grad, padaju ljudi. Ne možemo dozvoliti

da poštteni građani budu umešani u obračune između revolveraša. Dok sam ja ovde gradonačelnik a Slejd šerif, toga više neće biti!

Pri tome je susreo kockarev pogled i umukao.

— O čemu govorite, gradonačelnice? — upitao ga je takvim glasom da je Hafin poželeo da se zemlja otvori i proguta ga.

Ipak je potražio Slejda očima i to mu dade snage:

— O vama, Holideje! Vi ste nesreća po ovaj grad...

Kockar mu prilepi šamar da je odjeknula cela ulica.

Henk Hafin posrnu, uhvativši šakom bolno mesto.

Fredi Slej se maši oružja, ali oba kockareva kolta bila su već uperena u njega. Sa lica plaćenika iz Vajlarda iščeze samouvereni izraz i zameni ga strah.

— Idem sada — dobaci Holidej ljudima. — Kad se vratim... hoću da Meklurovi imaju najlepše mesto u okrugu. Najbolji spomenik. Ako tako ne bude, izrešetaću vas... Prvo gradonačelnika i ovog pajaca od šerifa, a zatim ostale...

Svi su ćutali kao opčinjeni. I verovali u to.

Džordžijančev glas preleteo je iznad njih kao lepet noćnih ptica i sasuo im jezu u kičme.

Henk Hafin je drhtao od sramote, ali i straha. Fredi Slejd nije imao nameru da stavlja život na kocku protiv najslavnijeg strelca Zapada.

I Holideju napraviše put dok je odlazio svom šarcu.

Kliford Koks je pregazio Rio Grande ne osvrćući se za sobom.

Više nije morao da brine.

Dva dana i dve noći paklenog ja hanja isplatili su mu se. Iako je pod sobom satio pet dobrih, snažnih konja, poželeo je da se u El Paso zadrži samo toliko da odmori noge i popije jedno piće.

Zatim, preko granice!

Prvo što je učinio bilo je da baci svoje odelo i navuče prnje meksičkih vakerosa.

Imao je veliki slameni sombrero, šareni pončo preko leđa, platnene pantalone do pola listova i lake sandale.

Tovar sa zlatom je pretovario u dve manje torbe koje je nosio preko ramena, ispod pončoa.

Opreznost nikad nije nedostajala Teksašaninu.

Iako je znao da ga niko ne bi prepoznao, natukao je dobro sombrero na čelo i potražio neku neuglednu krčmu da odsedi desetak minuta pre nego što nastavi put.

El Paso je vrveo od raznoraznih ljudi, stranaca, ali i od radoznalih lupeža i čuvara zakona.

Odabrao je krčmu „Šuplji dolar“ i zavukao se u najudaljeniji ugao. Torbe nije skidao sa ramena, ali nije ispuštao ni kolt, koji se nije video pod pončom.

Krčma je bila napravljena od drveta i blata, bila je bez krova, kao četvrtasta gomila zemlje sa dva prozora kraj ulaza.

Bilo je nekoliko tipičnih Meksikanaca, koji na Koksa i ne obratiše pažnju.

Koks htjede da skine sombrero, ali se predomisli. Debeli krčmar je do gegao do njega, brišući uz put prazne stolove prljavom krpom.

— Senjor?

— Viski.

— Samo tekila, senjor.

Teksašanin se namršti. No, nije bilo izbora.

— U redu. Donesi nešto da nakvasim jezik.

— Si, senjor!

Piće mu je doneo u zemljanoj tes-tiji sa dva grlića.

Mada tekila nije mogla ni da se približi pravom viskiju, Koks je pio, osećajući da ga ljuta tečnost razdire ali i oporavlja.

Uostalom, mogao je sebe da časti posle svega što se desilo. Naročito posle prevaljenog puta, kada je osetio „miris“ meksikanskih brda oko Čiauaue.

On pucnu prstima i dade znak krčmaru da mu donese još jedan vrč.

Krčmar je odmah osetio da sa no-vim gostom nešto nije u redu. Nije govorio kao vakero, niti je ličio na njih. Bio je previše visok i previše snažan.

Hladan Teksašaninov pogled pre-sekao je neka pitanja koja su mu bila na vrhu jezika.

Doneo je tekilu i čutke spustio na sto.

Koks prinese vrč ustima... i zagrenu se.

Nebesa!

Na ulazu, kao avet, stajao je on. Dok Holidej!

Stajao je nekoliko časaka zategnutog lica, očiju koje bi i vatru ugasile. Peševi njegovog kaputa bili su zabačeni iza drški koštova ukrašnim slonovačom. Fina, sitna prašina slegala mu se po ramenima i obodu „kalifornija“ šešira, siguran znak da je jahao pakleno kao i on sâm.

Koks saže glavu. Oči mu se sakriše u senku sombrera.

Do vraga, zašto li sam svraćao u ovu jazbinu, pomisli. Prokleti kockar, prešao je pola države da bi ga sustigao na samoj granici između Teksasa i Meksika.

Da li ga je video?

Ne! Kockar se uputio prema šanku za kojim je stajao debeli krčmar.

Kliford Koks čvršće steže košt ispod ponča. Osetio se mnogo sigurnijim nego malopre kada je ugledao Holideja.

Vlasnik „Šupljeg dolara“ s ne-skrivenim iznenađenjem odmeri došljaka. Niko tako obučen nije svraćao u njegov ćumez. Ovaj gringo je prosto mirisao na fino rublje i sapun, iako ga je prašina pokrivala sa svih strana.

Holidej skide šešir i malo ga otrese o pantalone. Zatim ga ponovo stavi na glavu i okrenu leđa prostoriji.

— Daj mi tekilu, hombre.

Krčmar razvuče usta u smešak.

— Senjor, gringos i u ovom kraju obično traže viski — rekao je, ponudivši mu vrč.

— A to obično nemaš?

— Tako je, senjor.

Kliford Koks malo više podiže glavu.

Dok Holidej ga nikako nije mogao videti. Istina, dotle nikome nije pucao u leđa, ali sada će morati ako se kockar odluči da ostane duže nego što bi trebalo. Ili, ako reši da sedne blizu njega.

On pomeri ruku s oružjem naviše.

Baš tada se Holidej okrenu prema njemu, naslanjajući se laktovima na šank.

— Ja čekam, Teks...

Koks je za trenutak zanemeo.

U krčmi je zavladao tajac.

Znači, ovde je mogao da bude kraj puta, pomisli Teksašanin.

Meksikanci za stolovima počеше lagano da napuštaju svoje stolice bez naslona. I to tako da ne budu između Holideja i vakera u uglu. Pribijali su se uz zidove i iza šanka izlazili napolje.

Krčmar se udaljio na drugi kraj. Nije imao čega da se plaši: njegov inventar bio je tako oskudan i bedan da ga nijedan metak ne bi mogao upropastiti.

— Dugo si me pratio — javi se Koks, ne pokrenuvši se. — Priznajem da ti se divim.

— Ne zamaraј se pričanjem, Teks — posavetova ga kockar. — Nikada nećeš stići u Meksiko.

— Ko to kaže?

— Sju Meklur. Zove te da budeš s njom, ali... ti si određen za pakao, Teks, zar ne? Nisi želeo raj na zemlji?

Koksa to nije mnogo pogađalo. On se brinuo kako će da se otarasi

Holideja, a da izbegne nezgodna pitanja zakona u El Pasu. Preostalo mu je da posle toga opet jaše brzo.

— Ne zanosi se — kao da je pogađao njegove misli reče Džordžijanac — Meksiko je daleko.

— Nikad se ne zna...

— Ja znam.

I on se odvoji od šanka.

Teksašanin provuče cev ispod pončoa.

Ali, sve je bilo uzalud.

I preimućstvo koje je imao, i brzina s kojom je raspolagao, sve se to raspršilo pred veličanstvenim pokretom legendarnog kockara!

Dok je Koks imao oružje u šakama, samo da pritisne oroz, Holidej je imao tek da izvlači svoje „linkolne“.

Učinio je to, nikada brže u životu!

Pucnji su zaglušili malu, tesnu prostoriju „Šupljeg dolara“ u El Pasu.

Krčmar je odskočio prema zidu i obe šake stavio na uši, zažmirivši.

Koksovo telo se ispravljalo, posrtalo, ponovo ispravljalo pod udar cima vrelog olova, da bi na kraju palo među stolove, sa tamnocrvenim pečatimo na grudima.

Pončo je skliznuo sa ramena i otkrio kožne torbe nabijene do vrha.

Kada je krčmar otvorio oči, sve je bilo gotovo.

— Karamba! — samo je promucuo.

Holidej spusti koltove na šank. Usijane cevi još su se dimile i mirisale na barut. Gledao ih je neko-

liko časaka, ali ne sa divljenjem kako je to činio krčmar.

Koltovi iz Doždžije još jednom su posejali smrt.

Istina, ovog puta pao je ubica devojke koja ga je volela. Nije bilo mesta žaljenju. Ona je platila za ne uzvraćenu ljubav, on za svoj zločinački put i za izdaju.

Holidej napuni oružje i stavi ga za opasač.

Krčmar doturi novi vrč tekile.

— Ja častim, senjor! — kazao je glasom koji je odavao divljenje.

Kockar i ne pogleda piće.

— Ali, to je viski, senjor? Pravi viski. Za prave ljude!

Pošto Holidej ni tada ne reče ništa, on dodade.

— Čuvam ga za retke goste.

Džordžijanac otpi jedan gutljaj. Onda se uputi prema mrtvom Tek sašaninu. Skinuo je torbe i bacio ih na šank, pred zaprepašćenog vlasnika.

— Hečins više nije ovde šerif? — upitao je.

Krčmar nekoliko puta odmahnu glavom.

— Nije, senjor. Smenili su ga. Bio je... pokvaren.

— A novi?

— Senjor Tačer? On je dobar, pošten. To ste hteli da znate, senjor? Da je pošten? Ove torbe... mora da su pune zlata?

Krčmareva oštroumnost bila je bezgranična.

— Sto hiljada dolara — odgovori kockar.

Vlasnik „Šupljeg dolara“ je prevrnuo očima kao da ga od te sume hvata nesvestica.

— Vaše, senjor? Mi...?

— Nisu moji, hombre. Ja imam samo uspomene. Ništa više.

Zatim je seo i zapalio cigaretu.

Čekao je zakon.

Krvavi novac Roberta Meklura mogao je da se vrati u Tularosu. Možda ga niko neće naslediti; možda će pripasti gradu. Ali, verovao je ipak da će od jednog dela Meklurovima podići pravo obeležje.

Jednom će se, možda, vratiti, Da proverji.

*
* *

Kasno popodne, čovek iz Džordžije je poslednji put pogledao prema Meksiku.

Možda je tako gledao i Kliford Koks.

Bio je na domaku, ali nije stigao da umakne. Samo ga je pogledao i odsanjao...

Poterao je Miga na severoistok. Preko Pekosa, ivicom Ljano Estakada, nameravao je da stigne u Ebi-lejn.

Ali, sudbina mu je nehotice ukrasila put sa Vajatom Erpom.

Nije bilo mira za koltove iz Džordžije...

K R A J

LJUBAVNI VIKEND ROMAN

UTORKOM
I PETKOM

**DOK
HOLIDEJ**

broj
36

ŠERIFOV DAN

SVAKOG 1. U MESECU

april 1975.